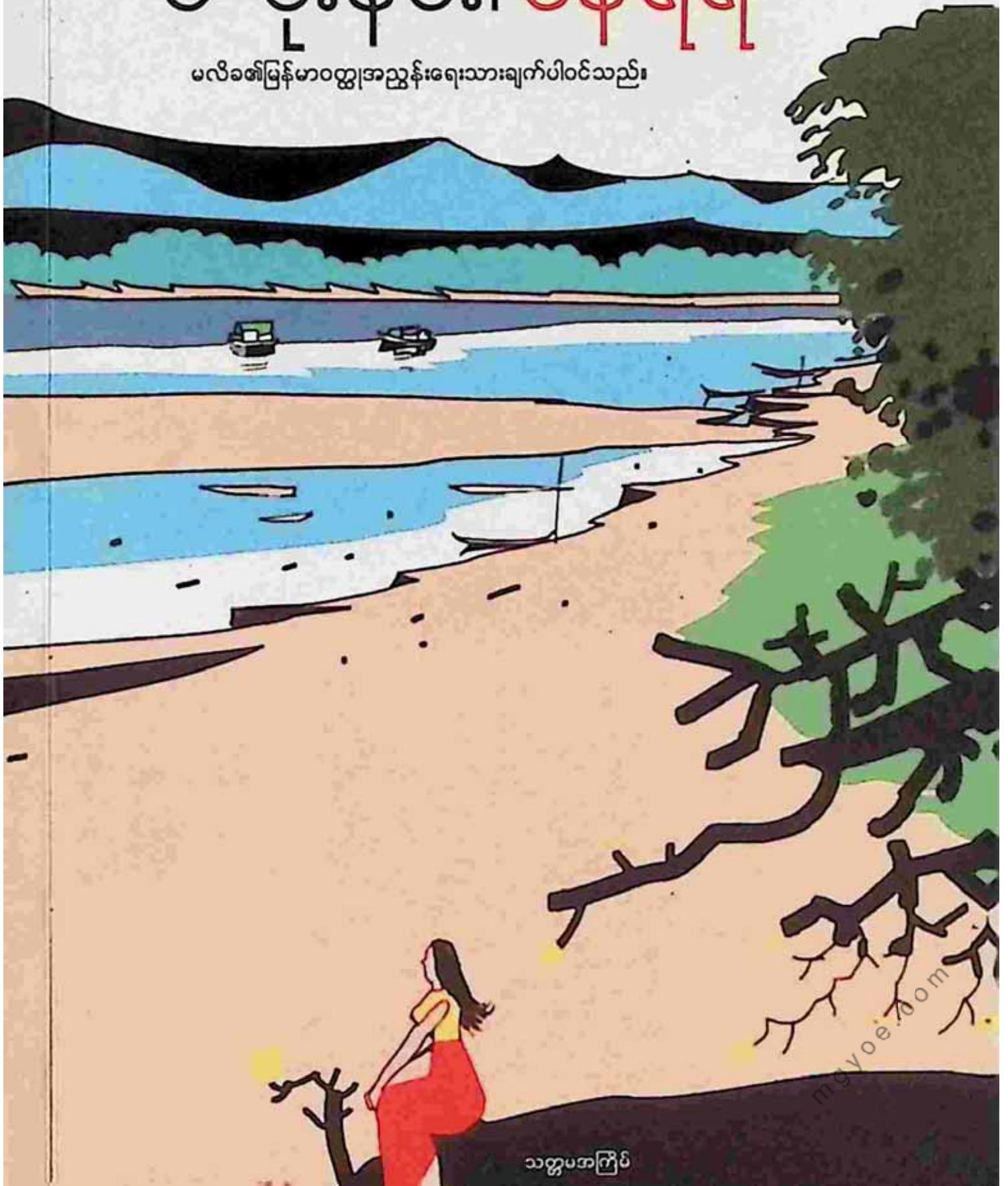

mgvoo.com

ဝိတ်ကူးချိတ်အရပ်ညာ

ဝိ-မိုးနင်း၊ နေရီရီ

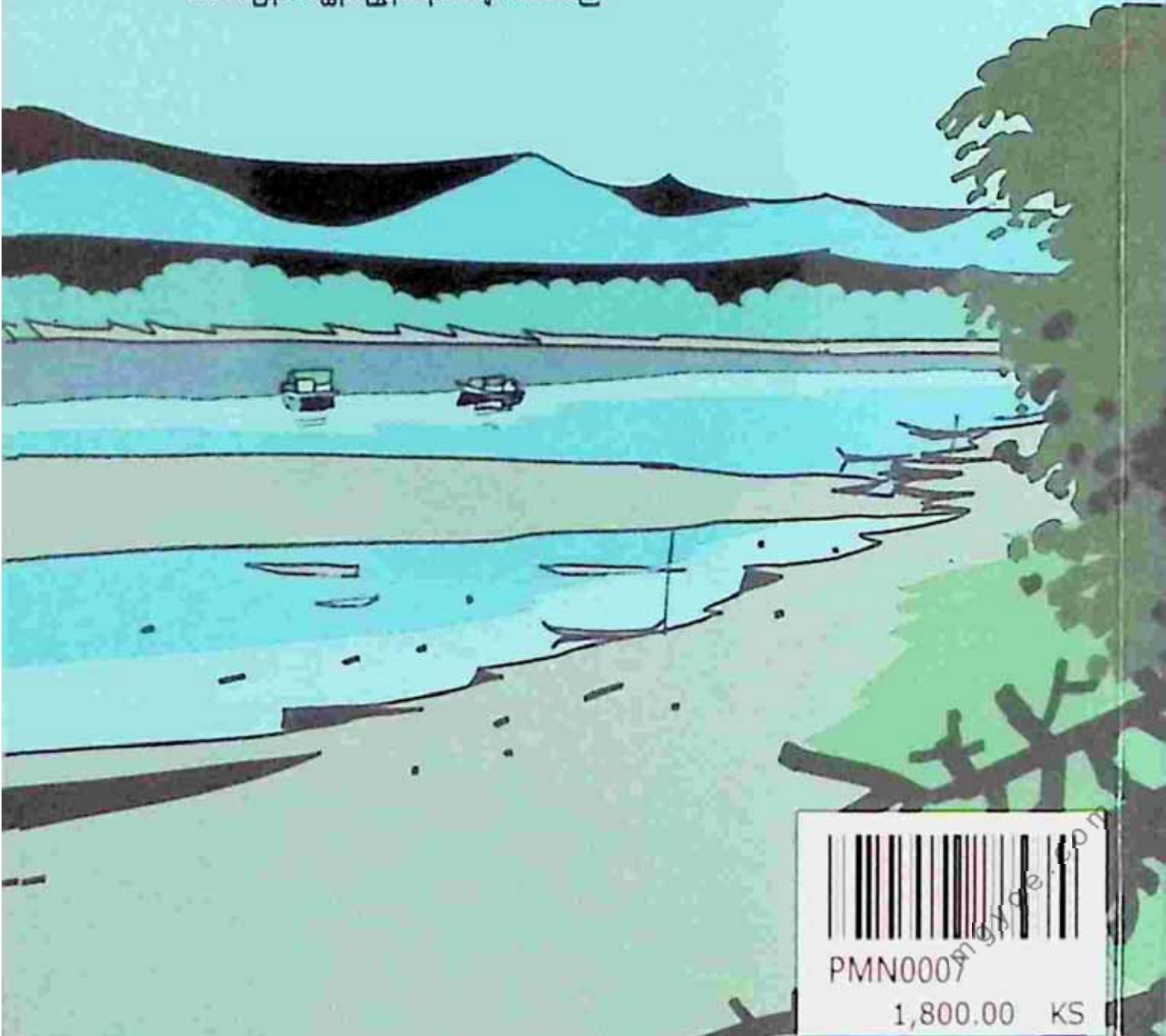
မလိခ၏မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းရေးသားချက်ပါဝင်သည်။

mgyc.com

ဝိ-မိုးနင်း၊ နေရီရီ

မလိခ၏မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းရေးသားချက်ပါဝင်သည်။

mgyc.com

PMN0007
1,800.00 KS

နေဂိုဏ်း ပီ-ပိုးနင်း

ပျက်နာပုံးပန်းချီ - တော်တိသွ

စာမျက်နှာ ၂၂၃++ မျက်နှာ၊ ၁၂•၈၈၈၈၈ x ၁၈•၅၈၈၈၈

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချီချီစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချီချီပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မဇ္ဈိမလမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဇွန်လ၊ သတ္တမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၉ စိတ်ကူးချီချီ၏ သတ္တမအကြိမ်ကို ဖြည့်စွက်ထားသည်။

ရောင်းစျေး ၁၈၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

နေရီရီ
ပီ-မိုးနင်း

သတ္တမအကြိမ်၊ ၂၀၁၉

mgyc.com

mgyc.com

မလိခ၏ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းပေါင်းချုပ်မှ ‘နေရီရီ’ (၁၉၂၀) စာအုပ်အပေါ် ရေးသားချက်

ဇာတ်ဆောင်နှင့် ဇာတ်လမ်း

သူ့အမည်သည် မောင်နေဝင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ဘဝသည် တောက်ပ ဝင်းလက်သော အခြေဖြင့် အစပြုခဲ့ရသည်ကား မဟုတ်ပေ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ပါးဆုံးခဲ့သဖြင့် ဦးလေးထံတွင် ခိုကပ်နေခဲ့ရလေ သည်။ သူ့အဖို့ ဦးလေး၏ ကြင်နာယုယမှုထက် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ ရက် စက်ကြမ်းကြုတ်မှု၊ ညည်းပန်းနှိပ်စက်မှုတို့ကိုသာ ခံယူခဲ့ရသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်လောက၌ မျက်နှာငယ်ရသည်။ ဆင်းရဲသည်။ အများသူတကာ ကလေးသူငယ်များ ပျော်လောအချိန်မျိုး၌ပင် သူ့အဖို့ ပျော်ခွင့်မရခဲ့၊ မပျော်နိုင်ခဲ့။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် သူသည် ရီရီကို စ၍ တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရီရီသည် မြို့အုပ်သမီး မိတဆိုးကလေးဖြစ်သည်။ အဘွားရှိရာ ရန်ကုန်တွင် ခေတ္တလာရောက်နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် အဖော်မဲ့ မောင်နေဝင်းအဖို့ ရီရီ နှင့် ခင်မင်ရပြီဆိုသောအခါ ချုပ်ရွှင်ရလေသည်။ သို့သော် ထိုပျော်ရွှင်မှု သည် ခဏသာဖြစ်သည်။ မကြာမီပင် ရီရီသည် ဖခင်ရှိရာ ထားဝယ်သို့ ပြန်ရလေ၏။ မောင်နေဝင်းနှင့် ရီရီတို့၏ အတွယ်အတာသံယောဇဉ် သည် အမျှင်တန်းရလေပြီ။ မောင်နေဝင်းအဖို့ အမှတ်တရအဖြစ် ရီရီ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကိုသာ သိမ်းဆည်းထားနိုင်ခဲ့၏။ တစ်ကြိမ်တွင်

ထားဝယ်ရောက် ရီရီက ပို့လိုက်သော ချောကလက်ထုပ်များကို မောင်
နေဝင်း လက်ခံရခဲ့သည်။

အမှတ်တရပို့လိုက်သော စားဖွယ်များကိုပင် မောင်နေဝင်း မစား
ရက်ခဲ့။ သိမ်းဆည်းထားခဲ့၏။ ရီရီနှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် မောင်နေဝင်း
ဘဝသည် အမှောင်တွင်းသို့ ဆက်ပြန်လေသည်။ မကြာမီ ဦးလေးဆုံး
သဖြင့် မောင်နေဝင်း ကျောင်းမှထွက်ရသည်။ ထိုအခါမှစ၍ အဒေါ်၏
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို ပို၍ ခံရလေတော့သည်။

မောင်နေဝင်း အရွယ်ရောက်သောအခါ ပွဲစားမောင်မောင် လူဆိုး
တစ်ပိုင်းဘဝသို့ ရောက်လာသည်။ ဘကျော်၊ ဘသော်အမည်ရှိ အပေါင်း
သင်းများနှင့် လုချည်၊ ခိုးချည်၊ လောင်းကစားချည်ဖြင့်သာ နေလာ
။ သို့သော် မောင်နေဝင်းသည် ထိုဘဝ၌ မပျော်ပိုက်။ မောင်နေဝင်း
သည် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်၏။ အကြင်နာမဲ့၊ အယုယမဲ့ ဘဝ
ဖြင့် ကြီးပြင်းလာရသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မောင်နေဝင်းဘဝသည်
လောကကြီးကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုဖွယ်ရာ ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် သူ့ပင်ကို
စရိုက်သည် အလင်းရောင်ဘက်သို့သာ အစဉ်ရှေးရှု၏။ ထို့ကြောင့်
ပွဲစားမောင်မောင် လူဆိုးတစ်ပိုင်းဘဝ၌ မောင်နေဝင်း မပျော်ပိုက်။ ထို့
ကြောင့် ဘကျော်၊ ဘသော်တို့နှင့် လမ်းခွဲသည်။

သို့ဖြင့် မောင်နေဝင်းသည် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းနေ ပန်းထိမ်
ဆရာကြီး ဦးကင်းထံတွင် တပည့်ခံ၍ ပန်းထိမ်အလုပ် လုပ်သည်။
သူ၏ကြိုးစားမှု၊ ရိုးသားမှုကြောင့် ပန်းထိမ်ဆရာလင်မယား၏ သားရင်း
တမျှ ချစ်ခင်အားထားခြင်းကို ခံရ၏။ တစ်နေ့တွင် ပန်းထိမ်ဆရာ
လင်မယား၏ စေခိုင်းချက်အရ စိန်ထည် သုံးထောင်ဖိုးခန့်ကို စိန်ဝယ်
လိုသူ မင်းကတော်ထံသို့ပို့ရန် ထွက်ခဲ့၏။ ထိုသို့ထွက်လာစဉ် ရီရီထံမှ
လက်ကိုင်ပဝါကလေးနှင့် ချောကလက်များ သိမ်းဆည်းထားသော

ဖာကလေးကိုပါ အနားကွပ်ပြုပြင်ရန် ယူဆောင်ခဲ့၏။ လမ်းတု
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ရာ ယ
အပေါင်းအသင်းများဖြစ်သော လူဆိုးဘသော်၊ ဘကျော်တို့နှင့် ဝေ
လေ၏။

ဘသော်သည် မောင်နေဝင်း အိတ်မှ စိန်ထည်များကို မြင်ရုံမျှ
လိုချင်တပ်မက်ရှိသောကြောင့် မောင်နေဝင်းကို အပါခေါ်ခဲ့ပြီး မေ
နေဝင်းထံမှ စိန်ထည်တို့ကို လုယူပြေးလေသည်။

သို့ဖြင့် မောင်နေဝင်းဘဝသည် နေခြည်ပြီးပြက်ခဲ့ရာမှ အမှေ
တွင်းသို့ ရောက်ရပြန်လေသည်။ မောင်နေဝင်းအဖို့ ပန်းထိမ်ဆရာ လ
မယားထံသို့ မပြန်ဝံ့တော့ပေ။ မိမိကို ယုံကြည်၍ ပေးအပ်စေလွှ
လိုက်သော စိန်ထည်များ လုယူခံရပါသည်ဆိုခြင်းကို ခိုင်လုံသေ
အထောက်အထားပြစရာ မရှိ။ မိမိသာ အပြစ်ပြောခံရမည်၊ အထ
အလွဲခံရမည်ဖြစ်သဖြင့် ပန်းထိမ်ဆရာလင်မယားထံ မပြန်ဘဲ ရန်ကုန်
ထွက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ထို့နောက် များမကြာမီပင် မောင်နေဝင်းသည် ထန်းတပင်ဖြ
တံငါသည် လင်မယားထံသို့ ရောက်လာခဲ့ကပ်နေထိုင်၏။ တစ်နေ့တွ
ထန်းတပင်ကွေ့အနီး၌ လေကျသဖြင့် သဘောမောက်လေသည်။
သဘော၌ ခရီးသည်အများပါ၏။ သဘောလေမိ၍ မမှောက်မီကပ
ကမ်းပေါ်က လူအများသည် အခြေအနေဆိုးကို ရင်တမမနှင့် မြင်ကြ
လေသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ ကယ်ဆယ်ရန် မဝံ့ဘဲ ရှိလေသည်
ထိုအချိန်မှာပင် မောင်နေဝင်းသည် ဒုက္ခရောက်သဘောပေါ်က ခ
သည်များကို ကယ်ဆယ်ရန် လှိုင်းလေကြားမှဖြတ်၍ သမ္ဗန်ငယ်ဖြ
လာခဲ့သည်။ မောင်နေဝင်း မရောက်မီပင် သဘောနစ်လေသည်။ မေ
နေဝင်းလည်း သမ္ဗန်တွင် တင်နိုင်သမျှ ခရီးသည်များကို ကယ်ဆယ်

၏။ ထိုခရီးသည်များတွင် ရီရီလည်း ပါလာခဲ့လေသည်။ သို့သော် ထိုသို့ ကယ်ဆယ်ခဲ့ရစဉ်ကမူ ရီရီမှန်း မသိခဲ့ပေ။

မောင်နေဝင်း ဘဝအမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောင်းလဲလာခဲ့သလိုပင် ရီရီ ဘဝသည်လည်း အခြေအနေအမျိုးမျိုးကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်ဖြစ် ၏။ ရီရီအဖေ မြို့အုပ်မင်းသည် ထားဝယ်မှ သထုံသို့ ဝန်ထောက်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ပဲခူးသို့ အရေးပိုင်အဖြစ်လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့် ရာထူးတိုးတက်ပြောင်းလဲခဲ့ရပြီးနောက် ပဲခူး၌ပင် ကွယ်လွန် ခဲ့သည်။

ရီရီသည် ဖခင်၊ မိခင်တို့ထားရစ်သော ပစ္စည်းများဖြင့် သူဌေးမ လေး ဖြစ်လာ၏။ သို့ဖြင့် ရီရီသည် ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင် ရာမှ ဖခင်၏အစ်ကိုဖြစ်သူ တိုက်သူကြီး ဦးရန်ကျော်ရှိရာ ထန်းတပင် သို့ မိမိပိုင်လယ်များကိုကြည့်ရင်း လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရီရီ ထန်းတပင်သို့လာမည်ကို ရီရီ၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ထန်းတပင် မြို့အုပ်ကလေး မောင်ဖုံးကျော် သိပြီးဖြစ်သည်။ မောင်ဖုံးကျော်သည် ပဲခူးမှာ အမှုထမ်းစဉ်ကပင် ရီရီတို့အိမ်သို့ဝင်ထွက်ကာ ရီရီအား အကျွမ်း တဝင်ပြုခဲ့သည်။ ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။ ယခု ထန်းတပင်သို့ရောက်လာ သောအခါတွင် တိုက်သူကြီး ဦးရန်ကျော် မိသားစုနှင့် ခင်မင်နေ၏။ ဦးရန်ကျော်က သမီးအငယ် မမလေးနှင့် ရည်မှတ်ခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။

သို့သော် မောင်ဖုံးကျော်သည် မမလေးကိုထက် ရီရီကိုသာ နှစ်သက်သည်။

ရီရီကို မောင်နေဝင်း ရေမှကယ်လာသောအချိန်တွင် မောင်ဖုံးကျော် သည် ကမ်းနားတွင်ရှိသည်။ မောင်ဖုံးကျော် နှုတ်ဆက်မှုကြောင့် မောင် နေဝင်းသည် သူ ကယ်လာခဲ့သော မိန်းကလေး၏အမည်ကို သိရ၏။ သို့ဖြင့် သူကယ်လာခဲ့သူမှာ သူငယ်ချစ် ရီရီအဖြစ် သိရလေသည်။ သို့

သော် ရီရီကမူ မောင်နေဝင်းမှန်း ရုတ်တရက် မသိပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုကယ်သည့်အတွက် မောင်နေဝင်းအား စိန်လက်စွပ်ဖြင့် ကျေ တုံ့ပြန်လေသည်။ သို့သော် ထိုလက်စွပ်ကို မောင်နေဝင်း မယူ။ ရီရီသို့ မောင်နေဝင်းမှန်း မသိသေးသဖြင့် တံငါလုလင်၏ အပြုအမူကို မလည်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

မကြာမီပင် ရီရီသည် မိမိကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သူမှာ ငယ်ချစ် မောင်နေဝင်းမှန်းသိကာ ရီရီနှင့် မောင်နေဝင်းတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း ပြန်ဆင် မိလေသည်။ ထိုအတွင်းမှာပင် မြို့အုပ် မောင်ဖုံးကျော်ကလည်း အတွက် အမျိုးမျိုး အကြံထုတ်နေ၏။ မောင်နေဝင်းကမူ မိမိအဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ရီရီအား ပြောပြထား၏။ သို့ဖြင့် ရီရီအဖို့ မောင်နေဝင်း အပေါ် ကရုဏာ ပိုရလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ရီရီသည် ရန်ကုန်ပြန်ရန်နှင့် ရန်ကုန်၌ မောင်နေဝင်းနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် အစီအစဉ်လုပ်လေသည်။ ထိုအစီအစဉ်ကို မြို့အုပ်၏ လူယုံတစ်ယောက်က စုံစမ်းသိရှိပြီးဖြစ်သည်။ အစီအစဉ်အရ ရီရီ ရန်ကုန်ပြန်ပြီးနောက်တွင် မောင်နေဝင်းသည် ရီရီပေးခဲ့သော ငွေ၊ စိန်လက်စွပ်တို့ဖြင့် လူသူလေးစားခံရလောက်မည့်သွင်ပြင်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်ရမည်ဖြစ်၏။

ရီရီသည် ရန်ကုန်သို့ မောင်နေဝင်းအရင် ပြန်၍ မောင်နေဝင်း လာမည့်ရက်ကို စောင့်နေ၏။ သို့သော် မောင်နေဝင်းသည် ချိန်းဆိုဝါသော ရက်တွင် ရောက်မလာခဲ့ပေ။ ရီရီသာ မောင်နေဝင်းကို မျှော်စင် စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်း ဖြစ်ရလေသည်။ မောင်နေဝင်းအပေါ်တွင်လည်း အထင်လွဲချင်ချင်ဖြစ်လာ၏။ စိတ်ပျက်စလည်း ပြုလာ၏။ ထိုအတွက် ရီရီသည် ထန်းတပင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြန်သည်။

မောင်နေဝင်းမှာကား မြို့အုပ် မောင်ဖုံးကျော်နှင့် မြို့အုပ်၏ လူ

များ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံမှုကြောင့် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရခဲ့သည်။ မြို့အုပ်သည် မောင်နေဝင်းကို ရီရီနှင့် ကွဲရုံမျှ စီစဉ်သော်လည်း မြို့အုပ်၏ လူယုံများကား မိမိတို့ လက်လွန်သဖြင့် မောင်နေဝင်း သေဆုံးပြီး အထင်ရောက်ကာ ရေတွင် မျှောချခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် မြို့အုပ် မောင်ဖုံးကျော်သည် ထန်းတပင်သို့ ပြန်လာသော ရီရီကို ချစ်ရေးဆိုပြန်လေသည်။ ရီရီအချစ်ကို ရရန်လည်း အမျိုးမျိုးသော နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုသည်။ အောက်လမ်း၊ အထက်လမ်း အစုံပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရီရီအချစ်ကို အလွယ်နှင့်မရ။ ထို့ကြောင့် အဓမ္မရယူဖို့အထိ ကြံစည်လာ၏။ ထိုအခါ ရီရီသည် မောင်ဖုံးကျော်ကို စိတ်ပျက်ရလေသည်။ ရီရီ စိတ်ပျက်မှန်းသိလျှင် မောင်ဖုံးကျော်သည် စားရသည့်အမဲ သဲနှင့်ပက်သည့်အကြံမျိုး ကြံစည်လာ၏။ ထိုအကြံကို သူနှင့်အတူ တွဲဖက် အကောင်အထည်ဖော်ပေးမည့်သူကား သူ့ကို ကြိုက်နေသော မမလေးဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မောင်ဖုံးကျော်နှင့် မမလေးသည် ရီရီအသက်ကို ရန်ရှာပြီး စည်းစိမ်အားလုံး သိမ်းပိုက်ကာ နှစ်ဦးပေါင်းသင်းရန် ကြံစည်ကြလေသည်။

ရီရီမှာ မောင်နေဝင်းကို အထင်လွဲချင်သော်လည်း မောင်နေဝင်း၏ မေတ္တာ၊ ယောက်ျားပီသသော စိတ်နေစိတ်ထားတို့ကို သင်္ကာမကင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မောင်နေဝင်းအတွက် စိတ်ဒုက္ခသာ ပို၍ခံစားရလေသည်။ ထိုဝေဒနာဖြင့် မမာမကျန်းဖြစ်ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ သူနှင့်အတူ သူ၏ညီမဝမ်းကွဲများ ဖြစ်သော မမကြီး၊ မမလေးတို့လည်း ပါလာ၏။ မကြာမီပင် မြို့အုပ် မောင်ဖုံးကျော်လည်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာ၏။ မမလေးနှင့် မောင်ဖုံးကျော်ကား သူတို့အကြံအစည်ကို ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

သေပြီအထင်ဖြင့် ရေတွင် အချခံလိုက်ရသော မောင်နေဝင်းမှာ

ထန်းတပင်အနီး ရွာတစ်ရွာမှ အနုကြမ်းစီးပြီး လှေဖြင့် ပြန်လာသော မိတ်ဆွေဟောင်း လူဆိုး ဘကျော်၏ ကယ်ဆယ်မှုကြောင့် အသက်ချ သာရာ ရလာ၏။ မြို့အုပ်လူယုံများ ရိုက်နှက်သော ဒဏ်ရာပျောက်သော အခါ ရီရီရီရာ ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ ရီရီ ရန်ကုန်သို့ မရောက်သေးသဖြင့် ထန်းတပင်သို့ လိုက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထို တပင်ရှိ သူ့ကျေးဇူးရှင် တံငါလင်မယားထံမှ စုံစမ်းချက်အရ သူမလေး တစ်ရက်ကပင် ရီရီ ရန်ကုန်သို့ပြန်သွားကြောင်း သိရသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ပြန်သည်။ သို့ဖြင့် မောင်နေဝင်းသည် ရီရီအိမ်နားသို့ ရောက် သည့်တိုင်အောင် ရီရီအိမ်ထဲသို့ မဝင်ဝံ့ဘဲရှိနေ၏။ ထိုအချိန်၌ ရီရီ၏ မမာမကျန်းဖြစ်ကာ အိပ်ရာ၌ လဲနေပြီဖြစ်သည်။ ရီရီရောဂါမှာ စိတ္တ ရောဂါဖြစ်သည်။

မြို့အုပ် မောင်ဖုံးကျော်နှင့် မမလေးတို့ကား ရီရီ မြန်မြန်သေစေ ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရီရီ ရောဂါပြင်းပြင်းရ၍ အမြန်ဆုံးသေစေစေ ရီရီဆေးတွင် ဆေးခတ်တိုက်ရန် တိုင်ပင်ကြလေသည်။ ထိုသို့ မောင် ဖုံးကျော်နှင့် မမလေးတို့တိုင်ပင်ကြသည်ကို ရီရီအိမ်သို့ ဝင်ရောက် ခိုးယူရန် အကြံဖြင့်ရောက်လာသော လူဆိုးဘကျော် ကြားရလေသည်။ ထိုအခါ ဘကျော်သည် ရီရီဒုက္ခကို သိသဖြင့် ပစ္စည်းများကို မခိုးဝယ် ရီရီကို ဝင်တွေ့ကာ မိမိသိသမျှ အကြောင်းစုံကို ပြောလေသည်။

ရီရီလည်း လူဆိုးထံမှတစ်ဆင့် မြို့အုပ်နှင့် မမလေးတို့၏ ယုတ် မာသောအကြံကို သိရသဖြင့် မမလေး တိုက်သော ဆေးကို မသောက်ပဲ ငြင်းနေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖုံးကျော်နှင့် မမလေးတို့က ဇွတ်တိုက်၏ ထိုအခါ ရီရီသည် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရာ အိမ်နီးချင်းများ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ရီရီသည် ရောက်လာသော အိမ်နီးချင်းများအား အဖြစ်စုံကို တိုင်တန်းပြီး သူ့အား တိုက်ရန်ကြံသော ဆေးကို ဓာတ်

ကြည့်ဖို့ တောင်းဆို၏။ ဆေးကို ဓာတ်ခွဲကြည့်သောအခါ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် မောင်ဖုံးကျော် ထောင်ဒဏ် အပြစ်ပေးခံရလေတော့သည်။

ထိုသို့ ရီရီဒုက္ခတွေ့သော ညမှောင်ရီတွင် မောင်နေဝင်းသည် ရီရီတို့ အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ရီရီကိုမြင်သဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ရန် ကြိုးစားရာ ပန်ချာပီ ပုလိပ်များ၏ ရိုက်နှက်ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရသည်။ သို့သော် ရီရီ အချိန်မီကယ်ဆယ်သဖြင့် အဖမ်းမခံရဘဲ ဒဏ်ရာသာရ၏။ ရီရီလည်း မောင်နေဝင်းမှန်းသိလျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရလေသည်။

ဤသည်ပင် မောင်နေဝင်းနှင့် ရီရီတို့၏ တစ်နေ့တာလုံး တိမ်တိုက်များကြားမှ တိုးဝှေ့ခဲ့ပြီးနောက် ရီရီကလေးမျှ လင်းစပြုလာသည့် အချိန်ကာလပေတည်း။

ထို့နောက်တွင်ကား မောင်နေဝင်းနှင့် ရီရီတို့သည် ယခင်က ကြွယ်ဝခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ ဆင်းရဲနေကြသော ပန်းထိမ်ဆရာလင်မယားအား ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူဆိုးဘဝမှ ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့သော ဘကျော်အား ကန်တော့၍လည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးရှင်တံငါသည်လင်မယားအား ပြုစု စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ နေရောင်ဝင်းသော ဘဝသို့ ရှေးရှုခဲ့ကြလေသတည်း။

* * *

ဝတ္ထုနှင့် ဝတ္ထုရေးသူ

“ကျုပ်နာမည်ကလည်း နေဝင်း၊ မင်းနာမည်ကလည်း ရီရီ၊ သည်ဘဝမှာ အေးချမ်းသာယာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ကို အစွဲပြုပြီး မင်းနဲ့ ကျုပ်အကြောင်းကို ‘နေရီရီ’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကြီးဖြစ်အောင် ပညာအလင်းက ဆရာ ပိုက်ဆံကြီးထံ သွား၍ပြောပြီး တောင်းပန်ကြရလျှင် မကောင်းဘူးလား” ဟူသော မောင်နေဝင်း၏ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းစကားသည်ပင်

ပိုက်ဆံကြီး အမည်ခံ ပီမိုးနင်းအဖို့ ထိုဝတ္ထု ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ဟု ဆိုလ်
ဟန် ရှိပေသည်။

ဤသို့လျှင် မြန်မာဝတ္ထု၏ပုံစံသည် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ် ပထမပိုင်
ကာလမှာပင် ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသော အရေးအဖွဲ့ပုံစံကို ရှေးရှ
လာခဲ့ပြီဟု ဆိုရပေမည်။ ဝတ္ထုရေးသူသည် သူ့ဝတ္ထုကို ကိုယ်တွေ
တစ်ဆင့်ကြား ဖြစ်ရပ်ဟန်အသွင်ဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုဟန် ရှိပေသည်။

မှန်သည်။ ပီမိုးနင်းသည် စာပေလေ့လာမှု အကျယ်အပြန့်ရှိခဲ့သေး
စာရေးဆရာဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံလည်း များခဲ့သည်။ သူသည်
မြန်မာဝတ္ထုကို ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုပုံစံသို့ ချဉ်းကပ်လာအောင် ဆွဲဆောင်ရာ၌
အထိရောက်ဆုံး စွမ်းဆောင်ခဲ့သော စာရေးဆရာဖြစ်သည်ဟု ဆိုရ
ပေမည်။

စစ်စစ် 'နေရီရီ' သည် ပီမိုးနင်း၏ထင်ရှားသော ဝတ္ထုဖြစ်စေကာမူ
ပီမိုးနင်း၏ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုကား မဟုတ်ပေ။ ချားလ်စ်ဂါးဗစ်^၁၏ ဂျတ်စ်
အဂဲ^၂ အမည်ရှိ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းပြု၍ ရေးထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်ပေ
သည်။ သို့ရာတွင် မှီငြမ်းပြုရာ၌ တတ်နိုင်သမျှ မြန်မာအငွေ့အသက်
ပါဝင်အောင် မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ မြန်မာ့လူ့စရိုက်နှင့် ဟပ်မိစေအောင်
အားထုတ်ရေးသားခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပုံစံပြရလျှင် ရီရီတစ်ယောက်
တည်း မောင်နေဝင်းကိုတွေ့ရန် လာသောအခန်းသည် အနောက်ဓလေ့
အနောက်စရိုက်အနေနှင့် မဆန်းကြယ်လှပေ။ မြန်မာ့ဓလေ့မြန်မာ့ စရိုက်
တွင်မူ ရီရီ၏အပြုအမူကို ယုတ္တိတန်စေရန် ရီရီ၏စိတ်ဝေဒနာကိုလည်း
ကောင်း၊ ရီရီ၏ စရိုက်အမူအကျင့်ကိုလည်းကောင်း အတော်ပင် အလေး
ပေး ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့စေကာမူ မိဘများမရှိသည့်

၁။ Garviche, Charles
၂။ Just a girl

နောက် တစ်ယောက်တည်းသော မိန်းမပျို သူဌေးမကလေးအဖြစ် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ခြင်း၊ ခရီးသွားလာခြင်းများကား မြန်မာလောကတို့တွင် တွေ့ရခဲသော အခြေအနေမျိုးဖြစ်၏။

ဇာတ်လမ်းသဘောအရ အလင်းအမှောင်၊ အနိမ့်အမြင့်သဘောကို အကွက်ဆင်ထားသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ အကွက်ဆင် သမားရိုးကျ ဇာတ်လမ်းမျိုး၊ ဇာတ်လမ်းအသားပေးဝတ္ထုမျိုး ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မြန်မာဝတ္ထု ပေါ်ဦးစကာလတွင်ကား ထူးခြားသော ဇာတ်လမ်းမျိုးဟု ဆိုရပေမည်။

ဇာတ်ဆောင်တို့ကို ဖော်ပြရာ၌ စာရေးဆရာသည် စရိုက်ကို ပီပြင်ရန် အားထုတ်ဟန် ရှိသော်လည်း အားရကျေနပ်လောက်ဖွယ် မရှိပေ။ စာရေးဆရာသည် သူ့ဇာတ်ကောင်တို့၏ အမူအကျင့်ကို ဖော်ပြရာ၌ စရိုက်ပီမှုကို ကျားကန်သည့်သဘော အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အကြံအစည်တို့၌ မလစ်မဟာစေရန် ဖန်တီးထားစေကာမူ မူလဝတ္ထု၏ ဇာတ်လမ်းအားဘက်သို့ ယိမ်းညွှတ်ပေးရမှုကြောင့်၊ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဇာတ်နာစေရန် ဖန်တီးပေးရမှုကြောင့် ဇာတ်ဆောင်သရုပ်ဖော်မှု ကျေနပ်လောက်ဖွယ်ရာ မတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု သဘောရပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ မြန်မာဝတ္ထု လမ်းကြောင်းတွင် ဇာတ်ဆောင် သရုပ်ဖော်မှုအပိုင်းကိုလည်း အထူးအာရုံပြုလာကြသည့်သဘောကိုကား တွေ့ရလေသည်။

ဝတ္ထု၏ အခြေခံ ဦးတည်ချက်အဖြစ် စိတ်စေတနာကောင်းထား၍ ကြီးပွားမှုလမ်းကြောင်းသို့ ရှေးရှုပေးထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ စေတနာမှန်၊ မေတ္တာမှန်ပါက စေတနာအကျိုး၊ မေတ္တာအကျိုး ခံစားရသော သဘောကိုလည်းကောင်း ဦးတည်ချက်ပြုထားသည်ဟု သဘောရပါသည်။

‘နေရီရီ’သည် မြန်မာဝတ္ထု ပြုစုပျိုးထောင်ကြသော ရှေ့ဆောင် ရှေ့ရွက် ဝတ္ထုများတွင် တစ်ပုဒ်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ပင်ကိုရေးဝတ္ထု မဟုတ်စေကာမူ မြန်မာဝတ္ထု ဖွံ့ဖြိုးရေးကို တစ်နည်း မြန်မာဝတ္ထုအင်အား တိုးတက်ရေးအတွက် အားဖြည့်ရာ၌ မြန်မာ့စရိုက်၊ မြန်မာ့ဓလေ့နှင့် စပ်ဟပ်သော မြန်မာမှုပြု ဝတ္ထုများသည် အရေးပါသော အစိတ်အပိုင်း တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်ကိုကား ငြင်းပယ်၍ မရနိုင်ပါပေ။

ဤနေရာတွင် အထူးသဖြင့် ပီမိုးနင်း၏ အားထုတ်ခဲ့မှုများသည် အထူးပင် လေးစားအပ်သည်ဟု သဘောရပါသည်။ မြန်မာဝတ္ထုလမ်း ကြောင်းကို ပိုမိုပီသစေရန် အားထုတ်ရာ၌ ပီမိုးနင်းသည် အရေးပါသော၊ စွမ်းဆောင်နိုင်သော စာရေးဆရာအဖြစ် သတ်မှတ်ရမည်သာ ဖြစ်ပေ သည်။

ပီမိုးနင်းသည် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း သဘောအရ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထု အရေးပုံစံအရ လည်းကောင်း တိုးတက်သော လက္ခဏာကို ဆောင်ခဲ့ သည်သာ မဟုတ်ပေ။ စာအရေးအသား၊ အထုံးအဖွဲ့အားဖြင့်လည်း ခေတ်သစ်မြန်မာဝတ္ထုနှင့်တကွ မြန်မာစာ အရေးအသားကို ဦးဆောင်မှု ပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပီမိုးနင်း မတိုင်မီ လင်္ကာ စကားပြေ ရောထွေး သောအရေးမျိုး၊ လွန်ကဲသော အဖွဲ့အနွဲ့ဖြင့် တန်ဆာဆင် ရေးဖွဲ့နည်းမျိုး၊ အနက်သွေ ဝါကျရှည် အရေးအသားမျိုးမှ လမ်းခွဲ၍ အမြင်ရှင်း၊ အတွေး ရှင်း၊ အရေးရှင်း စကားပြေ အရေးအသားကို လမ်းသစ်ထွင် ဦးဆောင်မှု များတွင် ပီမိုးနင်း မည်သို့ ဦးဆောင်ခဲ့သည်ကိုလည်း ဤဝတ္ထုကို ပုံစံပြု၍ ထင်ရှားစေနိုင်လေသည်။

ပီမိုးနင်းသည် ဝတ္ထုများသာ မဟုတ်၊ ကျမ်းစာအုပ်အများကိုလည်း ရေးခဲ့၏။ များစွာသော ပီမိုးနင်း၏ ပညာပေးကျမ်းများတွင် လောကီမှု တက်ကျမ်းများသည် ထင်ရှား၏။ ပီမိုးနင်းသည် ကျွန်ဘဝရောက် မြန်မာ

လူငယ်လူရွယ်တို့၏ စိတ်နေသဘောထား၊ အကြံအစည်၊ စရိုက် မျှော်မှန်းချက်တို့ကို ပဲ့ကိုင်ရာ၌ ထင်ရှားသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ပီမိုးနင်း၏ အခြားထင်ရှားသော 'ဘားမားဒေး' ဝတ္ထုများသည် အမျိုးသားရေးအားမာန်ကို သရုပ်ဖော်လှုံ့ဆော်ရာ၌ ထိရောက်သလိုပင် ယခုဝတ္ထု၌လည်း လူတော် လူကောင်းတစ်ယောက်၏ စရိုက် စိတ်နေကို အခါအခွင့်သင့်သလို လှုံ့ဆော်ထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ဤသို့လျှင် 'နေရီရီ' သည် ဝတ္ထု သဘောအရလည်းကောင်း၊ ထိုခေတ် မြန်မာတို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်း၌ လိုအပ်သော စိတ်နေသဘောထားလှုံ့ဆော်မှု အပိုင်းအရ လည်းကောင်း၊ ထိုခေတ်ကာလ အတိုင်းအတာအားဖြင့် အောင်မြင်တိုးတက်သော အဆင့်တွင် တည်ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤသို့ဖြင့် 'နေရီရီ' သည် မြန်မာဝတ္ထုလောကတွင် ထင်ရှားခဲ့ရသည်ဟုလည်း ဆိုရပေမည်။

'နေရီရီ'ကို ပထမအကြိမ်အဖြစ် ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်ခန့်တွင် ပိုက်ဆံကြီးကလောင်အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် တတိယအကြိမ် အသီးသီး ထုတ်ဝေခဲ့၏။

ဝတ္ထုရေးသူ ပီမိုးနင်းသည် ၁၈၈၃ ခုနှစ်ဖွား ဖြစ်သည်။ ဇာတိမှာ သုံးဆယ်သားဖြစ်၏။ ဆောင်းရာသီ နံနက်ပိုင်း နှင်းများ သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းနေချိန်တွင် မွေးဖွားသည်ကိုစွဲ၍ 'မိုးနှင်း' ဟု အမည်မှည့်ခဲ့သည်။ မိဘဆင်းရဲသဖြင့် ပညာကို ကောင်းစွာမသင်နိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် မိုးနှင်းသည် ပညာသင်လိုစိတ် ပြင်းပြသဖြင့် သုံးဆယ်ရှိ ဗရင်ဂျီ သာသနာပြုကျောင်းသို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ထိုကျောင်းမှတစ်ဆင့် မော်လမြိုင်ရှိ သာသနာပြုကျောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ပီနန်မြို့ရှိ ကောလိပ်ကျောင်းတို့သို့ တက်ရောက်ပညာသင်ခဲ့သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်၍ မိခင်မှာ နောက်အိမ်ထောင် နှင့် ဖြစ်လေသည်။ မိုးနှင်း၏ ပထွေးသည် မြန်မာစာ လေ့လာလိုက် စားသူဖြစ်ရာ မိုးနှင်းအဖို့ ပထွေးနှင့် မိခင်တို့၏ အကူအညီဖြင့် မြန်မာ စာကို ဆက်လက် လေ့လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်တွင် မိုးနှင်းသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ အတိအကျ မလုပ်သေးဘဲ ကျောင်းဆရာ၊ စာရေး၊ ဘာသာပြန်၊ လယ်သမားဘဝ တို့တွင် ကျင်လည်နေခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ကျ၍ သားတစ်ယောက် မွေးခဲ့ ပြီးနောက် ပထမကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီကာလတွင် သုံးဆယ်၌ပင် နေထိုင်ကာ 'မြန်မာ့မိတ်ဆွေ' အမည်ရှိ မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ခဲ့၏။ စစ်ဖြစ်လာသောအခါ မဂ္ဂဇင်းလုပ်ငန်းကိုရပ်ပြီး ရန်ကုန်သို့ လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တွင် သူရိယ၊ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတိုက်များတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရင်း အလုံ ဗက်ပတစ်ကျောင်း၌ လက်တင် ဘာသာပြန်ဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ် ကိုင်သည်။ ထိုသို့ သာသနာပြုကျောင်းတွင် အလုပ်လုပ်ရာ၌ မြန်မာ များကို အလုပ်ခန့်လေ့မရှိသဖြင့် မိမိ၏ဇာတာအမည် ကျော်ညွန့်အစား ငယ်မည် မိုးနှင်းရှေ့မှ 'ဖီးလစ်' ဟူသော အင်္ဂလိပ်အမည်အတိုကောက် 'ဖီ' ကိုတပ်၍ 'ဖီမိုးနှင်း' ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် မကြာမီပင် လက်တင်ဆရာအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ပြီး ပညာ အလင်းသတင်းစာ၊ သစ္စာဝါဒီ သတင်းစာ၊ ဗန္ဓုလဂျာနယ်တို့တွင် အဆင့် ဆင့်ပြောင်း၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကဝိမျက်မှန်၊ ကဝိ တံခွန်၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆောင်းပါးများရေး၍ အသက်မွေးမှုပြုခဲ့ ၏။ လမ်းညွှန်ဂျာနယ်တွင်လည်း တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ စာရေး ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးမှု မဖူလုံသဖြင့် ဆေးဖော်ရောင်းခြင်း၊ ဂျာမန် ရွှေတု ပစ္စည်းလုပ်ရောင်းခြင်းတို့ကိုလည်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ပီမိုးနင်းသည် မောင်ကျော်၊ ပိုက်ဆံကြီး၊ ပီမိုးနင်းအမည်တို့ဖြင့် စာရေးခဲ့၏။ နောင်တွင် ပီမိုးနင်း အမည်ကိုသာ အသုံးပြုခဲ့သည်။ ဝတ္ထုများသာမက စိတ်ပညာ၊ တက္ကဗေဒ၊ ဒဿနိကဗေဒ၊ တက်ကျမ်းများ အပါအဝင် ကျမ်းများ၊ နိုင်ငံရေးရာ ဆောင်းပါးများ၊ စာပေဆောင်းပါးများ၊ လူမှုရေးဆောင်းပါးများ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင် အထောက်အကူပြု အလုပ်များ စသဖြင့် ဘက်စုံ၊ စွယ်စုံ၊ စာစုံ ရေးသားခဲ့လေသည်။

ဝတ္ထုရေးသားမှုအားဖြင့် ပီမိုးနင်းသည် 'မောင်ကျော်' အမည်ဖြင့် ရှေးဦးပိုင်းကာလတွင် ထင်ရှားခဲ့ပြီးနောက်တွင် 'ပိုက်ဆံကြီး' အမည်ဖြင့် ထင်ရှားခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား ပီမိုးနင်းအမည်ဖြင့် ထင်ရှား၏။

'ခင်ထား'၊ 'ပင်လယ်ကူးဓာတ်ပုံ'၊ 'ဘီအေမောင်တင့်' နှင့် 'ကချေသည် မယ်မြင့်' တို့သည် မောင်ကျော် အမည်ဖြင့် ရေးစဉ်က ထင်ရှားခဲ့သော ဝတ္ထုများအနက် အချို့ဖြစ်သည်။ 'နေရီရီ'၊ 'ပွဲစားကြီးသားအဖ' နှင့် 'မြမြ'၊ 'ဘားမားဒေး' တို့သည်ကား ပိုက်ဆံကြီးအမည်ဖြင့် ရေးစဉ်က ထင်ရှားခဲ့သော ဝတ္ထုအချို့ဖြစ်၏။ 'နေညိုညို'၊ 'တစ်ကိုယ်တော်'၊ 'ချစ်ပန်းနွယ်' တို့သည်မူ ပီမိုးနင်းအမည်ခံ ရေးသားသောကာလ ရှေးဦးပိုင်းတွင် ထင်ရှားသော ဝတ္ထုများဖြစ်ကြပြီးလျှင် 'သဲမြညွှာ'၊ 'သင်းတို့အကြံ' စသည့် ဝတ္ထုများနှင့် တက်ကျမ်းများ၊ လူမှုရေးကျမ်းများကား နောက်ပိုင်း ထင်ရှားသော စာအုပ်များဖြစ်ကြ၏။

ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းသည် စာရေးဆရာအဖြစ် သူ့ဘဝကို ကြမ်းတမ်းလှစွာ၊ ဆင်းရဲချို့တဲ့လှစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ သူ့စာများသည် မြန်မာစာပေလောကကြီးအတွက် အရေးပါသော အခန်း၌ အောင်အောင်မြင်မြင်၊ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး နေရာယူနိုင်ခဲ့သလောက် သူ့ဘဝမှာမူ စာရေးဆရာအဖြစ် ချို့တဲ့မှေးမှိန် ဆင်းရဲလှခဲ့ပေသည်။

သူသည် 'ပီမိုးနင်း'အမည်ရှိ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်အုပ် ကိုလည်း ရေးသားခဲ့လေသည်။

ဤသို့လျှင် နိုင်ငံအတွက်၊ မြန်မာစာပေလောကအတွက် အစွမ်း ဆောင်နိုင်ဆုံးနှင့် အထိရောက်ဆုံး အားထုတ် အကျိုးပြုခဲ့သလောက် အဆင်းရဲဆုံး၊ အချို့တဲဆုံးသော စာရေးဆရာဘဝဖြင့် ၁၉၃၉ ခု အမျိုး သားနေ့တွင် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတိုက် အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ အခမ်းအနားကိုလာခဲ့ရာ စက်ဘီးအတိုက်ခံရသည်မှစ၍ ဒဏ်ရာရရှိကာ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၆ ရက်နေ့တွင် ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းသည် မြန်မာစာပေလောကအတွက် ကြွယ်ကြွယ်ဝဝ အမွေအနှစ်များကို ထား ရစ်ခဲ့ကာ မိမိကိုယ်တိုင်မူ အနည်းဆုံးသောအကျိုးကို ခံစားရသည့် စာရေး ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့လေသတည်း။

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

ပူအိုက်သော နွေဥတု အခါသမယ မွန်းလွဲအချိန် အသက် ကိုးနှစ်ခန့် ရှိသော သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်သည် ရန်ကုန်မြို့ လမ်းမတော်ရပ်၊ လမ်းနံဘေး တိုက်ရိပ်တစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ ပျော်ရွှင်မြူးထူးကစား မုန့်ပဲ သရေစာများ ဝယ်၍ စားကြသော ကလေးသူငယ်တို့ကို ကြည့်ကာနေလေ ၏။

ထိုကလေးသည် အသက်ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို ကလေးတို့ဘာဝ များစွာ တွေးတောဟန် မရှိသော် လည်း မိမိ၏ရှေ့၌ ပျော်ရွှင်စွာ ဝယ်ခြမ်း စားသောက်ကစား၍ နေကြသော ကလေးတို့ကို မြင်ရသောအခါ စားချင်သောက်ချင် ကစားချင်သဖြင့် ငါသည်ကား အပေါင်းအဖော် အသိမိတ်ဆွေ မရှိ၊ ကစားချင်သော်လည်း မည်သူကမျှ မခေါ်၊ စားချင်သော်လည်း မည်သူကမျှ မကျွေး၊ ဆင်းရဲလှ သော ကလေးပါကလားဟု တွေးတော၍နေဟန် ရှိနေလေ၏။

အချို့သော ကျောင်းသားကလေးများသည် မုန့်များစားကာ အပါးကို လာ၍ ပြောင်လှောင်ကြ၏။ သူငယ်ကလေးသည်ကား မိမိ၏ အားကိုးရာမဲ့သော အခြေအနေကို သိရှိ၍ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြန်လှန်၍ စကားမပြောဘဲ သည်းခံ၍သာ နေလေ၏။

ထိုကျောင်းသားကလေးများသည်ကား အနီးအပါးရှိ အစိုးရ ထောက်ပံ့သော မြန်မာ စာသင်ကျောင်းက ကျောင်းသားကလေးများ ဖြစ်ကြလေ၏။

သူငယ်ကလေးသည် ထိုကဲ့သို့ ထိုင်၍ ငေးမောတွေးတောကာ နေစဉ် ၎င်း၏စိတ်သည် မိဘမဲ့သော မိမိ၏ဘဝကို မုန်းထား၏။ မိမိအပေါ်၌ မကြင်နာသော ကျောင်းသားကလေးများကို မုန်းထား၏။ မိမိမှာ မျက်နှာမရှိသဖြင့် များစွာ ဂရုမစိုက်ဘဲနေသော ကျောင်းဆရာကို မုန်း၏။ အကြောင်းကား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ခံရသောစိတ်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သော စိတ်သည် သွေ့ခြောက်သော သစ်ပင်နှင့် တူ၏။ ထို သွေ့ခြောက်သော သစ်ပင်၌ ချစ်ခြင်းတည်းဟူသော အငုံတို့သည် ပွင့်အာခြင်းသို့ မရောက်မီ ကြွေပျောက် ဈာန်ဆင်းကြလေ၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ဤလောကကြီးသည် ချမ်းသာသောသူတို့ တစ်ဦးတည်းပိုင်သော လောက မဟုတ်၊ ကောင်းကင်၌ ထွန်းလင်းတောက်ပနေသော နေ လ နက္ခတ်တာရာတို့သည် မိမိတို့၏ အလင်းရောင်ကို မည်သူ့အပေါ်မှာမျှ မျက်နှာမလိုက်ဘဲ သက်ဆင်းစေသဖြင့် ခိုးနှင့်လေတို့သည်လည်း မည်သည့်လယ်ယာ၌မဆို ရွာသွန်းတိုက်ဝှေ့လေ၏။ နန်းကြမ်းပြင်၌ ထွန်းတောက်နေသော နေရောင် လရောင်တို့သည် ဆင်းရဲသော တောင်သူ မိလက်ခူတို့၏ တဲအုံရှေ့၌ အရောင်မလျော့ချေ။ ဧက တစ်သောင်း ရှိသော သူဌေးတို့၏လယ်၌ ရွာသွန်းသော မိုးသည် တောင်ယာပဲခင်းလုပ်ကာ အသက်မွေးရသော သူ့အတွက်လည်း လုံလောက်သော ရေကို ပေး၏။

သူတို့သည် ကမ္ဘာလောကကြီး၏ အမျိုး သားသမီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤကြီးမားကျယ်ပြော မကုန်မခန်းနိုင်သော အမွေအနှစ်တို့သည် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်မျှ သတ်မှတ်၍ မသက်ဆိုင်၊ အများ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသော အရာများ ဖြစ်လေ၏။

သို့သော်လည်း လောက၏ စည်းစိမ်တို့သည် တိမ်တိုက်မိုးသားတို့

၏အစွမ်းဖြင့် ကျရောက်သော အရိပ်နှင့် အလားတူ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထို နေရာ၌ အေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုနေရာ၌ ရိပ်၏။ နောက်ဆုံး၌ မည်သည့် နေရာမှာမျှ အမြဲမတည်၊ အမြဲတည်သော အရိပ်ဟူ၍ မှတ်ထင်သူတို့သည် မတည်သော နေ့တစ်နေ့၌ ကြီးသော စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို တွေ့ကြရလေ၏။

ဤ ကျယ်ပြောသော လောကကြီး၌ နေ့စဉ်မပြတ် အမြဲတိတ်ဆိတ်စွာ ပြိုကွဲ ပျောက်ပျက်၍နေသော စည်းစိမ်ပဒေသာပင်ကြီးတို့သည် အရိပ်ပမာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြ၏။ သူဌေးတို့သည် ကျွန်၏ အလှည့်သို့ ရောက်၏။ ကျွန်တို့သည် သခင် ဘဝသို့ ရောက်၏။ ကုန်းမြင့် ကို တက်ရသော လားသည် ကမ္ဘာလောကကို မိမိ ပိုင်သည် ထင်၏။ နွားကျောင်းသား၏ ကြိမ်လုံးဖြင့် ပေါင်စင်း၍ သေနေသောအခါ သံဝေဂ ရဖို့ရန် အချိန်မရချေ။ သေခြင်းကို ပြေး၍ မလွတ်သလို ပျက်စီးခြင်းကို လည်း ရှောင်ရှား၍ မရ၊ ပြောင်းလဲခြင်းသည် ကံကြမ္မာတည်း ဟူသော မျက်လှည့်ဆရာကြီးပေတည်း။

ထိုဆရာကြီးသည် လူသတ္တဝါတို့ကို ရွံ့ရုပ်ပမာ ပြုလိုရာ တတ်နိုင် သဖြင့် သူ့လက်တွင်းဝယ် ကြိတ်နယ်ခြင်းကို ခံကြရလေသတည်း။

အဆိုပါ သူငယ်ကလေးသည် အဘယ်မျှပင် ဆင်းရဲစေကာမူ မိမိ၏ ရှေ့၌ ပြောင်းလဲခြင်းတည်း ဟူသော လမ်းသည် ကြီးကျယ် ရှည်လျားစွာ တည်ရှိလေ၏။ ၎င်းသည် စံလွန်သော ဇာဘုရင်မင်းမြတ်ပမာ ကမ္ဘာ၏ စည်းစိမ်ကို အမွေခံနိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား ဤ မြေမျက်နှာသည် မြေပေါ်၌ ရှိသူအပေါင်းတို့ ပိုင်သော အမွေဆိုင်ပစ္စည်း ပေတည်း။

၎င်း သူငယ်ကလေးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်၍နေစဉ် မိမိနှင့် ရွယ်တူခန့်ရှိသော မိန်းကလေး ဖြူဖြူနုနုကလေး တစ်ယောက်သည် သူငယ် ကလေး၏ မျက်နှာကဲကိုခတ်ကာ အပါးသို့ ကပ်လာလေ၏။ အပါးသို့ ရောက်သောအခါ သူငယ်ကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလေ၏။ သို့သော်

လည်း စကားတစ်ခွန်းကိုမျှ မပြောကြချေ။ သူငယ်မလေးမှာ မြင့်မြတ်သော အမူအရာ၊ အတက်ကျသော ကိုယ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိသဖြင့် သူငယ်ကလေးသည် သူငယ်မကလေး၏ မျက်နှာကို ကြာကြာ မကြည့်ဝံ့ရှာဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ သွားလေ၏။

ထိုအတွင်း သူငယ်မကလေးက “မင်း ဘာပြုလို့ မကစားသလဲ” ဟု နူးညံ့သိမ်မွေ့ သာယာသော အသံနှင့် ခပ်ဝဲဝဲကလေး မေးလေရာ သူငယ်ကလေးသည် ဩဇာရှိသော အသံကို သိသဖြင့် ရုတ်တရက် မော်ကြည့်ပြီး အတန်ကလေးကြာစွာ အကဲခတ်ပြီးမှ “မင်း ဆရာသမီးလား” ဟု ခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့် မေးလေ၏။

သူငယ်မလေးသည် ခေါင်းခါလျက် “ငါ ယောက်ျားကလေးဖြစ်ရင် ကစားမှာပဲ၊ မင်း မကစားတတ်ဘူးလား၊ ဘာပြုလို့ မုန့်ဝယ်မစားသလဲ ပိုက်ဆံ မရှိဘူးလား” ဟု မေးလေရာ သူငယ်ကလေးက ခေါင်းခါလျက် ထိုင်ရာမှ ပြုံးကာ ထပြီးလျှင် အကျီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲသို့ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ကာ ခေါင်းငုံ့၍ မြေကိုကြည့်ရင်း ယောင်ပေပေလုပ်၍ နေလေ၏။

ထို့နောက် သူငယ်မကလေးက “မင်း ဒီကျောင်းမှာပဲ နေတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးလေရာ၊ သူငယ်ကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူငယ်မကလေး၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ “မင်းကော ဒီကျောင်းမှာ နေတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးလေ၏။ သူငယ်မကလေးက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

ထိုအခါ သူငယ်ကလေးသည် အတော်ကလေး ရဲလာပြီးလျှင် “မင်း ဘယ်မှာ နေသလဲ” ဟု မေးလေရာ သူငယ်မကလေးက “ဟိုဘက် လမ်းမှာပဲ၊ အရင်က ထားဝယ်မှာနေတယ်၊ ဖေဖေက ထားဝယ်မှာ မြို့အုပ် အလုပ် လုပ်တယ် အမေသေလို့ အဘွားများနဲ့ လာနေတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါသူငယ်ကလေးက ကြင်နာစွာ “ဪ ... မင်းမှာ အမေ မရှိဘူးလား၊ ဒီလိုဖြင့် ငါလိုပေါ့၊ ငါ့မှာတော့ အမေရော အဖေရော မရှိဘူး၊ ငါက အနောက်မှာ ဦးလေးနဲ့ နေရတယ်”

သူငယ်မလေးက သူငယ်လေးမှာ မိမိထက် ဆင်းရဲကြောင်း ရိပ်မိ သဖြင့် လွန်စွာ သနားလာပြီးလျှင် “ဪ... အဖေ အမေ နှစ်ယောက်စလုံး မရှိဘူးလား၊ မင့်ဦးလေးက မင့်ကို မနှိပ်စက်ဘူးလား”

သူငယ် ... “နှိပ်တော့ မနှိပ်စက်ပါဘူး၊ အရိုးကတော့ အင်မတန် စိတ်တိုတယ်၊ ဦးလေးက အလုပ်သွားနေရလို့ အရိုး ရိုက်မှာစိုးလို့ ကျောင်းကို ပို့ထားတယ်၊ ဦးလေးက ပိုက်ဆံကလေးများပေးရင် အရိုးက စိတ်ဆိုးတယ်” ဟု ညှိုးငယ်စွာ ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သူငယ်မလေးသည် သူငယ်လေးကို သာ၍ ကရုဏာ သက်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်၍ နေလေ၏။ စကားဆုံးသောအခါ “လာ ဟိုဘက်လမ်းထိပ် သွားကြည့်ရအောင်၊ ရန်ကုန်မှာ လူတွေ အင်မတန် ရှုပ်တယ်နော်၊ ကြည့်ရတာ ပျော်စရာ မကောင်းဘူးလား သွားကြည့်ရအောင်” ဟု ပြောကာ ကမ်းနားဘက်သို့ သွားလေရာ သူငယ်ကလေးသည် စကား မပြောဘဲ လိုက်သွားလေ၏။

ကမ်းနားသို့ ရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်သား တစ်ခုသော သစ်ပင်ရိပ်တွင် ရပ်ကာ အပြင်ဘက်ကို ကြည့်၍ နေကြလေ၏။ ထိုအတွင်း မြစ်ဘက်မှာ ဝှေ့တိုက်လာသော လေသည် သူငယ်ကလေးနှင့် သူငယ်မ ကလေးတို့ ရှိရာသို့ အေးမြစွာ ဖျန်းပက်၍ လာလေ၏။ သူငယ်ကလေးသည် လေထဲတွင် ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလေရာ သူငယ်မကလေးသည်လည်း ပြေးလိုက် လေ၏။ ထို့နောက် အနီးရှိ ကုလားဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ သူငယ်မကလေးနှင့် ဝင်ကြပြီးလျှင် ပါတာနီများနှင့် သကြားလုံးများကို သူငယ်မကလေးသည် ဝယ်လေရာ သူငယ်ကလေးသည် ပိုက်ဆံပေးလိုသော လက္ခဏာဖြင့် မိမိ အိတ်ထဲသို့ နှိုက်ကာနှိုက်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်၍ နေလေ၏။ သို့သော် လည်း သူငယ်မကလေးသည် မိမိ ကိုင်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါထဲက ပိုက်ဆံများကို ဖြေ၍ ပေးပြီး ... “လာလာ ဟိုအနား သွားရအောင်” ဆိုပြီး ညောင်ပင်လေးဆိပ် တံတားသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။ ရောက်သွားသော

အခါ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရိပ်တွင် သူငယ်မကလေးက ထိုင်လေရာ သူငယ်
ကလေးသည် ရပ်၍ နေလေ၏။ သူငယ်မကလေးက “လာထိုင်လေ” ဟု
ပြောကာ လက်ကိုင်ပဝါကလေးနှင့် သကြားလုံး ပါတာနီတို့ကို ရှေ့၌
ဖြန့်ကာ “စားလေ စားပါ” ဟု ပြောကာ မိမိက စ၍ စားလေ၏။

သူငယ်ကလေးသည်လည်း အနည်းငယ်တိုး၍ ရဲလာပြီးလျှင်
ထိုင်၍ စားလေ၏။

သူငယ်ကလေးက “မင်တို့ ထားဝယ် ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ” ဟု
မေးလေရာ၊ သူငယ်မကလေးသည် နေရာမှ ထ၍ ပင်လယ်ဝဘက်သို့
လက်ကလေးကို ဆန့်ကာ ခြေဖျားကလေး ထောက်လျက် “ဟော
ဟိုဘက်မှာ ဟော ဟိုဘက်မှာ” ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ မျက်လုံးများ
ဝင်းထိန်ကာ ပြရှာလေ၏။ ထို့နောက် သူငယ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး “တို့
ထားဝယ်မြို့ဟာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ပင်လယ်ကြီး
ကလည်း အကျယ်ကြီးပဲ၊ ကျွန်းကလေးတွေကလည်း အင်မတန် လှတာ၊
တို့ ထားဝယ်မှာလေ ဒူးရင်းသီးတွေ ပေါတယ်၊ စားစရာ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်၊
တို့နေတဲ့ အိမ်ခေါင်းရင်းမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ မနက်မိုးလင်းတိုင်း ငှက်
အမျိုးမျိုး လာပြီးနားတယ်၊ ငှက်သံတွေက ညံလို့ အင်မတန် ပျော်စရာ
ကောင်းတာပဲ၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်ကမ်းနားမှာလည်း ခရတွေ အမျိုးမျိုး
ရှိတယ်၊ လှက လှနဲ့ ... ခရကြီးကြီးတွေ ခရငယ်ငယ်တွေ၊ ခရပြောင်ပြောင်
ချောချောကလေးတွေ ကျောက်ခဲဝိုင်းဝိုင်းကလေးတွေ ရွှေကျောက်ကလေး
တွေ၊ ငွေကျောက်ကလေးတွေ အင်မတန် ပေါတာပဲ၊ ဖေဖေဖြင့် တစ်ယောက်
တည်းနေရတာ မေမေ့ကို အင်မတန် အောက်မေ့မှာပဲ၊ တို့ ထားဝယ်မြို့ဟာ
သိပ်ပြီး လွမ်းစရာကောင်းတယ် ... လိုက်မလား” ဟု မျက်ရည်ကလေး
တလည်လည်နှင့် ပြောလေရာ သူငယ်ကလေးသည် စကားတစ်လုံးကိုမျှ
မပြောနိုင်ဘဲ အလွန် ချစ်ခင် သနားစရာ အမူအရာ မျက်နှာထား အမျိုးမျိုး
ပြောင်းလဲကာ ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ခပ်ဝဲဝဲကလေး ပြောတတ်သူ သူငယ်မ

ကလေး၏ ချစ်ဖွယ်သော မျက်နှာကလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း မိန်းမော
 ၍ နေရှာလေ၏။ သူငယ်မကလေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းပြည့်ပြည့်၊ မဝမပိန်၊ အသား
 ဝါဝါ၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးမျက်ကွင်း ကျယ်ကျယ်၊ မျက်တောင်
 ကော့ကော့၊ နှာတံကျော့ကျော့၊ နှုတ်ခမ်းနီနီ၊ သွားညီညီနှင့် အယဉ်အလှ
 ရောစပ်သူကလေး ဖြစ်လေရကား သူငယ်ကလေးမှာ မိမိ ဆင်းရဲငြိုငြင်
 သော ဘဝကို ဖြေဖျော်ရန်လာသော နတ်ကညာကလေးကဲ့သို့ မှတ်ထင်
 နေကာ အလွန်တရာ သာယာရူမော ရူပါရုံရေကြောဝယ် နစ်မွန်း မျောပါ၍
 နေသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအတွင်း သူငယ်မကလေးသည် “ဟော ... ခေါင်းလောင်းသံပင်
 ထင်ပါရဲ့ ကျောင်းတက်တော့မယ်” ဟု ပြောကာ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို
 ကုန်း၍ ကောက်ကာ ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်၍ ပြေးလေ၏။ သူငယ်ကလေး
 သည်လည်း နောက်က အပြေးလိုက်ရင်း “မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ” မေး
 လေရာ ပြုံးချိုသော မျက်နှာနှင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ “ရီရီ ...
 ရီရီ” ဟု အော်၍ ပြေးလေ၏။

ထိုနေ့ ညနေ ကျောင်းလွတ်သောအခါ သူငယ်ကလေးသည်
 ကျောက်သင်ပုန်းကလေးကို ကိုင်ကာ ကျောင်းမှ ဆင်းလာလေ၏။

လမ်းထဲသို့ ရီရီနှင့်အတူ လျှောက်သွားကြလေ၏။ လမ်းထိပ်သို့
 ရောက်သောအခါ လမ်းခွဲ၍ သွားကြမည်ပြုရာတွင် ရီရီက “မင်းနာမည်
 ဘယ်နှယ်ခေါ်တယ်” ဟု မေးလေရာ သူငယ်ကလေးက “နေဝင်းလို့
 ခေါ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း (၂)

ထိုနေ့ည၌ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မောင်နေဝင်းသည် အခါတစ်ပါးသော နေ့များထက် အနည်းငယ် ပိုမို၍ စိတ်လက်ရွှင်ပျလေ၏။ အကြောင်းမူကား မိမိ ညှိုးငယ်သော ဘဝ၌ စိတ်ကို ဖြေဖျော်သူ ဖြစ်သော ရီရီ ဆိုသူ သူငယ်မကလေးတစ်ယောက်နှင့် အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ အရိုး ဖြစ်သူကား မိမိ ကလေးနှစ်ယောက်ကို လွန်စွာ ချစ်သူ ဖြစ်လေ၏။ မိမိ၏ လင်ယောက်ျားဘက်က စပ်၍ တူတော်သော မောင်နေဝင်းကိုမူ မိမိ ကလေး များကို ချစ်သလောက် မုန်း၏။ သို့ဖြစ်၍ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ချစ်ခြင်းနှင့် မောင်နေဝင်းအပေါ်၌ မုန်းထားခြင်းကို ချိန်စက်၍ ကြည့်လျှင် ချိန်ခွင်လျှာ ဘောင်ကိုက်၍ နေလေ၏။ မောင်နေဝင်း၏ ဦးလေးသည်ကား မိမိ၏ တူကလေးကို ထိုကဲ့သို့ ယုံကြည်သည့်အထဲတွင် ကိုယ်တိုင်က သောက်စား ယစ်မှုခြင်း အလေ့ဝါသနာကို မဖြတ်နိုင်သူ ဖြစ်လေရကား နမော်နမဲ့ ဆိုသလို နေမိလေ၏။ အခါများစွာမှာလည်း မိမိ အပေါ်၌ သောက်စားသုံးစွဲသော အပြစ်ရှိသည်ကို သိလျက် မယား မဆူမပူအောင် ကြံစည်ရသဖြင့် မိမိ ကိုယ်တိုင်၏ အရေးသည် တူသယ်ကလေး မောင်နေဝင်း၏ အရေးထက် မိမိမှာ ပို၍ ကြီးလေ၏။ ဦးလေး၏ အမည်မှာ ကိုမောင်မောင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုနေ့၌ စာရေးကြီး ကိုမောင်မောင်သည် သောက်စား ပျော်ပါး၍

နေသဖြင့် အိမ်ကို မပြန်လာသောကြောင့် အရိုး မခင်သည် အိမ်တွင်တဆူဆူ တဆောင့်ဆောင့်နှင့် နေလေရာ မောင်နေဝင်းမှာ စိတ်လက်ပျော်ရွှင် သာယာခြင်း ပျောက်ပျက်၍ နတ်ပြည်မှ ငရဲပြည်သို့ ပြန်၍ လာရသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ မောင်နေဝင်းသည် ကျောင်းသားသူငယ်တို့ဘာဝ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကြောက်ရွံ့လျက် ထမင်းဆာသည် ဟူ၍ မပြောဝံ့၊ မီးဖို ထဲကိုလည်း ဝင်ရောက်ရှာဖွေ၍ မစားဝံ့ဘဲ လှေကားထစ်တွင် ထိုင်ကာ ရီရီကို တွေးတော၍ နေလေ၏။ ထိုအတွင်း ဝလင်စွာ စားသောက်ပြီးသော ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ရေမိုးချိုး၍ အဝတ်သစ် အစားသစ်များကို ဝတ်ကြ လျက် အိမ်ရှေ့တွင် သုံးဘီးစက်ဘီး တစ်ခုစီ စီးနင်းကာ ပျော်ရွှင်ကစား၍ နေကြလေ၏။ ထိုညီအစ်ကိုတော် ကလေးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက် မှာ မောင်နေဝင်းနှင့် ရွယ်တူဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း၌ နေလေ၏။ ၎င်း နာမည်သည်ကား မောင်မောင်ကြီး ဖြစ်လေ၏။ အငယ်ကလေးကို မောင် မောင်ကလေးဟု ခေါ်လေ၏။ မောင်နေဝင်းသည် မောင်မောင်ကြီးနှင့် မောင်မောင်ကလေးတို့၏ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေကြသည်ကို ကြည့်ရှုကာ နေသည့်အခါ မိမိ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခသည် သာ၍ ဝန်လေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မခင်သည် အသက်သုံးဆယ်နီးနီးခန့်ရှိ၍ ပုပုအိုင်အိုင် ခက်ထန် သော မျက်နှာထား ရှိလေ၏။ စူးဝါးသောအသံ ရှိ၏။ လွန်စွာ စိတ်ဆိုး လွယ်၏။ မောင်နေဝင်းကို မိမိ၏ သားလေးများ ဝတ်ပြီးသော အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် ဖြစ်သော အဝတ်စုတ်များနှင့် ဆင်ယင်ကာ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန် မပူမနွေး အအေးများကို ကျွေးရသဖြင့် မိမိမှာ လွန်စွာ ဝန်လေး လျက် မောင်နေဝင်းကို မြင်ရသည့်အခါတိုင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာ၏။ သို့သော် လည်း ငါတို့မှာ လူဝင်စားတစ်ယောက်၏ အနှောင့်အယှက်မှ လွတ်မည်ဟု တွေးတောကာနေလေ၏။ (သို့သော်လည်း ပလိပ်နာတို့မည်သည် အမုန်းခံ ရသော လူကို ဖမ်းစားတတ်သည်ထက် အချစ်ခံရသောသူတို့ကို သာ၍ ဖမ်းစားတတ်ကြ၏။ လူလိုမှ နတ်လို ဟူသော စကားအရ လူမုန်းလျှင်

နတ်ဆိုးနတ်ဝါးများလည်း မုန်းသဖြင့် အမုန်းခံရသူတို့ကို ဆောင်ခြင်း၊
 ခေါ်ငင်ခြင်း မပြုလိုကြချေ။ အခါများစွာ မကောင်းသော ကျိန်ဆဲခြင်းသည်
 အသက်ရှည်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ဂါထာကဲ့သို့ ဖြစ်သောကြောင့်
 မောင်နေဝင်းမှာ လွန်စွာ ကျန်းမာလျက် ထမင်းကို များစွာ စားနိုင်သော
 ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏) အကြောင်းမူကား သရေစာကို စားရ
 သောကလေး မဟုတ်ချေ။

သို့သော် သရေစာကို မစားရသဖြင့် ထမင်းစား၍ ကောင်းခြင်း
 သည် မခင်၏ ထင်မြင်ချက်အရ စော်ကားမော်ကား ပြုခြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်
 လေ၏။ အရှက်နည်းခြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ယုတ်မာခြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လေ
 ၏။ အမျိုးယုတ်ခြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ စစ်စီသော မခင်သည် မောင်နေဝင်း မြိန်ရေရှက်ရေ
 ထမင်းစားသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ အသည်း
 နှလုံးတုန်လျက် ငါတို့ ခွဲတော့မယ်၊ ငါတို့ ငတ်တော့မယ်၊ ငါတို့ ဘေးသင့်
 တော့မယ်၊ ဒီကောင်ကလေးဟာ ကြာရင် ငါတို့ တစ်အိမ်သားလုံးပါ
 စားမျိုးမယ့် ကောင်ကလေးပါတကားဟု တွေးတောကာ ထိတ်လန့်နေရှာ
 လေ၏။

မောင်နေဝင်းသည် လှေကားမှာထိုင်၍နေစဉ် မခင်က “ဟဲ့ ကောင်
 လေး ... ထမင်းမစားသေးဘူး ခူးဆက်နေရဦးမလား၊ နင့်ဦးလေး ပြန်လာရင်
 ငါ့ကို ရန်တိုက်ပေးမလို့ ဉာဏ်ဆင်နေသလား၊ အိမ်မှာ ကျက်သရေမရှိ
 ကျက်သရာမရှိ၊ မှိုင်းနေတာကို မကြည့်ချင်ဘူး” ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ
 မောင်နေဝင်းသည် ကြောက်အားနှင့် ပျာယိးပျာယာ ထကာ စကားတစ်လုံးမျှ
 မပြောဘဲ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရှာဖွေခြစ်ခြုတ်၍ စားလေရာ မိမိဦးလေး
 အတွက် ထမင်းဟင်းများ ခူးခပ်ထားသဖြင့် အိုးထဲမှာ အကတ်အသတ်
 မျှသာ ကျန်လျက် ခြစ်ခြုတ်ကာ ဟင်းအိုးများကို နယ်ဖတ်၍ စားရလေ၏။

စားပြီးနောက် အပြင်ကို ထွက်သွားသောအခါ မခင်သည် မီးဖို

နေရီရီ

ခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်ပြီးလျှင် အိုးများ ပြောင်၍နေသည်ကို တွေ့ရလျက် “စားလိုက် သောက်လိုက်တာက ခွေးယက်သလို အရမ်းစားတာပဲ။ တစ်သက်လုံး ကောင်းစားမဲ့ အကျင့်ပါပဲ။ အမျိုးကိုက အင်မတန် ယုတ်မာတဲ့အမျိုးကလား၊ သူ့ဦးလေးလို လာမှာပါပဲ” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ မောင်နေဝင်းသည်ကား ထိုစကားများကို နားထောင်ကာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားပြီးလျှင် လှေကား၌ ကုတ်ကုတ်ကလေးထိုင်၍ နေလေ၏။

မောင်နေဝင်းသည် ပြုပြင်ပြင် မနေရသောကြောင့် ရုပ်ရည်မလှသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။ သို့သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ခံ့ညားလျက် ကြီးလျှင် ယောက်ျားကောင်း ပီသမည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

မောင်နေဝင်းသည် မြန်မြန် မိုးချုပ်ပါစေ၊ မြန်မြန် မိုးလင်းပါစေ ဟူ၍သာ ဆုတောင်း၍နေလေ၏။ အကြောင်းမူကား ကျောင်းကိုသွား၍ ရီရီနှင့် အတူနေရခြင်းသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၍ နေအိမ်၌ နေရခြင်းသည် ငရဲနှင့် တူလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်နေဝင်း၏ ဘဝသည် အသူရကာယ်ပြည်၌ နေရသောဘဝကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ မောင်နေဝင်းသည် မိုးမချုပ်နိုင်သောကြောင့် “အရီး၊ ကျွန်တော် ဟိုဘက်ကို လျှောက်ပါရစေ” ဟု ပြောလေရာ အရီးဖြစ်သူက “ကောင်းလှပါပြီတော်၊ ပြန်လို့မလာဘဲနေနေ” ဟု ငေါ့ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်နေဝင်းသည် ရီရီ နေသော အတန်းဘက်သို့ ယောင်ပေ ယောင်ပေ လျှောက်၍သွားကာ ရီရီကို တွေ့များ တွေ့လေမလားဟု ကြည့်ရှုလေ၏။

သို့သော်လည်း ရီရီကို မမြင်ရမီ နေကျသွားသောကြောင့် အိမ်သို့ ပြန်သွားရလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရီရီတို့ လမ်းဘက် မနေ့က မိမိ ရောက်လာကြောင်းကို ပြောပြလေရာ ရီရီက မနေ့ညနေက မိမိ အဘွားကြီးနှင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းကို သွားနေကြောင်း ပြောပြလေ၏။

မောင်နေဝင်းနှင့် ရီရီသည် ကျောင်း၌ တစ်တန်းတည်း နေကြ

ရသည့်ပြင် ဉာဏ်ရည်ချင်း တူညီသောကြောင့် အတူတကွ ယှဉ်၍ ထိုင်ရ
လေ၏။ စာသင်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ အတွက် တွက်ရာ၌ လည်း ကောင်း
အခက်အခဲတွေ့လျှင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြရလေ၏။
နှစ်ယောက်သော ကလေးတို့သည်လည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့
တိုး၍ ခင်မင်ကြင်နာစွာ နေကြလေ၏။

အခန်း (၃)

မောင်နေဝင်းနှင့် ရီရီတို့သည် ကျောင်း၌ ခြောက်လခန့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်နေကြ၏။ တစ်နေ့သ၌ နေ့လယ်ကျောင်းအဆင်းတွင် ရီရီသည် ညှိုး ငယ်သော မျက်နှာကလေးနှင့် မောင်နေဝင်း၏အနီးသို့ လာပြီးလျှင် “မောင် နေဝင်း ကမ်းနားဘက်ကို လျှောက်ကြရအောင်ကွယ်” ဟု ပြောလေ၏။

မောင်နေဝင်းသည် ရီရီ၏မျက်နှာ မသာယာသည်ကို မြင်ရလျက် “ရီရီ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာအိုရသလဲ၊ အခါတိုင်း မြင်ရတာနဲ့ မတူပါကလား” ဟု မေးလေ၏။

ရီရီက မောင်နေဝင်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်လျက် “ဟိုအနားကျမှ ပြောမယ်၊ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ မောင်နေဝင်းရယ်” ဟု ပြောသဖြင့် အတူ တကွ ထွက်သွားကြလေရာ မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ကမ်းနားသို့ ရောက်သောအခါ ညောင်ပင်ကလေး ဆိပ်ခံတံတား အနီးတွင် ထိုင်ကြလျက် စကားမပြောဘဲ မြစ်ဘက်ကို ငေးမော၍ နေကြ လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ငါးမိနစ်လောက်နေပြီးမှ ရီရီက “မောင်နေဝင်း ငါ သွားရတော့မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

မောင်နေဝင်းသည်ကား သတင်းထူး တစ်ခုခုကို ဧကန်ကြားရ တော့မည်ဟု ယုံကြည်နေသဖြင့် လွန်စွာ အံ့အားမသင့်ဘဲ “ဘယ်ကို သွား မလဲ ရီရီ” ဟု ရီရီ၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မေးလေ၏။

ရီရီသည် မောင်နေဝင်း၏ မျက်နှာသို့ မျက်ရည်လည်လည်နှင့် ကြည့်ပြီး အသံကလေး တုန်တုန်နဲ့ “ရီရီ ထားဝယ်ကို သွားရမယ်၊ ဖေဖေ ကောင်းကောင်း မမာလို့ ရီရီကို သံကြိုးရိုက် မှာလိုက်တယ်၊ ဘွားဘွား လည်း လိုက်ရလိမ့်မယ်”

မောင်နေဝင်းသည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လောကတစ်ခုလုံး၌ မှောင်ကြီးကျသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည့်ပြင် ရီရီ၏ ချစ်ဖွယ်သော မျက်နှာလေးကို မမြင်ရသောနေ့များသည် သုသာန် သင်္ချိုင်း၌ နေရမည်ဖြစ်သော နေ့များကဲ့သို့ ဖြစ်ချေတော့မည်ဟု သိလျှင် နှလုံးကို မီးအုံးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။ “အဟုတ်ပဲလား ရီရီရယ်၊ ဘယ်နေ့ကို သွားရမှာလဲ” ဟု ရီရီ၏ လက်လေးများကိုကိုင်ကာ မေးလေ၏။ ရီရီသည် လက်ကလေးများကို ငြိမ်သက်စွာ အကိုင်ခံလျက် “နက်ဖြန်ခါ ကိုပဲ သွားရတော့မယ်၊ အင်မတန် အရေးကြီးနေတယ်” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ မောင်နေဝင်းက “ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထားဝယ်မှ နေရမှာလဲ၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ” “ရီရီ သေသေချာချာ မသိဘူး၊ ဖေဖေက ရီရီကို ဘယ်လို နေရာချထားမယ်ဆိုတာကို မသိရသေးဘူး၊ ဖေဖေ စီမံသလို ခံရမှာပဲ” ဟု မောင်နေဝင်း၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ မြေကြီးကို ငဲ့၍ ကြည့်ကာ ပြောရှာလေ၏။

မောင်နေဝင်းသည်လည်း စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ တွေဝေ ငေးမောလျက် စိတ်လက်ညှိုးငယ်သော အမူအရာနှင့် ရီရီ၏ လက်ကလေးများကို လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအတွင်းတွင် အနောက်တောင်ထောင့်ဘက်မှ ညိုမှိုင်းကာ တိမ်ညိုကြီးသည်ကောင်ကင်သို့ တက်၍ လာလေ၏။

မိုးသက်လေသည်လည်း တဖျပ်ဖျပ် ဝှေ့တိုက်ကာ လာလေ၏။

ထိုအခါ နေဝင်းသည် ရီရီလက်ကို တစ်ဖန်ဆွဲကိုင်ပြန်လျက် နှစ်ယောက်သား ထိုမည်းမှောင်ညိုမှိုင်းသော တိမ်တိုက်ကြီးကိုသာကြည့်၍

နေလေ၏။ မြစ်ပြင်၌ ငွေအဆင်းပမာ ဖြူဝင်ဖောင်းကားသော ရွက်များကို ဖြန့်ကာ သွားလာနေရသော လှေငယ်တက်စင်း တုံကင်းကြီးငယ်တို့မှာ ညိုမှိုင်းသော ကောင်းကင်၏ရှေ့၌ အထင်းသားပေါ်၍ နေကြလေ၏။

ထို တိမ်ပုပ် တိမ်ခဲနှင့် မိုးသက်လေတို့သည် မောင်နေဝင်းနှင့် ရီရီတို့၏ တစ်သက်တွင် အပြီးသတ် ကွေကွင်းအောင် ခွဲဝှေ့တိုက်ခိုက် မည်ကို ပြသော နိမိတ်ပေလား။

ကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ငယ်ရွယ်သူတို့သဘာဝ ချစ်ခင်ကြင်နာကြ၏။ ထိုချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းသည် ငြိမ်သက်သော ရေကြည်ရေအေးပမာ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိချေ။ အနှောင့်အယှက် တည်းဟူသော မိုးသက်လေဝင်၍ ဆင်သောအခါ ငြိမ်သက်သာကြည်သော ချစ်ခြင်းသည် လှုပ်ရှားထကြွ မငြိမ်မသက်သော ချစ်ခြင်းဘဝသို့ ရောက်လေ၏။ (ရင့်သော ငှက်ပျောသီးတို့သည် အပင်၌ နေသည့်အခါ စိမ်း၍ နေ၏။ ထို့အတူ သူငယ်တို့၏ ချစ်ခြင်းသည် နဂိုအတိုင်းထားလျှင် စိမ်း၍ နေ၏။ အပူသောက ကလေးတွေ တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သောအခါ ဝင်းမှည့်ကာ ချိုမြိန်သော အချစ်၏ ရသာရနံ့ ထွက်ပေါ်စေ၏) မောင်နေဝင်းသည် ရီရီ၏ လက်ကလေးများကို အထက်ထက်က ကိုင်ဖူးသော်လည်း စိတ်၌ တစ်စုံတစ်ရာမျှ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိချေ။ ယခုသည်ကား မောင်နေဝင်းမှာသာ မဟုတ်၊ ရီရီမှာလည်း လက်ခြင်း ထိရခြင်း၏ အဖိုးအနုဂ္ဂကို စ၍ သိကြလေ၏။ ထိုကလေးနှစ်ယောက်တို့၏ဘဝသည် ဤနေရာ၌ ကြီးစွာသော ပြောင်းလဲခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ သို့သော် ... ထိုပြောင်းလဲခြင်းသည် အဘယ်မျှလောက် အရေးကြီးသော ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်သည်ကို မရိပ်မိရှာကြချေ။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ... (ချစ်ခြင်းတည်းဟူသော ဂဟေသည် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ စာချုပ်ထက် ခိုင်ခံ့သောအရာ ဖြစ်လေ၏) ထိုအေးမြရိပ်ငြိမ်သော နေရာ၌ နှစ်ယောက်သော ကလေးတို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြင်နာစွာ ထွေထွေရာရာကို မပြောတတ်ကြငြားသော်လည်း ၎င်း

တို့၏ စိတ်ဓာတ်သည် လွန်စွာ စကားများလျက်နေ၏။ (နှုတ်ပါးစပ်၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် အခါများစွာ စိတ်ရင်းသဘောရင်း မပါသော အသံ စကား မြောက်မြားစွာတို့ထက် ပိုမို၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိ၏) ၎င်းတို့သည် ပလီ ပလာ ပြောတတ်သော လူကြီးများကဲ့သို့ စကားမများကြသော်လည်း စိတ်ဖြင့် စကားပြောကြလေ၏။ စိတ်ဖြင့် ခိုင်မာသော ပဋိညာဉ်ကို ပြုကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြုသည်ကို ပဇ္ဇန်နတ်သားများသည် ကောင်းစွာမြင်၍ ကောင်းကင်၌ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ဆင်ယင်ခြယ်လှယ်လျက် သက်သေ အထိမ်းအမှတ်ကို ပြုကြလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ချုပ်လုပ်သော စာချုပ်သည် လွယ်လင့်တကူ ပျောက်ပျက်သော ကလောင်စက္ကူနှင့် မင်၌ မတည်၊ ကမ္ဘာ မကုန်မခြင်း အမြဲတည်မည် ဖြစ်သော ကောင်းကင်၌ စိတ်၏တန်ခိုးဖြင့် ခိုင်မာသော စာချုပ်ကို ရေးချုပ် ပြုလုပ်ကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရေးချုပ် ပြုလုပ်ခြင်းကိုလည်း နတ်များသည် ကောင်းစွာ သက်သေခံကြလေ၏။

ထိုအတွင်း ကလေးနှစ်ယောက်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေကြပြီးမှ နေဝင်းက “ရီရီ မင်းတကယ် နက်ဖြန်ကို သွားတော့... ဖြစ်ရင် ငါလိုက်ပြီး မပို့ရဘူးလား” ဟု မေးလေရာ ရီရီက “မင်းလိုက်ပို့ရင် ရီရီ အင်မတန် ကျေးဇူးတင်မှာပဲ၊ မင်းအိမ်က အခွင့်ပေးပါ့မလား” ဟု မေးလေရာ မောင် နေဝင်းက “ကိစ္စ မရှိဘူး” ဟု ပြောလေ၏။ သို့ပင် ကိစ္စမရှိဘူးဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရသော်လည်း များစွာ ကိစ္စရှိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သဘောသည် မနက်စောစောကြီး ထွက်သောကြောင့် ကျောင်းတက်ချိန် လည်း မဟုတ်သဖြင့် မောင်နေဝင်းမှာ ရီရီကို လိုက်၍ပို့ရန် အတော် ခက်လေ၏။ ထိုအတွင်း ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသဖြင့် ကျောင်းကို ပြန်လေ၏။

အခန်း (၄)

ထိုနေ့ည၌ မောင်နေဝင်းသည် အိပ်ရာထဲတွင် ရီရီကို တွေးတောရင်း အိပ်ပျော်၍ သွားပြီးနောက် နံနက်လင်းအားကြီး အချိန်တွင် နိုးလေ၏။ နိုးလျှင်နိုးခြင်း ထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် ရီရီတို့အတန်းသို့ သွားမည် အကြံပြုလေ၏။ အကယ်၍ သွားကြောင်းကို အရိုးသိလျှင် အဘယ်ပုံ ပြောဆိုမည်နည်း။ ရီရီများ ထွက်သွားနှင့်လေသလား၊ ရီရီကို မိပါ့မလား။ သဘောဆိပ်ကို ရီရီတို့ မြင်းရထားနဲ့သွားရင် မိမိမှ မြင်းရထားခ မရှိသဖြင့် အဘယ်ပုံ လိုက်၍ ပို့မည်နည်း။ သဘောဆိပ်ကို လိုက်၍ ပို့ပြီးနောက် ပြန်လာရင် နေမြင့်၍ နေချေက အရိုး ပြောဆို ကျိန်ဆဲလေမလား စသည့် အကြံများကို ကြံစည်တွေးတောကာ သူငယ်ကလေး မောင်နေဝင်းမှာ အခက်ကြုံ၍ နေလေ၏။

ယင်းသို့ တွေးတောပြီးနောက် နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး ဘယ် အရေးဖြစ်ဖြစ် ရီရီကိုဖြင့် ငါ လိုက်ပြီး ကြည့်ဦးမည်။ ငါသွား၍ မျက်နှာ မပြရင် ရီရီ စိတ်နာလိမ့်မည် စသည်ဖြင့် တွေးတောကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် ရီရီတို့လမ်းဘက်သို့ ပြေး၍ သွားလေရာ ရီရီတို့အိမ်ရှေ့၌ မြင်းရထားတစ်စင်း ရပ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရလျက် မြင်းရထားနှင့် မနီး မဝေး နေရာတစ်ခုမှ ရပ်ကာ ကြည့်၍နေလေ၏။

အတန်ကလေးကြာသောအခါ မြင်းရထားကုလားသည် သံသေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့် လက်ဆွဲခြင်းများကို ထမ်းပိုး ဆွဲကိုင်ကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီးလျှင် မြင်းရထားပေါ်သို့ ထိုပစ္စည်းများကို တင်လေ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ပြန်သွားပြီးလျှင် လက်ဆွဲချိုင့်တစ်ခု စားသောက်စရာထည့်သော တောင်းတစ်လုံးနှင့် ရေတကောင်း တစ်ခုကို ယူလာပြီးလျှင် ရထားထဲသို့ တင်လေ၏။ ထိုအတွင်း “ရီရီ ကိုင်း မြန်မြန်လုပ်၊ ရထား စောင့်နေပြီ” ဟု ပြောလိုက်သော အဘွားကြီးတစ်ယောက်၏ အသံကို လည်းကောင်း မောင်နေဝင်းသည် ကြားရ၏။ ရီရီ၏ သာယာသောအသံကို ကြားရသောအခါ နားထဲတွင် ဆိမ့်ချိုအေးမြကာ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုသွားလေ၏။ ထိုအသံသည် မောင်နေဝင်း၏စိတ်၌ အဘယ်အခါမျှ မမေ့မပျောက်နိုင်သော အသံ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအသံသည် မောင်နေဝင်း၏ နား၌ အမြဲကြား၍ နေရမည် ဖြစ်သော အသံ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအသံသည် နားဝမှ နှလုံးသားသို့ ရောက်ပြီးလျှင် အသွေးအကြော အားလုံးတို့သို့ ပေါက်ရောက်သော အသံ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအသံကို ကြားသောအခါ မောင်နေဝင်းမှာ ရင်ထဲမှာ ဆို၍ သွားပြီးလျှင် ရီရီ ထွက်ပေါ်၍ လာမည်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှုမျှော်၍ နေ၏။

ယင်းကဲ့သို့နေခိုက်တွင် ရွှေခြေချင်းများနှင့် လှပစွာ ဝတ်ဆင်ပြီး လိမ်း၍လာသော ရီရီသည် အေးချမ်းသော နံနက်၌ နေအရုဏ်ကိုမျှော်ကာ ကြည့်လင်လတ်ဆက် ဝင်းထိန် တောက်ပစွာနေသော နှင်းဆီပန်းပမာလို ရွှင်ပျသာယာ ချစ်ဖွယ်သော မျက်နှာကလေးနှင့် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ကိုင်ကာ မြင်းရထား ရှိရာသို့ ပြေးထွက်၍ လာလေ၏။ ရီရီ၏ ကိုယ်မှ ထွက်သော မွှေးကြိုင် သင်းပျံ့သော အနံ့သည် လတ်ဆတ်သော လေညင်းဖြင့် မောင်နေဝင်း၏ နှာဝသို့ ရောက်၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ မောင်နေဝင်းသည် ရီရီဟု ခေါ်ကာ အတင်းပြေး၍ လက်ဆွဲကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်၏။ သို့သော်လည်း စိတ်ကိုချုပ်တည်းလျက် ငြိမ်သက်စွာ ရီရီကိုသာ ကြည့်ရှု၍သာ နေရှာလေ၏။

ရီရီသည် မောင်နေဝင်းကို မြင်သောအခါ မြူးထူးရွှင်ပျသော မျက်နှာသည် တောက်ထိန်၍လာပြီးလျှင် တစ်ဖန် ဝမ်းနည်းသော လက္ခဏာဖြင့် ညှိုးငယ်၍ သွားရှာလေ၏။ ထိုအတွင်း ရီရီ၏ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးသည် မြေပေါ်သို့ ကျသွားလေရာ မောင်နေဝင်းသည် လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးကို ပြေး၍ ကောက်ကာ ပြန်၍ မပေးဘဲ မိမိ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ ရီရီသည် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်၍ နေပြီးမှ ဝမ်းနည်းစွာ ပြုံးပြီးလျှင် အခွင့်ပြုလိုက်ကြောင်းကို သိသာစေ၏။

ထို့နောက် ရီရီက အပါးသို့ကပ်ပြီး “မင်း သင်္ဘောဆိပ်ကို လိုက် ပို့မလား” ဟု မေးလေရာ မောင်နေဝင်းက “မင်းတို့ မြင်းရထားနဲ့ သွားမှာကိုး” ဟု ပြောကာ မိမိ ဝတ်ထားသော နွမ်းနယ်သော အဝတ်များကို ပြန်၍ ကြည့်လေ၏။ ရီရီသည်ကား စကားပြန်၍ မပြောဘဲ နေလေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ဘက်ကိုကြည့်ကာ ဘွားဘွားလာပြီဟု ပြောကာ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ မောင်နေဝင်းသည် ၎င်းရထား နံဘေးဘက်သို့ ရွှေ့ကာ ရပ်လျက် ရီရီကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြည့်ကာ မြေကြီးကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြည့်ကာ လွန်စွာ ဝမ်းနည်းဟန်နှင့် နေလေ၏။ ရီရီသည်ကား မောင်နေဝင်းကိုသာ သနားကြင်နာသော အမူအရာနှင့် ကြည့်၍နေလေ၏။

အတန်ကလေး ကြာသောအခါ အဘွားကြီး ရောက်လာပြီးလျှင် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်လေရာ မြင်းရထားသမားသည် တံခါးကိုပိတ်ပြီး မိမိ၏ နေရာသို့ တက်၍ ထိုင်လေ၏။ ကြာပွတ်ကို ဝင့်လိုက်လေ၏။ ဇက် ကြိုးကို ကိုင်ကာ နှိုးလေ၏။ မောင်နေဝင်းသည် ရီရီကိုကြည့်ရင်း ရပ်၍ နေလေ၏။ ရီရီသည် မောင်နေဝင်းကို ရထားပေါ်ကနေလျက် မပြတ်အောင် ကြည့်၍သွားလေ၏။ မောင်နေဝင်းသည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို လှုပ်၍ ပြလေ၏။ ရီရီမှာ မျက်နှာကလေးနီလျက် မျက်ရည်ကလေး လည်လည်နှင့် ပါသွားလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ရီရီသည် ရထားပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကာ နောက်ဆုံးသော ကြည့်ခြင်းဖြင့် မောင်နေဝင်းကို မြင်အောင်

ကြည့်လေ၏။ မောင်နေဝင်းသည်ကား လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို မျက်နှာ သို့ကပ်ကာ နမ်းရှုပ်ပြလေ၏။ ထို့နောက် လမ်းအကွေ့တွင် ပျောက်၍ သွားလေ၏။

မောင်နေဝင်းသည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို နမ်းလိုက်သောအခါ မွှေးကြိုင်သော ပေါင်ဒါနဲ့ကိုရလျက် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခါဖို၍ သွားပြီးလျှင် မိမိ၏ရှေ့၌ ရီရီနှင့် ခြားနား၍ထားသော ကြီးစွာသော ပင်လယ်ကြီးကို ထင်မြင်ကာ ရီရီ... ရီရီ ရီရီကိုဖြင့် ဤဘဝမှာ တွေ့ရပါတော့မလားဟု တွေးတောမိလေ၏။ ကျောင်းကို သွားသောအခါ အခါတိုင်းကဲ့သို့ ရီရီကို တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိသောအခါ မိမိ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ကြီးလှစွာသော ပိဿာလေးကြီးကို တက်ချိ၍ ဆွဲထားသလို လွန်စွာမှ လေးလံပင်ပန်းပြီးလျှင် အလွန်တရာ ငြိုငြင်ဖွယ် ဖြစ်တော့မည့်နေ့များကို ကြိုတင် တွေးတောကာ စိတ်အားလွန်စွာငယ်လျက် ခေါင်းငုံ့ကာ မြေကို ကြည့်ရင်း အိမ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လာရှာရလေ၏။

ယင်းသို့ ပြန်လာရာ၌ တစ်ဖန် ပူပင်စရာ အရေးတစ်ခုကို တွေးတောမိပြန်လေ၏။ ထိုအရေးသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ မတော်တဆ အရိုး ဖြစ်သူ အိပ်ရာက ထနေလျှင် မိမိမှာ ကြီးစွာသော အပြစ်ဖြစ်တော့မည်ဟူသော စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အိမ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ယောက် နီး၍နေသလားဟု ပူပင်ဇောနှင့် အိမ်ကို လှမ်းကြည့်လေရာ ကံအားလျော်စွာ မည်သူမျှ နီးသေးသည့် လက္ခဏာမရှိကြောင်းကို တွေ့ရှိရလျက် အတော်ကလေး စိတ်အေးပြီး ငါ ချမ်းသာရာရပြီဟု တွေးတောကာ အိမ်ကို အပြေးရောက်အောင် ဝင်သွားလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လှေကားထစ်၌ ထိုင်ကာ ရီရီ၏ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ဖြန့်ကာကြည့်ရင်း ထွေရာလေးပါးတို့ကို တွေးတောကာ နေလေ၏။ ထိုလက်ကိုင်ပဝါ၌ နီသော ချည်မျှင်ကလေးနှင့် “ရီရီ” ဟု ထိုး၍ထားသော ပန်းစာလုံးကလေးနှစ်လုံး ရှိလေ၏။

အတန်ကြာစွာ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ကြည့်နေပြီးနောက် ထို လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ရိုသေစွာ ခေါက်ပြီးလျှင် မိမိ၏အိပ်ရာသို့ ပြန်သွား ပြီးနောက် မိမိ၏ အဝတ်အစား ကစားစရာကလေးများနှင့် တိုလီမိုလီထား သော ဖာကလေးထဲသို့ ထိုလက်ကိုင်ပဝါကလေးကို နမ်းရှုပ်ပြီး သေချာစွာ ထည့်၍ထားလိုက်လေ၏။ မောင်နေဝင်းသည် အထက်က နေ့အချိန်၌ ကျောင်း၌ စံ၍ ညနေအချိန် အိမ်သို့ပြန်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခ ပူပင်ငြိုငြင်ခြင်းကို ခံရ၏။ ယခုမှာ ပြောင်းလဲခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုပြောင်းလဲခြင်း ဘဝ သည်ကား နေ့အချိန် ကျောင်း၌ငြီးငွေ့လျက် ညအချိန် အိမ်တွင် ညှိုးငယ်စွာ နေရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ရီရီသည် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသော ငှက်မလေးပမာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မောင်နေဝင်း၏ နားထဲသို့ တီတီတာတာ စကားကလေး များကို ပြောသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အေးမြသော လရောင်အလင်းပမာ ထွန်းလင်းရွှင်ပျ ကြည်လင်လှသော မျက်နှာဖြင့် လည်းကောင်း ကျောင်း၌ မောင်နေဝင်း၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေ၏။ နေ့လယ်အချိန် ကျောင်းလွှတ် သည့်အခါ ယခုမှာ နေ့ခင်းအချိန် ကျောင်းလွှတ်လျှင် ထိုကဲ့သို့ မပျော်ရသဖြင့် မောင်နေဝင်းသည် တစ်ရံတစ်ခါ ကမ်းနားဘက်သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ကာ အထက်ထက်က နှစ်ယောက် သွားလာဖူးသည့် နေရာများတွင် ရပ်ကာ ငေးမောလျက် ရီရီတို့၏ ဒေသသည် အဘယ်ဘက်မှာ ရှိပါ သနည်းဟု ပင်လယ်ဘက်သို့ ရော်ရမ်းကာ ကြည့်မိရှာလေ၏။

တစ်ရံတစ်ခါ မိုးတွေ လေတွေ ကျသည့်အခါ ရီရီကို သတိရလေ၏။ ညနေတွင် ကျောင်းဆင်းသောအခါ ရီရီ နေဖူးသော အတန်းဘက်သို့ လှည့်ကာလျှောက်ပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်၏။ သို့သော်လည်း စင်စစ် အမှန်မဟုတ် အတွေးနှင့် ဖြေဖျော်ရခြင်းသည် စိတ်လက်မပြေမှု၍ ပူဆွေးခြင်းကိုသာလျှင် တိုးတက်စေ၏။ မရှိသောအရာကို တမ်းတရခြင်းသည် တမ်းတရသူ၏ စိတ်ကို ဟင်းလင်းဖြစ်၍ မောစေ၏။ မရသော အစာကို မျှော်ရခြင်းသည် ဝမ်းဗိုက်ကိုတိုး၍ ဟာစေလျက် မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပြင်းပြစေ၏။

မောင်နေဝင်းသည် ရီရီကို နေ့စဉ် တွေးမိ၏။ ထိုသို့ နေ့စဉ် တွေးမိသည်နှင့်အညီ စိတ်လက်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်၏။ လွမ်းဆွတ် တမ်းတခြင်းသည် ငရုတ်သီးနှင့် တူ၏။ အကြောင်းမူကား ငရုတ်သီးကို စားလျှင် စပ်၏။ စပ်သော်လည်း စားချင်ကြ၏။ လွမ်းဆွတ်ခြင်းသည် ချဉ်သီးနှင့်လည်း တူ၏။ ချဉ်သီးကို စားလျှင် သွားကျိန်း၏။ သို့ပါလျက် စားချင်ကြ၏။ ထို့အတူ မောင်နေဝင်းသည် လွမ်းဆွတ်ခြင်းတည်း ဟူသော ချဉ်၊ ငံ၊ စပ်၊ ခါး ရသာများ၌ ပျော်မွေ့နေ၏။ ပျော်မွေ့ခြင်းသည်ကား ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံရခြင်းပေတည်း။

ရီရီ ထံက တစ်နေ့နေ့၌ အကြောင်းကြားနိုးနိုး၊ ဓာတ်ပုံကလေးကို ပို့လိမ့်နိုးနိုး၊ ကိုယ်တိုင်ပြန်၍ လာနိုးနိုးနှင့် မောင်နေဝင်းသည် တွေးတောကာ တနိုးနိုးနေလေ၏။ သို့ကဲ့သို့ တနိုးနိုး နေရခြင်းဖြင့် အိပ်ပျက်၍ ကိုယ်လက် ချုံးသကဲ့သို့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးမှာ ကြံ့လှီခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့သော်လည်း ရက်လများသာ ကုန်လွန်ခဲ့၍ တစ်စုံတစ်ရာသော သတင်းကိုမျှ မကြားရ၊ စာတိုပေစကိုမျှ မရ၊ ဓာတ်ပုံလေးကိုမျှ မမြင်ရလေသဖြင့် မောင်နေဝင်းမှာ အလွမ်းရှည်ကြီး လွမ်း၍နေလေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်နေဝင်း၏ ဘဝသည် ငြိငြင်ဖွယ်ရာသော အိပ်မက်ကို မက်၍ နေရသော ညဉ့်တာ ရှည်ခြင်းနှင့် တူလေ၏။

ယင်းသို့ တစ်စုံတစ်ရာမျှသော သတင်းကိုမျှ မရသဖြင့် ရီရီသည် ငါ့ကို မေ့လေပြီလား၊ ရီရီသည် ငါ့ကို သတိမရဘဲ ပျော်ရွှင်စွာနေလေပြီလား၊ တစ်နေ့ မပြတ်မလပ် အမြဲ တွေးတောနေရသူ ဖြစ်သော ငါ့အား တစ်ရံ တစ်ခါမှ သတိမရလေရောသလား၊ ရီရီသည် ထားဝယ်မြို့မှာမှ ရှိပါဦး မလား၊ ရီရီ ကျန်းမာရဲ့လား၊ ရီရီသည် ငါ့ကို အခါခါ ကျေးဇူးပြု၍ ငါ့အား အခါခါ စားစရာတို့ကို ပေး၏။ ငါ၏စိတ်ကို အမြဲချမ်းသာအောင် ပြု၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြုပြီးနောက် မေ့၍ နေ၏။ ကျေးဇူးအပြုခံရသူက မမေ့နိုင်၊ ဘယ်အခါကျမှ တွေ့ရပါမည်နည်း ... စသည်ဖြင့် အဖန်ဖန် အခါခါ

တွေးတောရှာလေ၏။ ရီရီသည်ကား ဝေးသောအရပ်၌ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလေသတည်း။

ယင်းကဲ့သို့ ခြောက်လလောက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေပြီးနောက် တစ်နေ့သ၌ စာသင်နေရာတွင် စာပို့ကုလားတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ အထုပ်တစ်ခုကို ဆရာအား ပေးလေ၏။ ဆရာသည် ထိုအထုပ်ကိုကြည့်ပြီး မောင်နေဝင်းကို ခေါ်၍ပေးလေ၏။ မောင်နေဝင်းသည် ရီရီထံက ပို့လိုက်တဲ့ အထုပ်ပဲဟု သိလျက် ရင်ထဲတွင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ပြော၍ မဆုံးအောင် ဝမ်းသာလုံး ဆို့ပြီးလျှင် အနီး၌ရှိသော ကလေးသူငယ်တို့၏ မေးမြန်းခြင်းများကိုမှ ပြန်လှန်၍ မပြောနိုင်ဘဲ မျက်နှာများ ဝင်းထိန်ကာ၊ လက်များတုန်လှုပ်ကာ နှလုံးထဲက တဒိတ်ဒိတ်မြည်ကာ ထိုအထုပ်ကို ဖြေရှာလေ၏။ အကြောင်း မူကား ရီရီ၏ ဓာတ်ပုံကလေးကို တွေ့ရမည်လား၊ စာကလေး တစ်စောင် တလေကို ရလိမ့်မည်လားဟု တထိတ်ထိတ် နေလေ၏။

အထုပ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါ ချောကလက်များ သကြားလုံးများ ကိုသာ တွေ့ရ၍ စာကို လည်းကောင်း၊ ဓာတ်ပုံကို လည်းကောင်း မတွေ့ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ ဆို၍သွားပြီးလျှင် ထိုချောကလက်များနှင့် သကြားလုံးများကို မစားနိုင်ဘဲ အနီးအပါးရှိ ကလေးများအား နည်းနည်းစီ ဝေ၍ ပေးပြီး ကျန်သမျှကို ထိုအထုပ်နှင့်ပင် ပြန်၍ ထုပ်ထားပြီးလျှင် အိမ်ကို ပြန်သောအခါ မိမိ၏ ဖာကလေးထဲ၌ရှိသော လက်ကိုင်ပဝါကလေးနှင့် ထုပ်ကာ ဖာထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ထိုဖာကလေးသည် အဘယ်အခါမှ မောင်နေဝင်းနှင့် မကွဲဘဲ နေလေသတည်း။

ထို့နောက် အထက်နည်းအတိုင်း သတင်း တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မကြားရဘဲ ရက်လများသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍ သွားပြန်လေ၏။ နောက်တစ်နှစ်လောက် ကြာသောအခါ မောင်နေဝင်းမှာ ဦးလေးဖြစ်သူ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သဖြင့် အရီး ဖြစ်သူက ကျောင်းမှာ ဆက်လက်၍ မထားဘဲ အိမ်မှာ လုံးလုံးကြီး အစေခံဖြစ်လျက် ညီအစ်ကိုတော်ကလေး

များကို ကျောင်းသို့ ပို့လိုက်ခြင်း၊ ကျောင်းက ပြန်၍ ခေါ်ခြင်း၊ ကျောင်းသို့ နေ့လယ်အချိန် လက်ဖက်ရည်များ ပို့ခြင်း၊ အိမ်၌ ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ အကျိန်အဆဲ ခံရခြင်း၊ ထမင်း အကြွင်းအကျန်ကို စားရခြင်း၊ အဝတ် အစုတ်အပြတ်ကို ဝတ်ရခြင်း၊ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရခြင်း၊ မိုးမလင်းမီ အိပ်ရာမှ ထရခြင်း၊ ဈေးကိုသွားရခြင်း၊ ဈေးဖိုးပိုက်ဆံ တိတ်တဆိတ် သုံးစွဲသည် ဆို၍ အရိုက်ခံရခြင်း၊ လူမိုက်၊ လူအ၊ လူနံ၊ လူဆိုး၊ အံ့ပုန်းမျိုး ဟူ၍ အပြောခံရခြင်းတို့ဖြင့် ရက်လများကို ကုန်လွန်စေပြီးနောက် မောင်နေဝင်း သည် တဖြည်းဖြည်း လူပျိုကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေ၏။

လူပျိုကလေး ဖြစ်၍လာသော်လည်း အခြား လူပျိုကလေးများကဲ့သို့ မဝတ်ရ၊ အသက်မွေးမှုပညာ ဟူ၍လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတတ်မြောက် သဖြင့် လူလားမြောက်သင့်သော အရွယ်၌ လူလား မမြောက်ဘဲ စိတ်မကျေ မနပ်သော မျက်နှာထား၊ အမြဲ စိတ်ဆိုး၍နေသော အမူအရာနှင့်သာ နေရ သောကြောင့် အမှန်စင်စစ် ဆိုးသွမ်းမည်ဖြစ်သော လူကလေး တစ်ယောက် ကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်လည်း ဆိုးသွမ်းစွာ ပြုမူခြင်းကို ခံရသူတို့သည် စိတ်လက် မကျေမချမ်းခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးကို မုန်းထားကာ ကလဲ့စားချေချင်လျက် တစ်စတစ်စ အဆိုး စိတ်တွေ ပေါ်၍ လာရလေ၏။

မောင်နေဝင်းသည်လည်း အရွယ်ရောက်သဖြင့် မိမိ အရီးအိမ်မှ လွတ်မြောက်ပြီးလျှင် ရောက်မိရောက်ရာ ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် ရှာကြံကာ အသက်မွေးမှုပညာလည်း မရှိရှာ၊ စိတ်သဘောမှာလည်း အရိုး၏ မုန်းထားစွာ ပြုမူခြင်းကြောင့် အဆိပ်ဓာတ် စွန်းငြိသောသူ၏ စိတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လျက် အဘယ်သို့သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှာသည်ကို နောင်အခါ မောင်နေဝင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ တွေ့ကြရသည်အခါ သိကြရဖို့ ရှိလေ၏။

အခန်း (၆)

ရန်ကုန်မြို့ လူထူထပ်သော လမ်းတစ်လမ်း၌ သုံးထပ်တိုက် တစ်တိုက်ပေါ်ရှိ ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းတစ်ခုထဲတွင် အခင်းမရှိသော စားပွဲထက်ပေါ်၌ လက်ဆွဲမီးအိမ်တစ်ခုသည် မလင်းသော အရောင်ဖြင့် အမှောင်ကို ဖယ်ရှားရန် အားထုတ်၍ နေရှာလေ၏။ ထိုအခန်း၌ လှပစွာ ဆင်ယင်သော ခန်းဆီးများ မရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျပ်ခိုးများနှင့် ပင့်ကူအိမ်များ စွဲကပ်၍နေသော မိန်းမ ရုပ်ပုံကား အနည်းငယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ကုလားထိုင် အစုတ် အပြတ်များကို လည်းကောင်း ထောက်၍ ကြည့်လိုက်သော် အိမ်၏ ကျက်သရေဟု ဆိုအပ်သော အိမ်ရှင် မိန်းမ မရှိ၊ ယောက်ျားများသာ ရှိကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

ထိုအခန်းထဲ၌ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းကာ ကိုးမီးရိုက်၍ နေကြသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။ ထိုလူသုံးယောက်တို့သည် အသက်နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ် ကျော်ခန့် ရှိကြ၍ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ၊ ရှပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ကာ ဆံပင်များကို ကော့နေအောင် ခွဲ၍ ထားလေ၏။ အခန်းတစ်ခုလုံး၌ နံသော အနံ့သည်ကား စီးကရက်နံ့ ဖြစ်သောကြောင့် နေချင်သလိုနေ၊ သုံးချင်သလို သုံးရနိုင်သော နည်းနှင့် ရှာဖွေကာ အသက်မွေး၍ နေကြကြောင်း သိရလေ၏။

၎င်း လူသုံးယောက်မှာ အလုပ်အကိုင် ဟူ၍ သေချာစွာ မရှိ။ မရှိလျှင် လမ်းလျှောက်၊ ရှိလျှင် ဆိုင်ဝင်၊ ပျင်းလျှင် ဖဲရိုက်၊ အလိုက်သင့်နေကြသော လူပျို သုံးယောက် ဖြစ်လေ၏။ ၎င်းတို့၏ အနေအစားမှာ လွန်စွာ ကြမ်းတမ်းလျက် ထိုအိမ်ခန်းကို အိပ်ဖို့ရန်မျှသာ အသုံးပြုကြ၍ အခန်းကို မည်သူကမျှ ဂရုပြုကာ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် သတိမရကြသော်လည်း မိမိတို့ကိုယ်ကိုမူ များစွာပြုစုလျက် အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ သွားလာလည်ပတ်သည့်အခါ စာရေးကြီးတွေ မှတ်ထင်ရလေ၏။ အင်္ဂလိပ်စကားကို အတော်အတန် နားလည်ကြ၏။ ပါးရေနပ်ရေ များစွာရှိသည့်ပြင် ထက်မြက်သော ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စ တစ်နည်းစီ ရှိကြ၏။

သတင်းစာကို နေ့စဉ် ဝယ်၍ ဖတ်ကြသောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့၌ ဖြစ်ပျက်သမျှကို သိကြ၏။ စီးပွားဥစ္စာကို တရားသဖြင့် လုပ်ကိုင်ရှာကြံလိုကြလျှင် ရှာကြံနိုင်သော စွမ်းရည်သတ္တိ မကင်းကြချေ။ စင်စစ်အားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သည် လွန်စွာကြီးသော မြို့ကြီး မဟုတ်သဖြင့် ၎င်းမြို့ရှိ အရပ်ရပ်သော လုပ်ငန်းများကို အတော်ပင် နားလည်ကြလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်လည်း တစ်ယောက်မှာ ကားမောင်းအတတ်ကို တတ်၏။ တစ်ယောက်က စာရေးစာချီ လုပ်ဖူး၏။ တစ်ယောက်မှာ ပွဲစားအလုပ်များကို နားလည်၏။ ၎င်းပွဲစားအလုပ်ကို နားလည်သူမှာ ခိုကိုးရာမဲ့သောသူ ဖြစ်သောကြောင့် စပါးပွဲစား ကုန်သည်များထံ ကပ်ရပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ အမျိုးသားအချင်းချင်း ကြီးပွားသင့်သလောက် ကြီးပွားအောင် ထောက်မလိုသူ ဆရာသခင်တို့နှင့် မတွေ့ရသောကြောင့် လူသတ္တဝါတို့နှင့် လူပြည်ကို စိတ်နာကာ ဤသုံးထပ်တိုက်ပေါ်တွင် မြင့်မြတ်သော အဆိုပါ အဖော်နှစ်ယောက်တို့နှင့် အသက်ကို ကြံစည်၍ မွေးနေလေ၏။ ပုလိပ်များမေးသည့်အခါ သုံးယောက်စလုံး ပွဲစားများ ဖြစ်ကြလေ၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း တစ်ယောက်မှာ အခန့်သင့်သည့်အခါ ပွဲများ ပြတ်တတ်လေသည်။ အဖော်နှစ်ယောက်မှာ ပွဲစားဟူ၍ မပြောလျှင် စာရေးဟူ၍ ပြောပြရန် အခြေအနေ

မရှိသောကြောင့် ပွဲစားဟု ပြောကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပုလိပ်များ မမေးသည့်အခါ သုံးယောက်စလုံး ဓားမြှောင်တစ်စင်းစီနှင့် လူရှုပ်သောလမ်းများတွင် ညဉ့်အခါ လမ်းလျှောက်တတ်ကြလေ၏။

မြန်မာလူမျိုး ယောက်ျား မိန်းမတို့သည် ရွှေငွေစိန်ကျောက် ဝတ်ဆင်ခြင်းကို လွန်စွာ မက်မောကြသဖြင့် ၎င်း လူသုံးယောက်တို့မှာ အသက်မွေးချောင်၍ နေလေ၏။ တစ်ရံတစ်ခါ ရွှေနာရီနှင့်လာသော ဒိစတြိတ်နယ်သား တစ်ယောက်ကို ညဉ့်အခါ လမ်းခရီးတွင် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ညှပ်ကာ ဆေးလိပ်မီးကပ်၍ ညှိတတ်၏။ တစ်ရံတစ်ခါ လက်ဝတ်လက်စားနှင့် လံခြားစီးလာသူတို့ကို ရပ်စေပြီးလျှင် ညဉ့်အခါ လက်ဝတ်လက်စားနှင့် လာရသလားဟု အပြစ်တင်ဆိုကာ ပစ္စည်းများကိုယူ၍ သိမ်းဆည်းတတ်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည့်အခါ စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကလန်ကဆန်ပြုသူ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လျှင် ဓားမြှောင်သည် လွန်စွာ အသုံးကျ၏။ ပုလိပ်များသည်ကား ထို ဂုဏ်သရေရှိ ပွဲစားကြီးသုံးယောက် အပေါ်၌ စိတ်လက်များစွာ မချသဖြင့် သားသမီးကို ဖခင်များ စောင့်ရှောက်သလို မျက်စိအောက်မှ မပျောက်ကြရအောင် စောင့်ရှောက်လျက် နေကြရလေ၏။ သို့သော် ၎င်းသားများသည် အတော်ပင် လိမ္မာသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဆုံးမပဲ့ပြင်ရန် အခွင့်ကို မရကြချေ။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူသည် အလှည့်တိုင်း အပွင့်ဆုတ်၍ ဟာ ... ဒီနေ့ညဉ့် ဟန်မကျပါဘူး၊ ဖေ့သားက ညံ့နေတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကစားလို့ တယ်ပြီးမပျော်ပါဘူးဟုပြောကာ ဖဲများကို ပစ်ချလေ၏။ အဖော်နှစ်ယောက်သည်လည်း ဖဲများကို ပစ်ချကာ စီးကရက်များကို ထုတ်ညှိကြလေ၏။

ထိုအတွင်း တစ်ယောက်က “ဘယ်နှယ်လဲ ကိုရင်တို့ရဲ့၊ အခု တလော အလုပ်အကိုင်ကလေးများ တယ်ပြီး အခွင့်အလမ်း မတည့်ချင်ပါလား။ ဘယ်မှာမှ လမ်းစလမ်းန မတွေ့ကြဘူးလား” (အလုပ်ဟု ဆိုသည်မှာ

လုယက်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်) တစ်ယောက်က “အခါမကောင်းဘူး။ တောက လူတွေ အရောက်အပေါက်နည်းတယ်၊ ဆင်းရဲသားများလည်း အတော် ကြပ်တည်းရှာကြလေတော့ တို့များကိုလာပြီး များများကြီး မမျှနိုင်ကြရှာ ဘူး။ ကိုနေဝင်းက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ထိုအခါ ကိုနေဝင်းက “ငါ တော့ အစကတည်းက ဒီအလုပ်မျိုးကို ဝါသနာမပါဘူး၊ အရင်ကလို ပွဲ ကလေးဘာကလေး ပြတ်နေတာ ကောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့၊ မင်းလည်း တိုက် တစ်ခုခုမှာ အလုပ်အကိုင်ကလေးများရှာပြီး စာရေးပဲ ဝင်လုပ်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်” ဟု ပြောပြီး အခြားတစ်ယောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ “မင်း လည်း မော်တော်ကားပြင်တဲ့ တိုက်တစ်ခုခုကို ပြန်ဝင်ရင် အခုထက်နေရာ ကျမယ်။ ငါ့မှာတော့ အသက်မွေးမှုပညာ တစ်ခုမှမရှိလို့ ဒီလို လုပ်နေ ရတာ၊ အရောင်းအဝယ်များကလည်း တယ်ကြီး မကောင်းလေတော့ ဖြတ်စား လျှပ်စား အလုပ်ကလည်း မဟန်ဘူး သူငယ်ချင်းတို့ရဲ့။ ငါတော့ တော သွားပြီး စာရင်းငှားသာလုပ်နေချင်တော့တာပဲ”

ထိုအခါ တစ်ယောက်က “မင်းပြောတာ ကောင်းတော့ ကောင်းပါ ရဲ့၊ လောကမှာ တရားသဖြင့် ရှာကြံပြီးစားလို့ အင်မတန် ကျပ်တည်း တယ်။ အလုပ်ကောင်းတဲ့လူကို အခကောင်းပေးချင်ကြတဲ့ ကာလ မဟုတ် ဘူး။ ငွေကြေးရှိတဲ့သူတွေက ငါစားချည်း ကြံကြတာနဲ့ မင်းတို့ ငါတို့လို ပညာနဲ့ လုပ်စားကြတဲ့လူများမှာ ဝမ်းခါးလှဖို့ရန် အင်မတန်ပဲခက်တယ်။ သည်တော့ တရားသဖြင့် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေတဲ့လူများကို မပေးချင် မကမ်း ချင်တဲ့ လူများထံက ပစ္စည်းများကို လုစားရတော့တာပဲ”

နေဝင်းက “လောကမှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဝီရိယနဲ့ လုပ်ကိုင်စားရင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါတော့ ရတာပါပဲ။ မင်းတို့ ငါတို့လို တထိတ်ထိတ် တလန့် လန့်နဲ့တော့ မနေရပေဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့ ... အခုမှာ အလုပ် မလုပ်ချင် ကြသည့်အတွက် စိတ်လက်မအေးသည့်ပြင် မတော်တဆ မင်ဘေးဒဏ် သင့်ပြီဆိုမှဖြင့် အလုပ်မလုပ်ချင်တဲ့ လူစုမှာ ကျွန်လို လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။

နံပါတ်တုတ်နဲ့ အရိုက်ခံပြီး အလုပ်ကို နွားလိုရုန်းကာ လုပ်ရတာထက် စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ ကိုယ်ရဖို့ကို အေးအေးလုပ်ကိုင်ရတာက ပို၍ မြတ်တယ် မဟုတ်လား သူငယ်ချင်းရဲ့ ဒါထက် ၃၆ လမ်းမှာ တစ်နေ့ညက လူယက်မှုဖြစ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းတို့ ငါတို့ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိကြ ရဲ့လား။ ပုလိပ်က တို့ကို မသင်္ကာဘူး၊ နောင် ထစ်ခနဲရှိရင် အပျက်အပျက် နဲ့ နှာခေါင်းသွေး ထွက်နေကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ ငါတို့မှာ မတတ်သာ ခပ်ခွာခွာနေကြဦးစို့ရဲ့ဆိုတာလို စခန်းသိမ်းပြီး အလုပ်ကလေး အကိုင်ကလေး များရအောင် ရှာကြမှတော်မယ်၊ အခုလိုချည်းနေကြရင် ဆေးတွေကြလိမ့်မယ်၊ အထက်ထက်ကလို ကာလများလည်း မကောင်းဘူး၊ သာသာယာယာလည်း မရှိဘူး၊ ပုလိပ်များကလည်း ခုတစ်လော အင်မတန် ပူနေတယ် ဆိုတာကို မင်းတို့အသိသားကပဲ”

ထိုအခါ တစ်ယောက်က “ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်းရဲ့ ... နေဝင်း ပြောတာမှန်တယ်၊ စခန်းသိမ်းပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်နေကြဦးမှတော်မယ်” ဟု ပြောလေရာ တစ်ယောက်က “ဒါတော့ ကိုရင်တို့ သဘောပေါ့လေ။ ငါ့မှာတော့ တယ်ပြီး ဝန်မလေးပါဘူး၊ ထောင်ဆိုတာကိုလည်း အရောက်ဖူး အပေါက်ဖူးသားကပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာစားရတာထက်တော့ မပူရ မပင်ရ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကျွေးတဲ့ ထမင်းကို စားရတာ ပိုပြီး အေးတယ်လို့ အောက်မေ့တာပဲ။ မင်းတို့သဘောရှိရာသွား၊ သဘောရှိရာကြံ၊ သဘောရှိ ရာလုပ်။ ငါ့မှာတော့ ငါ့ကောင်မကြီးဆီ ပြန်ကပ်ပြီး ညဇာတ်ကို ခင်းနေ တော့မှာပဲ၊ သို့သော် အကြောင်းရှိရင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကူညီ ကြဖို့ မမေ့ကောင်းဘူး သူငယ်ချင်းတို့ရဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း သုံးယောက်တို့သည် နေရာမှထ၍ “ကိုင်း ... ညဈေး သွားကြရအောင်” ဟု ပြောပြီး ကောင်းစွာ ဝတ်စားကြပြီးလျှင် အခန်းကို သော့ခတ်၍ ထွက်သွားကြလေ၏။

အခန်း (၇)

လောက၌ ကျန်းမာခြင်း၊ ဖြောင့်မှန်ခြင်း၊ ဝီရိယရှိခြင်း၊ ချွေတာခြင်းဟု
 ခေါ်ဆိုအပ်သော လက်နက် နည်းလမ်းသုံးပါး ရှိကြသော သူတို့သည်
 ကံကြမ္မာကို အစိုးရကြသော သူတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့၌ ကြီးပွား
 ချမ်းသာ ဖြစ်ဖို့ရန်အတွက် အသက်မွေးရန် နည်းလမ်းပညာ တစ်ခုကိုသာ
 လို၏။ ထိုပညာကို လုံလောက်စွာ မရသေးမီ အနည်းငယ် ဆင်းရဲငြိုငြင်
 ခြင်းများသည် အမြဲ မလွတ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်သော ထိတ်သံကြီးများ
 မဟုတ်သဖြင့် မကြာမီ လွတ်မြောက်ရမည် မလွဲစကန် ဖြစ်လေ၏။
 အသက်မွေးရာမွေးကြောင်း ပညာများမှာလည်း မည်သည့် ပညာမဆို
 သုံးနှစ် ငါးနှစ်မျှ သင်ကြားလျှင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တတ်ကျွမ်းနိုင်လေသည်။

မောင်နေဝင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသူ ဖြစ်သော
 ကြောင့် လူပျိုလူရွယ်ပင် ဖြစ်စေကာမူ ခြိုးခြံစွာ ဝတ်စားလျက် အလုပ်ကို
 ကြိုးကုတ်စွာ လုပ်စပြုလေ၏။ ဆိုးသွမ်းသော အဖော်များသည်ကား
 အဘယ်ကို ရောက်ကြမည် မသိရချေ။ ပျက်လျှင်အစဉ် ပြင်လျှင် ခဏ
 ဆိုသော စကားအရ မကောင်းသော မိတ်ဆွေများနှင့် ပေါင်းသင်းလျက်
 ပျက်စီးသော ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သော်လည်း ခရီးလမ်းမလွန် အရွယ်လည်း
 မကုန်သေးသူ ဖြစ်ရကား မိမိ၏ အခြေအနေကို ကောင်းစွာ သတိရလျက်

မကောင်းသော အဖော်တို့ကို နောက်ထပ်၍ မတွေ့ရအောင် ရှောင်ရှားကာ တစ်ခုသော ပန်းထိမ်ဖိုတွင် အလုပ်သင်ရင်း အခိုင်းအစေကို ခံ၍နေလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ နေရာတွင် အဝတ်အစားများမှာ လဲလှယ်ရုံမျှသာရှိရာ လုံချည်အဝတ်တို့မှာ “ဟောဒီတစ်ထည်၊ ဒီတစ်ထည်၊ ဖာထဲတစ်ထည်၊ ဒင်းတစ်ထည်” ဆိုသော စကားအတိုင်း တစ်ထည်ကိုလျှော်၊ တစ်ထည်ကို ဝတ်၊ တစ်ထည်ကိုခေါက်၍ ထားရလေ၏။ သို့ပင် ဆင်းရဲငြားသော်လည်း မောင်နေဝင်းကိုယ်၌ အဘယ်အခါမျှ မသန့်မရှင်းသော အဝတ်ကို မတွေ့ရ သည်မှာ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် သန့်ရှင်းခြင်းသည် ဝိရောဓိ မဟုတ်ကြောင်းကို သိရလေသတည်း။

ရန်ကုန်မြို့ အနောက်ပိုင်း ထင်ပေါ်ကျော်စောသော ပန်းထိမ်ဆရာ ကြီး ဦးကင်းသည် တပည့်လက်သား အမြောက်အမြားတို့နှင့် ရွှေထည်၊ ငွေထည်၊ ကျောက်ထည် မကျန်အောင် တွင်ကျယ်စွာ လုပ်ကိုင်ရောင်းချ၊ ထင်ပေါ်ကျော်စောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ၎င်းဆရာကြီး ဦးကင်း သည် လွန်စွာ ဖြောင့်မတ်ဖြူစင်သော စိတ်သဘောရှိလျက် အများလူတို့၏ ယုံကြည်ခြင်း ခံရသည့်ပြင် များစွာသော တပည့်တို့၏ ကြည်ညို လေးမြတ်ခြင်းကို ခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ မောင်နေဝင်းသည် ထိုဆရာကြီး၏ထံတွင် တပည့်ခံကာ ခိုင်းစေသမျှ ခိုင်းသမျှကို လုပ်၍ နေလေ၏။

ဆရာကြီး ဦးကင်းသည်ကား မောင်နေဝင်း၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ မသိမိက ခပ်ခွာခွာကလေး စေခိုင်း၏။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော စိတ်ရှိကြောင်းကို သိသောအခါ ရွှေငွေရတနာတို့ကို ကိုင်စေလျက် ပညာကို ကြိုးစား၍ တတ်မြောက်အောင် လုပ်ကိုင် သင်ကြား နိုင်ရန် အချိန်ကိုပေးလေ၏။

မောင်နေဝင်းသည် လူဆိုးများနှင့် နေခဲ့စဉ်က အနည်းငယ် ဆိုးသွမ်းသော အမှုများကို ပြုခဲ့မိပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း နောင်အရှည်ကို မျှော်၍ သံဝေဂရသည့်အခါ မူလ စိတ်ရင်း လွန်စွာညံ့ဖျင်းသူ မဟုတ်သောကြောင့် မိမိ၏စိတ်ကို ကောင်းစွာ နိုင်လျက် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၍ နေလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့နေလေရာ တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ကြာသောအခါ အလုပ် အတော်အတန် နားလည်လျက် အတော်အတန် သုံးစွဲဖို့ရန် ဆရာက ချီးမြှောက် သဖြင့် အသွေးအမွှေး အတောင်အလက် အတော်ကလေး တောက်ပြောင်၍ လာလေ၏။

သို့ပင် တောက်ပြောင်၍ လာသော်လည်း စိတ်လက် ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ၊ ဆရာသမားကို မိဘသဖွယ် ရိုသေလျက် ဝတ်ကြေအောင် အမြဲပြုလုပ် လေ့ ရှိလေ၏။

လူပုံလူသွေးမှာလည်း တိုး၍ ခံ့ညားလျက် အရပ်အမောင်း ကောင်း၍ လူလုံး လူထယ် ဖြောင့်စင်းပြီးလျှင် ယဉ်ကျေးလှပသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ လာလေ၏။ ဆရာကောင်း၏ တပည့် ဖြစ်သောကြောင့် အပြောအဆို အမူ အရာမှ စ၍ အစစအရာရာ၌ လွန်စွာ ဖော်ရွေလျက် ဂုဏ်သရေနှင့် ပြည့်စုံ သော ယောက်ျားတစ်ယောက် မားမားကြီး ဖြစ်၍ လာလေ၏။ သို့သော် လည်း မောင်နေဝင်းမှာ အခြား အလုပ်သားကလေးများကဲ့သို့ မိမိ၏ ကိုယ်ကို အခါခပ်သိမ်း လှပအောင် ပြုပြင်၍နေသူ မဟုတ်။ သစ်လွင်သော အဝတ်များကို အရေးရှိမှ ဝတ်တတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား မိမိမှာ လှသလောက် မထင်ရှားချေ။ သို့သော်လည်း ၎င်း၏ ကြည်လင် တောက်ပသော မျက်လုံး၊ ဖြူစင်သော မျက်နှာ၊ ညီညာသော သွား၊ ထင်ပေါ် သော နှာတံ၊ ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့မှာ အသေအချာ ကြည့်ပြီးလျှင် ပန်းချီ၊ ပန်းပုတို့ နမူနာယူလောက်သော ရုပ်ဆင်းကြန်အင် ဖြစ်လေ၏။ ၎င်း၏ အဖော်ဖြစ်သော လူဆိုး ဘသော်နှင့် ဘကျော်တို့ အပေါ်၌ အထက် ထက်က အခါခါ ဩဇာရှိခဲ့သည်မှာလည်း ယောက်ျား ပီသသော အသံနှင့် ကိုယ်ဟန်ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ဆရာကြီးဦးကင်းသည်လည်း မောင်နေဝင်း၏ ရုပ်ရည်ဟန်ပန် စိတ်ဉာဏ်အစွမ်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဆရာ၏ အလိုကို သိတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ များစွာ အလေးဂရုပြုလျက် မညှိုးငယ်ရအောင် ထားလေ၏။ အခါများစွာသာ ရတနာ စိန်ကျောက်တို့ကို အခြားကုန်သည် များထံသို့ လည်းကောင်း၊ အပ်ထားသူ အထည်ရှင်ထံသို့ လည်းကောင်း သွားရောက် ပို့ရ၏။ အခါများစွာမှာလည်း စိန်ထည် ကျောက်ထည်တို့ကို ပြောဆို ရောင်းချသဖြင့် ပွဲခ ရသည့်အခါ မိမိ မသုံးစွဲဘဲ ဆရာကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဆရာကတော် မရွှေ၏လက်သို့ လည်းကောင်း ပေးသဖြင့် ၎င်းကို တူရင်း သားရင်းပမာ ခင်မင်လျက် (တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ) ဆိုသော စကားအရ အပြန်အလှန် ချစ်ခင်ကြလေ၏။ ဆရာကတော် မရွှေ သည်လည်း မောင်နေဝင်း အဝတ်အစား မညှိုးနွမ်းရအောင် ထားလေ၏။ ထို့ပြင် မောင်နေဝင်း၏ စိတ်နေသဘောထား ကောင်းမြတ်သည်ကို ယုံကြည် ကြလျက် မောင်နေဝင်း လည်ပတ်သွားလာသည့်အခါ အဘယ်ကို သွားနေ သနည်း။ အဘယ်ကြောင့် သွားသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း မလုပ်သနည်း။ သည်မေးခွန်းမျိုးကို မမေးဘဲ စိတ်ငြိငြင် ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် မိမိ ရှေ့ဘဝက မိဟောင်းဘဟောင်းနှင့် တွေ့ရသကဲ့သို့ လွတ်ကင်းချောင်ချိစွာ ကိုယ့်အိမ်ရာကဲ့သို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နေရလေ၏။

မောင်နေဝင်းသည် မထင်ရှားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လူ့ဘဝတွင် ထင်ရှားသော အခြေအနေသို့ ရောက်လိုသော ဆန္ဒသည် လွန်စွာ ကြီးလျက် ငယ်စဉ်ကပင် ပညာကို ကောင်းစွာ မသင်ခဲ့ငြားသည် လည်း ကုန်တွက် စည်တွက် ရွှေတွက် ကျောက်တွက် စသည်တို့ကို မိမိ ဘာသာ စာအုပ်များကို ဝယ်ယူဖတ်ရှု သင်ကြားသဖြင့် ကောင်းစွာ တတ် မြောက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ၎င်းအပြင် ခေတ်ကာလ ပညာတို့ သည် အဘယ်မျှလောက် အသုံးဝင်သည်ကိုသိလျက် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ ဝယ်ယူသင်ကြားတတ်သူတို့ကို ရံဖန်ရံခါ အားထားမေးမြန်းခြင်းဖြင့်

ယခုအခါ အင်္ဂလိပ်စာ အပြောအဆို အရေးအသားမှာ ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်း သာသာကလေးမျှ တတ်မြောက်လေ၏။ မိမိ၏အဖော် လူဆိုးများနှင့် ကွဲ၍ နေသည်မှာ သုံးနှစ်ခန့် ကြာလေသတည်း။

ထိုသုံးနှစ်အချိန်သည် မိမိကို လူလားမြောက်စေသောအချိန် ဖြစ်၍ ဆရာသမားကို လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်၏။ မိမိ၏စိတ်သည်လည်း ရှေးအထက်ထက်ကနှင့်မတူ ပြောင်းလဲခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်လေ၏။ ရှေးအထက် ကျော်ကာလက ငယ်ရွယ်စဉ်အခါမှစ၍ မိမိအပေါ်၌ ချစ်ခင်ကြင်နာသူ နည်းပါး၍ ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံးကို မုန်းထား၏။ ယခုမှာ ဆရာကင်းနှင့် ဆရာကတော် မရွေ့တို့၏ ကြင်နာခြင်း ကျေးဇူးဖြင့် လူ့ပြည်၌ လူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်မြောက်နိုင်ပေပြီ ဟူသော ကျေးဇူးကို တွေးတောကာ လူအပေါင်းတို့အပေါ်၌ ချစ်ခင်သောစိတ် ရှိလေ၏။ သို့ လူမြင်လျှင် ချစ်တတ်သောကြောင့် အများမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတို့၏ ချစ်ခြင်းကိုလည်း များစွာခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာကင်းသည် စိန်ဝယ်လိုသူ မင်းကတော် တစ်ယောက်ထံသို့ မောင်နေဝင်းကို စိန်များနှင့် လွတ်လိုက်သဖြင့် သုံးထောင်ဖိုး သာသာခန့်ရှိသော စိန်များကို ဆောင်ယူကာ မောင်နေဝင်းသည် မွန်းလွဲအချိန်တွင် ထွက်သွားလေ၏။ သို့သွားရာတွင် ရီရိထံမှရရှိသော လက်ဆောင် စားစရာကလေးများ ထည့်သော ဖာကလေး ကတ္တီပါနားကွပ်ရန် ကြံစည်ရင်းရှိသဖြင့် ထိုဖာကလေးကိုလည်း ယူ၍သွားလေ၏။

မောင်နေဝင်း ထွက်သွားသောအခါ ဆရာကင်း ဆရာကတော် တို့သည် ကျောက်ကုန်သည် ကိုကြံ ဆိုသူနှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောနေကြလေ၏။

ကိုကြံသည် ကျောက်ကုန်သည် လုပ်သော်လည်း ယုံကြည်သင့်သူ မယုံကြည်သင့်သူတို့ကို ဝေဖန်သိရှိတတ်သူ မဟုတ်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကိုယ်ကကျူး ကိုယ့်ဒူးတောင် မယုံရ ဟူသော စကားကို တစ်ထစ်ချမှတ်

ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ၎င်း၏အလုပ်သည် ကြီးပွားသင့် သလောက် မကြီးပွားဘဲ နေလေ၏။ ၎င်းသုံးဦးသားတို့ စကားပြောကြ ရာတွင် တစ်စတစ်စ မောင်နေဝင်းအကြောင်း ရောက်သွားကြလေ၏။

ဆရာကင်းက “ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုကြံရဲ့၊ ကျုပ်တို့မှာ သားသမီး အထောက်အခံ မရှိတာနှင့် နတ်များမလို့ရတဲ့ သားပါပဲ” ဟု ပြော၏။

ဆရာကတော် “မှန်ပါတယ်ရှင်၊ သူကလေးတစ်ယောက် ရှိပေလို့ အရာရာမှာ မျက်နှာလွှဲရတာပဲ၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါရဲ့၊ အရင် ရောက်ခါစ ကတော့ ကျွန်မ တော်ရုံသဘောထားတာပါပဲ၊ အခုတော့ သူ့သဘော ကလေးက ဖြူဖြောင့်ပြီး ကိုယ့်ကိုပဲ မိဘလို အားထားရှာလေတော့ သား ရင်းလို သဘောထားရတာပါပဲ။ သဘောထားရုံမက အခုတော့ သားရင်း ဖြစ်နေပါပြီ”

ကိုကြံက စဉ်းစဉ်းစားစား ခေါင်းညိတ်လျက် “အင်း ... သူငယ် ကလေးက အပြောအဆို အကြံအစည် စိတ်နေသဘောထားကလေး ကောင်း ပါရဲ့၊ သို့သော်လည်း ဝမ်းကမလွယ်သားမမယ်တဲ့။ ငယ်ငယ်က နို့တိုက်ပြီး မွေးတာတောင် ကြီးလို့ သားအရင်း မဟုတ်ကြောင်းကိုသိရင် စိတ်ပြောင်း တတ်တယ်၊ ကိတ္တိမသား နို့ပုန်းစားတဲ့။ မောင်နေဝင်းတို့လို ကြီးမှမွေးရ တာကိုတော့ ဘာပြောစရာရှိမလဲ။ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့လူဖူးတောင်း မကယ် ကောင်းဘူးဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်။ သူ့အကြောင်းကို မကောင်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အယုံအကြည် တယ်ပြီး မလွန်ရအောင် မိတ်ဆွေကောင်း သဘောအတိုင်း သတိပေးလိုက်တာပါပဲ”

ဆရာကတော် ... “သည်လိုပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့ရှင်၊ တကယ်ဆိုတော့ သူ့စိတ်ကို သိနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲကိုး။ အခုအနေမှာဖြင့် အင်မတန်ကြီး တော်တာပါပဲ” ဆရာကင်း - “တော်ပါတယ်။ ကိုကြံ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါရဲ့၊ သို့သော်လည်း ကျုပ်သားကတော့ စိတ်ချ လောက်တဲ့ သားတစ်ယောက်ပါပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာကင်းသည်ကား မည်သူ့ဦးမဆို အကောင်းကို ရှာ၍မရမှ အဆိုးကို မြင်တတ်သူ ဖြစ်လေ၏။ ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှိသမျှသော လူတို့ကို မိမိကဲ့သို့ ယုံကြည်သဘောထားတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် အလိမ်အကောက် ခံရဖူးသော်လည်း သတိမရသေး ဖြင့် ကိုကြံ ပြောသောစကားများကို နားမဝင်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ကိုကြံ- “သည်လို စိတ်ချရတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို ရခြင်းဟာ လည်း ကံကောင်းခြင်း၏ အရိပ်နိမိတ်ပါပဲ။ ကျုပ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ သို့သော် ... သတိဆိုတာ လွန်တယ်လို့ မရှိနိုင်ဘူး။ ဆရာကင်းကတော့ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးလောက်အောင် အလိမ်အကောက် မခံရသေးလို့၊ အခုလည်း ငွေနှစ်သိန်း သုံးသိန်းရှင် ဖြစ်နေလေတော့ တယ်ကြီး ဂရုထား ဟန်မရှိဘူး။ ကိုင်း ... စကားလည်း ပြောကောင်းရဲ့၊ သွားစရာလမ်းကလေး လည်း ရှိပါသေးတယ်။ အရောင်းအဝယ်များလည်း တယ်ပြီး ဟန်မကျ ပါဘူး” ဟု ညည်းညူကာ ထသွားလေ၏။

ကိုကြံ ထသွားသောအခါ မရွှေက မေးငေါ့လျက် “ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ ယုံကြည်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာကင်း- “စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းနဲ့ ပြောရှာတာပါပဲ”

မရွှေ- “ပြောပေတဲ့တော် လူကြည့်ပြီး ပြောပါလား။ မောင်နေဝင်း ကို မယုံကြည်ရဘူးလို့ ကျွန်မရှေ့မှာ လာပြောတာ မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့မှာ ကောင်းစားနေတာ။ သူနဲ့ ဘယ်လူဆက်တဲ့လူ ရှိသလဲ” ဟု ပြော လေ၏။

အခန်း (၈)

မောင်နေဝင်းသည် အဖိုးထိုက်တန်သော အထည်ပစ္စည်းများကို ဆောင်ယူကာ လမ်းမတော်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာရင်း ခပ်ဆာဆာ ရှိသည့်အတွက် တစ်ခုသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ဝင်၍ လက်ဖက်ရည်ကို မှာပြီး သောက်နေလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ သောက်၍ နေသည်အတွင်း မိမိ၏ ပခုံးကို အကိုင်ခံရသဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကာ ကြည့်ပြီး လွန်စွာမှ အံ့အားသင့်လျက် “အလို ... မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မကွဲမကွာ အဘယ်ကများ ပေါ်၍ လာတော်မူကြပါသလဲ” ဟု ပြောလေရာ၊ ဘသော်က “မင်းက ခွဲပြီး သွားပေမဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်တော့ မကွဲမပြား ရှိကြပါသေးတယ်” ဟု ပြောကာ မောင်နေဝင်း၏ နံဘေးရှိ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်လေ၏။ မောင်နေဝင်းက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် လက်ဖက်ရည်များကို မှာပြီးလျှင် ရှေးဖြစ်နောက်ဖြစ်တို့ကို ပြောလေ၏။ မိမိ အခု ဘယ်ပုံ နေထိုင်ရသည့် အကြောင်းများကို အားရဝမ်းသာ ပြောပြလေရာ၊ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နားထောင်ကြလေ၏။

၎င်း ဘသော်နှင့် ဘကျော်တို့သည်ကား ... မောင်နေဝင်း မရှိသည့်နောက် ခေတ္တမျှ တစ်ယောက်နှစ်တစ်ယောက် ကွဲ၍နေကြပြီးလျှင်

ပြန်၍ တွေ့ကြုံကြလျက် အထက်က နည်းအတိုင်း အထင်မရှားသောနည်း
 လမ်းဖြင့် ဆက်လက်၍ အသက်မွေးကာ အတူတကွ နေထိုင်ကြလေ၏။
 ဘသော်သည် မိမိတို့ စီးပွားရှာကြံရေး၌ ကပ္ပတိန် ဗိုလ်မှူး ဖြစ်၍၊ ဘကျော်
 မှာ မိမိ၏လက်အောက် လက်ဖတင်နှင့်သဖွယ် ဖြစ်လေ၏။ ဘကျော်သည်
 မိမိ၏လုပ်ငန်း၌ ဘသော်လောက် မထက်မြက်။ ဘသော်လောက်လည်း
 ရက်စက်ရဲရင့်သူ မဟုတ်ချေ။ ဘသော်မှာမူ မိမိ၌ရှိသမျှသော ထက်မြက်
 သောဉာဏ်တို့ကို ရာဇဝတ်မှုများအတွက် တစ်ဖက်သတ် အသုံးပြုလျက်
 မြွေပွေးကဲ့သို့ အဆိပ်ပြင်းထန်ပြီးလျှင် သိန်းငှက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်ထက်မြက်
 သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ... ရလမ်းရလျှင် မည်သူကိုမျှ ချမ်းသာ
 ပေးလေ့မရှိ၊ ကမ္ဘာပေါ်၌ ငွေကြေးရှိသူ ဟူသမျှကို မိမိနှင့် ကမ္ဘာရန်ကဲ့သို့
 သဘောထားကာ လောဘနှင့် ဒေါသသည် မကွဲမကွာ ပေါင်းစပ်၍ နေလေ
 ၏။ တစ်ရံတစ်ခါ လုယက်ရာ၌ ၎င်း၏ ကြမ်းတမ်းရက်စက်ခြင်းများကို
 ဘကျော် တွေ့မြင်ရသောအခါ “မင်း ဒီလူနဲ့ ဘယ်တုံးက ရန်ငြိုးရှိသလဲ”
 ဟု မေးမိလေ၏။

ဘကျော်သည် မောင်နေဝင်းနှင့် တွေ့သောအခါ မိတ်ဆွေဟောင်း
 ကို ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာ၏။ ဘသော်သည်ကား မောင်နေဝင်းသည်
 သားသားနားနား တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဝမ်းသာ၏။ အကြောင်းမူကား
 ... ထို သားနားခြင်းများအပေါ်၌ မကင်းသော တပ်မက်ခြင်းသည် သူငယ်
 ချင်းဟောင်းကိုပင် အဘယ်ပုံ ရန်ရှာမည်ဟု ကြံစည်ကာနေသကဲ့သို့ ဖြစ်
 သောကြောင့် မောင်နေဝင်း၏အပါးတွင် စ၍ ထိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း
 မောင်နေဝင်း၏ အဝတ်အစားများကို စ၍ ကြည့်ကာ သည်လုံချည်ဟာ
 အပေါင်ဆိုင်ပို့ရလျှင် ငါးကျပ်တော့ ရမှာပဲ၊ သည်အင်္ကျီဟာ သုံးကျပ်တော့
 ရရဲ့၊ သူ့နာရီကြိုးက သားရေကြိုး၊ အဖိုးမတန်တဲ့ နာရီနဲ့ပဲ တူတယ်၊
 လက်စွပ်ကလေးက တော်တော် အဖိုးတန်လိမ့်မယ်၊ အစစ်တော့ မဟုတ်
 တန်ဘူး စသည်ဖြင့် မောင်နေဝင်း၏ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသမျှကို အဖိုး

ဖြတ်၍ နေလေ၏။ ဘကျော်သည်ကား ရိုးရိုးတန်းတန်း စကားပြောနေလေ၏။ မောင်နေဝင်းမှာ မိမိဘေး၌ကပ်ကာ မိမိကို ကိုက်ရန် ကြံစည်၍ နေသောမြွေကို မသိရှာသဖြင့် မိမိ၏ အခြေအနေ၊ မိမိ၏ အလုပ်အကိုင် ဟန်ကျပုံ၊ မိမိမှာ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများနှင့် သွားလာလုပ်ကိုင်ရပုံများကို ပြောပြမိရှာလေ၏။

အတန်ကြာ စကားပြောမိကြသောအခါ ဘသော်က “သူငယ်ချင်းနဲ့ မတွေ့တာလည်း အတော်ကြာပြီ၊ အခုလို သားသားနားနား တွေ့ရပြန်တော့ အင်မတန် ဝမ်းသာတာပဲ၊ ငါတို့မှာတော့ အရင် မင်းနဲ့နေတုန်းကလို ရရစားစား သွားသွားလာလာ နေကြရတာပဲ၊ အခုတလော အလုပ်အကိုင် အပေါက်မတည့်တာနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်တော့ ဘိုင်ရိုက်နေတာပဲ။ လက်ဖက်ရည်တောင် အခု မင်းတိုက်လို့ သောက်ရတာ သူငယ်ချင်းရဲ့။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါရဲ့၊ တင်ထက် ဗျစ်ဖိုးကလေးများ အနည်းငယ် မ စမ်းပါဦး” ဟု ပြောလေရာ၊ မောင်နေဝင်းက “မင်းတို့ဖြင့် တစ်သက်လုံး ဒီလိုနေကြတော့မှာ ထင်ပါရဲ့၊ အတော်လည်းခက်တဲ့လူတွေပါပဲ” ဟု ပြောကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲက သားရေအိတ်ကိုထုတ်ပြီး ဖွင့်လိုက်လေရာ ဝင်းခနဲ အရောင်တောက်၍သွားသဖြင့် သားရေအိတ် မှားကြောင်းကို သိလျက် မောင်နေဝင်းသည် ၎င်းသားရေအိတ်ကို ပြန်ပိတ်ရင်း “လမ်းမတော် သွားပြမလို့ ယူလာခဲ့တဲ့ အထည်များပါ” ဟု ပြောကာ အခြား သားရေအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပြီး ငွေသုံးကျပ် စားပွဲပေါ်မှာ ချပေးရင်း “ငါ့မှာလည်း ငါးကျပ်ထဲ ပါတယ် သူငယ်ချင်းရဲ့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် သုံးကျပ်နဲ့ လောက်ကောင်းပါရဲ့” ဟု ပြောလေရာ ဘသော်သည် ငွေသုံးကျပ်ကို ကောက်ယူကာ လင်းပြောင်တောက်ပသော မျက်လုံးများနှင့် မောင်နေဝင်း၏ အိတ်များကို ကြည့်ရင်း “တော်ပါပြီ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ဒါထက် သူငယ်ချင်း မင်း နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ဦးမှပေါ့၊ လာ ... ကိုင်း ... ဘားလမ်းနားက တောအရက်ဆိုင်ကို သွားရအောင်” ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။

မောင်နေဝင်းက “သည်းခံပါ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ငါ့မှာ ကိစ္စရှိပါသေးတယ်၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့” ဟု ပြောလေရာ ဘသော်က “အို ... စကားမများပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ တစ်ခါတလေမှ ကြံကြိုက်လို့ တွေ့ရတာပဲ၊ မင်းက ငါတို့နဲ့ အပေါင်းမလုပ်ချင်ဘူးလား” ဟု ပြောနေလေ၏။

ဘကျော်သည်ကား ဘသော်၏ စိတ်အကြံကို မသိဘဲ ရိုးရိုးပင် ခေါ်သည်ထင်၍ မောင်နေဝင်းကို အရက်သောက်လိုက်ရအောင် ဘသော်နှင့် အလားတူစွာ ခေါ်ရှာလေ၏။ နေဝင်းသည်ကား မလိုက်လိုဘဲ အတန်တန် ငြင်းဆန်လေရာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် အတင်းတွဲကြပြီးလျှင် ဆိုင်အပြင်သို့ ခေါ်သွားကြလေ၏။ ဆိုင်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဘသော်သည် မြင်းရထားတစ်စီးကို ခေါ်ပြီးလျှင် မောင်နေဝင်းကို မြင်းရထားပေါ်သို့ တင်လေရာ မောင်နေဝင်းမှာ ငြင်းဆန်၍ မရဘဲ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်ရရှာလေ၏။ မြင်းရထားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းရထားသမားကို အမြန်မောင်းခိုင်းလေ၏။ ထိုအခါ မောင်နေဝင်းသည် အတော်ကလေး ထိတ်လန့်ကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အပြန်အလှန် ကြည့်လေ၏။ ဘကျော်သည်ကား ဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့် ဘသော်၏ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်၍နေလေ၏။ ဘသော်သည်ကား မျက်နှာများ နီလျက် စကားမပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းများ လက်များ တုန်လှုပ်ကာ စီးကရက်ကို အိတ်ထဲကထုတ်၍ မီးညှိသောက်လေ၏။

အတန်ကလေး ကြာသောအခါ ဘသော်က “သူငယ်ချင်း မင်းကို တွေ့ရတာ အင်မတန်ပဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မင်းနဲ့ ကွဲကွာသွားသည့်နေ့က စပြီး ငါတို့ မင်းကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဟိုမှာမေး သည်မှာမေးနဲ့ အခုမှ ပြန်ပြီးတွေ့ရတော့တာပဲ။ အင်မတန် ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လေတော့ တွေ့မိပြန်တော့ ပြန်ပြီး မခွဲစေချင်ဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့။ ဒီအတွက် အရင်ကလို ငါတို့သုံးယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်ပြီးနေရအောင် ပြောမလို့

မင်းကို ခေါ်လာတာပါ။ ကဲ ... တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းကို အခု ငါတို့နေတဲ့အိမ်အရောက် ခေါ်တော့မယ်။ မင်းကို ပြန်ပြီးမလွှတ်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောလေရာ၊ မောင်နေဝင်းသည် အံ့အားသင့်ကာ ထိတ်လန့်သော မျက်နှာနှင့် ဘသော်ကိုကြည့်လျက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ နေလေ၏။

ဘကျော်သည်ကား ဘသော်အကြံကို စ၍ ရိပ်မိလျက်

“လွှတ်လိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရယ် ... မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ့မှာ ကိစ္စကြီးနဲ့ လာတာပါ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘသော်သည် ရန်လိုသော ဝံပုလွေကဲ့သို့ မျက်နှာကို တင်းစွာထားလျက် ဘကျော်အား “မင်းအသာနေ၊ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဒီဟာ ငါ့အလုပ်” ဟု ပြောလေ၏။

နေဝင်းသည်ကား မိမိကို ကစားလေသလား ... အတည်ပြောလေ သလား ဝေခွဲမရသလို ဖြစ်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို ချိုသာစွာထားလျက် “သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ငါ့ကို မကစားပါနဲ့၊ ငါ့ကိစ္စနဲ့လာတာပါ။ ငွေ ၃ ကျပ် မလောက်ရင် ဟောဒီ ၂ ကျပ် ယူပါ။ ငါ သွားပါရစေ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘသော်က မိမိဦးခေါင်းကို မော့ကာ နောက်ပစ်လျက် “သည် လောက် အဖိုးထိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို သည်လို လွယ်လွယ်နှင့် လွှတ်နိုင် ပါ့မလား၊ မှန်းစမ်း မင်းအိတ်ထဲက သားရေအိတ်တစ်ခုကို ငါ မျက်မှန်း တန်းမိတယ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ အခုလို မထိမ်ဝှက်ကောင်းဘူး။ ဆင်းရဲ အတူ၊ ချမ်းသာအတူ၊ မစားရအတူ၊ စားရအတူပေါ့။ မင်းမှာရှိရင် ငါတို့ ဟာ၊ ငါတို့မှာရှိရင် မင်းဟာ၊ အခု ကွဲနေတာလည်း အတန်ကြာပြီ။ ကိုင်း ... မင်းမှာ ဘာပါသလဲ၊ ပြစမ်းပါ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ငါ မင်းကို ကစားပြော တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုအရင်တစ်ခါတုန်းက စပတ်လမ်းမှာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဒီနည်းမျိုးလိုလို နှက်တာ မဟုတ်လားကွယ့်” ဟု ရယ်ကာ ပြောလေ၏။

မောင်နေဝင်းက “မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ငါ့ဟာ မဟုတ်ပါ ဘူး” ဟု ပြောကာ အိတ်ထဲသို့ လက်ထိုး၍ ထားလေ၏။

ထိုအခါ ဘသော်က “အို ... ဘယ်သူ့ဟာဖြစ်ဖြစ် မင်းအိတ်ထဲမှာ ရှိရင် မင်းဟာပေါ့ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဖိုးထိုက်ပစ္စည်းဆိုတာ ဘယ်သူ့ဟာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးရာလူ ပိုင်တာပါပဲ။ ဘယ်လောက်များ တန်ပါ့မလဲ” ဟု ပြောကာ မောင်နေဝင်း အိတ်ထဲသို့ မိမိလက် ထိုး၍ သွင်းလေရာ မောင်နေဝင်းသည် မပေးဘဲ အတင်းခံ၍ နေလေ၏။ ဘသော်က ဘကျော်အား မျက်စပစ်၍ ပြလိုက်လေရာ၊ ဘကျော်သည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍မနေနိုင်ဘဲ မောင်နေဝင်း၏ လက်များကို ဆွဲနှုတ်၍ ချုပ်ပေးလေ၏။ ထိုအတွင်းတွင် ဘသော်လည်း မိမိ၏ အကျီအိတ်ထဲမှ ပုလင်းတစ်ခုကို ကိုင်ကာ လက်ကိုင်ပဝါကို ထိုပုလင်းထဲကအရည်နှင့် ဆွတ်ပြီး မောင်နေဝင်း နှာခေါင်းကို ၎င်းလက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပိတ်လေ၏။ မောင်နေဝင်းသည်လည်း ခေတ္တမျှ ရုန်းပြန်ပြီးလျှင် ငြိမ်၍သွားလေ၏။ နောက် သတိရ၍ မျက်နှာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ “ဆပ် ဆပ် ဝိုင်ဆပ်” ဟု မိမိ၏ နံဘေးက ခေါ်သံကို ကြားရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းရထား ကုလား ဖြစ်၍ နေလေ၏။ မြင်းရထားသည်လည်း မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ကုန်သည်လမ်း စပ်ကြား တစ်ခုသော လမ်းကြားတွင် ရပ်၍နေလေ၏။

မိမိ၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မတွေ့ရသဖြင့် မိမိ၏ အိတ်များကို ပျာယီးပျာယာ စမ်းသပ်ကြည့်ရာ စိန်ထည့်သော သားရေအိတ် ပျောက်ပြီး ဖာကလေးသာ ကျန်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ လွန်စွာ အံ့သားသင့်လျက် မြင်းရထား ကုလားအား “လူနှစ်ယောက် ဘယ်ကိုသွားသလဲ” ဟု မေးရာ၊ မြင်းရထား ကုလားက “အရပ်ခိုင်းပြီး တော်တော်ကြာ လာမယ်၊ ခဏစောင့်နေပါ” ဟု ပြောသွားကြောင်း၊ ပြန်မလာနိုင်လို့ ဆင်းကြည့်ရာ မောင်နေဝင်း အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းနှင့် ကုလားစကားဖြင့် ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်နေဝင်းသည် မိမိ၏ သားရေအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ ရှစ်ပဲကိုထုတ်၍ မြင်းရထား ကုလားအား ပေးပြီးလျှင် မေ့ဆေးအရှိန်ကြောင့်

မူးဝေဝေနှင့် လမ်းနံဘေးတွင် ထိုင်ကာ မကြံတတ် မစည်တတ်ဘဲ မှိုင်တွေ ချကာ နေရှာလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ နေသည့်အတွင်း “ငါသည် အိမ်ကိုပြန်လျှင် တော်ချေ မည်လား၊ ငါ့အား နေ့ခင်းကြီးကြောင်တောင် ပစ္စည်းကို လုယူလိုက် ကြောင်းနှင့် ပြောပြရလျှင် ယုံကြည်ပါ့မလား၊ ငါ့မှာဖြင့် ကိုယ်ကျိုးကြီး နည်းပြီ။ ငါ၌ ကောင်းသမျှ နာမည်ပျက်တော့မည်။ ဆရာနှင့် ဆရာကတော် သည် ငါ့ကို သားအရင်းလို ယုံကြည်ကြ၏။ အခုမှာ ငါ့အပေါ်၌ အဘယ်ပုံ ထင်ကြတော့မည်နည်း။ အလုပ်သားတွေက ငါ့အကြောင်းကို အဘယ်ပုံ ပြောကြတော့မည်နည်း။ ငါ၏ မျက်နှာကို ပြန်၍ ပြဝံ့ဖို့ မရှိပါတော့သည် တကား။ ပစ္စည်းတွေကလည်း သုံးထောင်ကျော်ကျော်ဖိုးမို့ ငါ့ကိုဖြင့် ဧကန် မသင်္ကာ ဖြစ်ကြတော့မယ်။ ငါ အိမ်ကိုပြန်ရင် ဧကန် လူလိမ်လို့ စွပ်စွဲ ကြတော့မယ်။ မသင်္ကာသူတို့၏ ရှေ့၌ ငါ ဘယ်ပုံနေ၊ ဘယ်ပုံစား၍ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဪ နေဝင်း ... နေဝင်း ကံဆိုးမသား သွားရာမှာ မိုးလိုက်ပြီး ရွာတာပါပဲ။ ငါ အိမ်ကို ပြန်လို့ဖြင့် မတော်ချေ။ တော်ရာကို ပြေးပြီး ဝေးရာမှာ ရှောင်ရှားကာ ငါ၏နာမည် မပေါ်အောင် တိမ်မြုပ်၍ နေရတော့မှာပဲ။ သည်လိုနေပြန်ရင်လည်း ပစ္စည်းများကို လိမ်ကောက် ပြေးတယ်ဆိုပြီး ဝရမ်းထုတ်ထားမှဖြင့် ဝရမ်းပြေးကြီး ဖြစ်၍ နေတော့ မယ်။ ငါ၏ရုပ်ပုံသည် ပုလိပ်လက်ထိ ရောက်လျက် လူဆိုးစားပြပမာ အရပ်လေးမျက်နှာမှာ ကြော်ငြာကြတော့မယ်။ ငါ အိမ်ပြန်ပြီး အသနား ခံရလျှင် တော်လေမလား” စသည်ဖြင့် အလီလီ အလာလာ တွေးတောကာ စိတ်ထဲတွင် လေတွေဆင်သလို မကြံနိုင်အောင် ဖြစ်၍နေလေ၏။

ထိုနောက် “ဟယ် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုပဲထင်ထင် မတတ် နိုင်ပါဘူး၊ အိမ်ကိုပဲပြန်ပြီး ဆရာ့ခြေကို ဖက်ကာ အသနားခံလျှင် ဆရာ ဧကန် ချမ်းသာပေးမှာပါပဲ” ဟု တွေးတော အားယူကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာရှာလေရာ အိမ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ကိုဝင်ရန် မိမိ၏

စိတ်ကို အတန်တန် တင်းရှာလေ၏။ သို့ပင် တင်းရှာသော်လည်း ငါ၏ မျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးကာ ဧကန်စွပ်စွဲခြင်း ခံရတော့မည်။ ငါ့အပေါ်၌ မကောင်းထင်ကာ မည်သူမျှ စကားမပြောဘဲ နေကြတော့မည်။ ငါ့ကို လူလိမ်လူကောက်ဟု မှတ်ထင်ကာ မကြင်မနာ ပြောကြ ဆိုကြတော့မည်။ ငါ့ကို အရှက်ကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် အိမ်ကနှင့်၍ ပစ်ကြတော့မည်။ ငါသည် တူရင်းသားရင်း ဆွေမျိုးအရင်းအချာ မဟုတ်သဖြင့် ငါ့အပေါ်၌ မည်သူ ညာတာမည်နည်း။ ငါ၏စကားကို မည်သူ ယုံကြည်မည်နည်း။ ငါ၌ လူဆိုး သူဆိုးတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာမျှ အနာတရ မရှိပါ တကား။” စသည်ဖြင့် အတန်တန် တွေးတောလက် အိမ်ကိုဝင်ဖို့ရန် စိတ်ကို တင်း၍ မရနိုင်ဘဲ မျက်နှာကို အောက်သို့ချကာ နေဝင်ရီသရော အချိန်တွင် အနောက်ဘက်သို့ကြည့်ပြီး ငါ၏ ဆိုးဝါးသောကံကြမ္မာသည် ငါ့အား အဘယ်အရပ်သို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်လိမ့်ဦးမည်နည်း။ ငါ၏စိတ်သည် ဤဝင်လုလတ္တံ့သော နေမင်းပမာ ဤနေရာတွင် ချုပ်ငြိမ်းပပျောက်လျှင် ကောင်းလေစွတကား။ ဪ မိုးလည်းချုပ်တော့မယ်၊ ငါ ဘယ်ကိုသွားရ မည်၊ ငါ အဘယ်မှာ ခိုကိုးရပါမည်နည်း။ ဤဓာတ်ရထား မြင်းရထား လံချား မော်တော်ကား ရထားပိုင်တို့ အပေါ်၌ သွားလာကြသူတို့သည် အသီးအသီး ပျော်ရွှင်ကြ၏။ ချစ်သူ ခင်သူတို့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံး ယောက်တစ်တွဲ သွားလာဝယ်ခြမ်း စားသောက်သူတို့သည် ငါ၏ ဆင်းရဲ ဒုက္ခကို တိုး၍ ပြင်းပြစေ၏။ ၎င်းတို့သည် ငါ့အား ဝန်လေးအောင် ပြုကြ ပေ၏တကား။ ငါ၏ လွင့်ပါးခြင်းသည် ဤဆိုးသွမ်းသော အပေါင်း အသင်းများ၏လက်မှ လွတ်မြောက်၍ လူထဲတွင် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရာ ငါ၏ ဆိုးလှသော ကံကြမ္မာသည် ထိုလူဆိုးတို့နှင့် ငါ ပြန်၍တွေ့စေ၏။ ဤဘဝသည် ကောင်းအောင်နေ၍မရသော ဘဝပေ တကား။ ငါ၏ ကံကြမ္မာသည် ငါ့အား မကောင်းသော အသက်မွေးရခြင်း ဖြင့် ပျော်ပိုက်စေရန် အလိုရှိလေသလား။ ငါ အခု ဘယ်ကိုသွားမလဲ။

ငါသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ လူလေလူလွင့် ဖြစ်ရဦးတော့မည်။ ငါ၌ ဂုဏ်အသရေ အရောင်အဝါ ကင်းတော့မည်။ ငါ၌ ယခု ဝတ်၍ထားသော အဝတ်များ သည် တဖြည်းဖြည်း ဟောင်းနွမ်းလျက် အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ လူညစ်လူပေ လူတေလူပွေ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရချေတော့မည်။ ငါ၏ နာမည်သည် မသေမချင်း ဆိုးသွမ်းလျက် ယုတ်မာသော နာမည်ဖြစ်၍ ကြားသမျှသော သူတို့သည် ဧကန် ရှုတ်ချခြင်း ပြုကြပေတော့မည် စသည်ဖြင့် တွေးတော ကာ စိတ်ကိုတင်း၍ မရဘဲ တောင်နှစ်လုံးညှပ်၍ အသတ်ခံရတော့မည့်အလား အတိုင်းမသိ ဝန်လေး၍ နေရှာ၏။

နေမင်းသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။ ဓာတ်မီးများသည် ဝင်းထိန်၍ လာလေ၏။ မဟာဗန္ဓုလလမ်းပိုင်း၌ ညဉ့်ကို နေ့ပြုကာ သွားလာ၍ နေကြသော လူအပေါင်းတို့သည် မောင်နေဝင်းနှင့် တကွ မောင်နေဝင်း၏ ပူဆွေးခြင်းကို မည်သူမျှ သတိမထားကြချေ။ ၎င်း တို့၏နေ့သည် ယခုမှ အစပြု၏။ မောင်နေဝင်းမှာမူ ထိုညဉ့်သည် မိမိ၏ ဘဝ၌ တွေးတောလေသမျှ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ညဉ့် ဖြစ် လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ တွေးတောပြီးနောက် သွားလာသော လူစုလူဝေးများကို မြင်ရသဖြင့် စိတ်လက်မကောင်းဘဲ အိမ်ကိုလည်း မပြန်ဝံ့သည့်အတွက် ကမ်းနားဘက်သို့ တစ်ကိုယ်တည်း မိမိ၏ ကံကြမ္မာမကောင်းခြင်းကို ကျိန်ဆဲကာ လေးလံသော အလေးကို ထမ်းဆောင်၍ နေရသူကဲ့သို့ ကြီးစွာ သော စိတ်လက်ပင်ပန်းခြင်းဖြင့် ချည့်နဲ့ယိမ်းယိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်း ထွက်သွားရှာလေ၏။

ကမ်းနားဘက်သို့ ရောက်သောအခါ အနောက်ဘက်သို့ ကြည့် လိုက်လေရာ နေရောင်လုံးလုံးကြီး မပျောက်သေးသဖြင့် ရေပြင်မှ ပြန်၍ တက်နေသော နေစွယ်အရောင်ကို ကမ်းနားမှ တစ်ကိုယ်လုံး ရပ်တန့်ကာ ရှု၍ နေလေ၏။ လေထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာ ရွေ့လျားနေကြသော ဖြူစင်ကာ ရွက်လင်းရင်များသည် အေးချမ်းငြိမ်သက်ခြင်း၏ လက္ခဏာကို မိမိ၏

ရှေ့တွင် ထင်ရှားစေ၏။ ဤ တုံကင်း ဤသမ္မန်တို့နှင့် ငါသည် ရောက်ရာ ပေါက်ရာသို့ လိုက်သွားရလျှင် ကောင်းလေစွတကား။ ဤတောက်ပသော ရေအရောင်သည် ငါ၏ ပူဆွေးခြင်းကို လှောင်ပြောင်၍ ကစားသည်နှင့် တူ၏။ ထိုရေ၌ ငါ၏အသက်ကို အဆုံးစီရင်ရလျှင် အခုကဲ့သို့သော ဘဝထက် ပိုမို မြတ်ချေသေး၏တကား စသည်ဖြင့် တွေးတောကာနေစဉ် အနောက် ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ငယ်ငယ်က ရီရီနှင့် အတူရပ်ကာ စကားပြောဖူးသော နေရာကို မှတ်မိလျက် စိတ်ငယ်၍ သွားပြီးလျှင် ငါ၏ ယုတ်ညံ့သော ဘဝသည် ရီရီ၏ မြင့်မြတ်သော ဘဝနှင့်စာသော် အဝီစိနှင့် တုသိတာကဲ့သို့ ခြားနား၏။ ငါတို့နှစ်ယောက် စပ်ကြား၌ ပင်လယ်ကြီးမျှမက ကြီးစွာသော သမုဒ္ဒရာကြီး ခြားလျက် ရှိ၏။ (ငါသည် သူတို့၏ ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရဖို့ မွေး၍လာ၏။ ရီရီမှာ အများလူတို့၏ ပူဇော်ခြင်းကို ခံရဖို့ မွေး၍ လာ၏။ ငါ၌ ယခုဖြစ်ရခြင်းသည် ရီရီနှင့် ဘယ်အခါမျှ မတွေ့ရအောင် ဖန်တီးသောအရာနှင့် တူ၏။ ငါသည် ဤမျှလောက်သော ဆင်းရဲဒုက္ခတို့တွင် ကပြောင်းကဆန် နေရ၏။ ရီရီမှာ အဘယ်အရပ်၌ မင်းကတော်ကလေး ဖြစ်၍ နေရှာပါသနည်း) စသည်ဖြင့် တွေးတောကာ ပြင်းပြသော ပူလောင်ခြင်း ကြောင့် မျက်ရည်များ သွေ့ခြောက်လျက် ဖာကလေးကို ပိုက်ကာ အနောက်ဘက်လှည့်၍ ခေါင်းငုံ့လျက် ရှိနေ၏။ ထိုအတွင်း နေရောင်သည် လုံးလုံးကြီး ကွယ်ပျောက်ပြီးလျှင် မောင်နေဝင်းသည်ကား နေကိုလည်း သတိမထား၊ မှောင်လည်း သတိမထား တစ်ကိုယ်တည်း ဆက်လက်၍ ဖာကလေးပိုက်ကာသာ မိမိ၏ ပူဆွေးခြင်းဖြင့် မိမိ၏ အသည်းနှလုံးတို့ကို အရည်ပျော်အောင် ကျိုချက်၍ နေရှာလေသတည်း။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆရာကင်း မရွှေတို့သည် ဦးကြံနှင့် စကားပြော ကြရာတွင် “ဘယ့်နှယ့်လဲ ဆရာကင်းရဲ့ ... သည်လို အရေးတွေမြင်လို့ ကျုပ်အတန်တန် သတိပေးပါကောလား” ဟု ပြောလေရာ မရွှေက “ပစ္စည်း သုံးထောင်ဖိုး လေးထောင်ဖိုးလောက်ကို မနှမြောပါဘူးရှင်၊ ကိုယ်က

သားလို တူလို ချစ်ခင်ယုံကြည်ပါလျက် ဒင်း ... ဒီလို လုပ်ရက်တယ် ဆိုတာ တွေးတွေးပြီး အသည်းနာတာပါပဲ” ဟု ရင်ဘက်ကိုထုကာ မျက်ရည် စက်လက်နှင့် ပြောရှာလေ၏။ ဆရာကင်းက “ဖြစ်ပြီးတာကို ပြန်ပြီး မပြောပါနဲ့တော့ဟယ် ... ဒင်းကလေးကလည်း ဒီလောက်တောင်တော့ မရိုင်းပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဘုရားမှ သိမှာပဲ” ဟု ပြောကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ပုတီးစိပ်၍ နေလေ၏။ ဦးကြံက “ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ ဆိုတာ ပုလိပ်ကိုတိုင်ရင် သိမှာပေါ့” ဟု ပြောလေရာ ... မရွှေက “ပုလိပ်ကိုလည်း မတိုင်ချင်ပါဘူးရှင် ... ဒင်းမှာ သည်ပစ္စည်းများနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်း ရတော့မှာပဲ ... မောင်မင်းကြီးသား တော်ပါပေရဲ့ ... ကျေးဇူးသိပါပေရဲ့ ... ရက်စက်ပါပေရဲ့တော် ... ဘုရားပြပါလိမ့်မယ်၊ ဘုရားမနေပါဘူး၊ မကြာမီ ပြပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောကာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် နှာခေါင်းကို ညှစ်ရှာလေ၏။ ဆရာကင်းသည်ကား စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ပုတီးကိုသာ စိပ်၍ နေလေ၏။

အခန်း (၉)

အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော အခန်း၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော အရေးများ ကြံကြိုက်ပြီး သည့်နောက် နှစ်ပေါင်းများမကြာမီ မိုးဥတု အခါသမယတွင် ထန်းတပင် ကွေ့၌ နှစ်ထပ်သဘောကလေး တစ်စင်းသည် မိုးသက်လေထဲတွင် မချိမဆံ့ လှုပ်ရှား၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ မွန်းလွဲချိန်ခန့် ရှိလေ၏။ သဘောပေါ်ရှိ လူပေါင်း နှစ်ရာခန့်တို့မှာ ပထမ လေကျစ၌ သဘောအနည်းငယ် လှုပ်ရှားသောအခါ ခရီးသည်တို့ဘဝ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောပြောဆိုခြင်း မပျက်ကြဘဲ ထူးခြားသော တွေ့ကြုံခြင်းဖြင့် ပျော်ပွဲကို တွေ့ကြုံသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ကြ၏။

မိုးသက်လေထကာစ၌ ခရီးသည်တို့မှာ လွန်စွာငြိမ်၍ ညိုမှိုင်းသော ကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်မှာ စိတ်လက်ကြည်နူးစရာ တစ်ခန်းကြီး ဖြစ်လေ၏။ ချစ်သူ ခင်သူတို့နှင့် ကွဲကွာ၍ လာသူတို့မှာ လွမ်းတလှိုက်ဖိုကာ မျက်ရည်များ လည်ကြ၏။ သားသမီး ရင်သွေးတို့နှင့် ဝေးကွာသူတို့မှာ စိတ်ကိုဖြေ၍ မရနိုင်ကြချေ။ ချစ်သူနှင့် နှစ်ကိုယ်တူ ချိုမြူကာ ပြောဆို၍ လာကြသူတို့မှာ ကြီးစွာသော ကြည်နူးခြင်းကို ခံစားကြရလေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုကြည်နူးရွှင်ပျ လွမ်းတရခြင်းသည် အဘယ်သို့သော ငြိုငြင်ခြင်း အဖြစ်သို့ ရောက်မည်ကို ရုတ်တရက် မသိရှာကြချေ။

အကြောင်းမူကား မကောင်းသော ကံကြမ္မာတို့သည် အခါများစွာ မက်မောဖွယ်သော ပြင်ပ လက္ခဏာဖြင့် ချဉ်းကပ်၍ လာတတ်ကြ၍ လှပသော မီးပွားသည် ကြောက်မက်ဖွယ်သော မီးတောက်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သည့် အလား ကစား၍ လာတတ်ပေသည်။

မိုးသက်လေသည် မရပ်မနားဘဲ အတန်ကြာ ဆက်၍ ထလေရာ ဆက်လက်၍ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်လေ၏။ အနည်းငယ် သတိတရား ရသူတို့ သည်ကား အတန်ကလေး သတိထားကြလေသည်။ ထိုမိုးသက်လေသည် တစ်ချက်တစ်ချက် ရေများကို မြောက်မြားစွာ ထကြွစေသည့်အခါ ပျော်သောသူတို့သည် တစ်ချက်တစ်ချက် ထိတ်လန့်၍ သွားကြလေ၏။ ထိုကြီးစွာ ထကြွသော လှိုင်းတို့သည် ဖွေးဖွေးလှုပ်ကာ ခုန်ကြ ကြွကြလျက် မရပ်ဘဲ ဆက်လက်ရှိသောအခါ သဘောသည် ဝဲယာသို့ ယိမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ခရီးသည်တို့သည် အနည်းငယ် ပိုမို ကြောက်ကြလျက် သဘော တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ အပြန်အလှန် ရွှေ့ပြောင်းကြလေ၏။

သဘောသား၊ ခရီးသည်တို့နှင့် ဆလင် စသည်တို့က လူများအား ငြိမ်ငြိမ်နေကြရန် သတိပေးသောအခါ ၎င်းတို့၏ မျက်နှာ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်သော လက္ခဏာ အမူအရာကို ခရီးသည်တို့သည် မြင်ကြသဖြင့် အပျော်အလွမ်း ကြည်နူးခြင်းတို့သည် လုံးလုံးကြီး ပျောက်သွားလေ၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် အစိမ်းသရဲပူသလို လူအားလုံးတို့၏ကိုယ်၌ ပူးကပ်ကာ မျက်နှာများ အထင်အရှားပြကြ၏။ မိုးသက်လေသည်ကား ကြီးစွာသော ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြင့် တအုန်းအုန်း ရယ်မောကာ ခရီးသည်တို့နှင့် သဘောကို အနိုင်ကျင့်လာလေသတည်း။

မိခင်တို့သည် ရင်သွေးသားငယ်ကို ပွေ့ပိုက်ကာ သဘောဦးမှ သဘောပဲ့တိုင်အောင် ပြေးလွှားကြ၏။ ချစ်သူခင်သူ လင်မယား မောင်နှမ သာအမိ သားအဖ သမီးရင်းချာတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြောက်အားနှင့် တွယ်ကာ အော်ဟစ်ကြ၏။

မည်သူသည် မည်သူ့ကို ကယ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ လှိုင်းတံပိုးတွင် လုံးပန်း၍နေသော သင်္ဘောသည် မိမိ၏အပေါ်၌ တုန်လှုပ်ကာနေကြသော သူတို့ကို သတိမရနိုင်။ မိုးနတ်သား၊ လေနတ်သားတို့သည် အဘယ် အပြစ်ဒဏ်ကြောင့် ဤသင်္ဘောနှင့် ဤလူတစ်စုကို လာ၍ အနိုင်ကျင့်ကြ ပါသနည်း။

ကမ်းခြေ၌ရှိသော လူမြောက်မြားစွာတို့သည် ထိုကဲ့သို့ ဒုက္ခတွေ့ နေရရှာသော သင်္ဘောကလေးနှင့် ခရီးသည်တို့ကို ကယ်ဆယ်လိုသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ကာ နေကြလေ၏။ ဤမျှလောက် ထကြွသော လေမိုးလှိုင်းတံပိုး ထဲတွင် မည်သူ စွန့်၍ ကယ်နိုင်ပါသနည်း။

ထိုကဲ့သို့ ကြည့်ရှုနေကြသူတို့တွင် အိမ်ခြေ မတည်၊ ဧည့်သည် အလား ကပ်ပါးလှပိုပမာ အရပ်ကိုလှည့်ကာ အခြေမကျ အနေမကျရှာ၊ ခြေသလုံးကို တိုင်ပြု၍ နေရရှာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ပါရှိ လေ၏။ ထိုယောက်ျားပျိုသည် ဤသို့ အရေးကြုံကြိုက်သော အခါသမယ၌ ဤဆိပ်ကမ်းတွင်ရှိသော တံငါအိမ်တစ်အိမ်တွင် ကပ်ရပ်ကာ တံငါများ အလားတူ လှေငယ်တစ်စင်းနှင့် လိုက်ပါလုပ်ကိုင်ကာ ငါးသားပုစွန်တို့ကို ရှာလျက် မိမိကို ထမင်းကျွေးမွေးထားသော တံငါသည်များ၏ အလိုကို သိစွာ လုပ်ကိုင်၍ နေရရှာသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား မိုးသက်လေသက် များ ကျသဖြင့် လှေငယ်ကို ကမ်းပါး၌ ချိကပ်ကာ မိမိ၏ အဖော် တံငါ သည်နှင့် ကမ်းပေါ်မှ သင်္ဘောကလေးကို ရပ်၍ ကြည့်နေလေ၏။

၎င်းကြည့်၍ နေကြသူတို့အနက် များစွာသော မိန်းမယောက်ျား တို့မှာ လှုပ်ရှားကာ ရေလှိုင်းအကြားဝယ် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်၍ရှာသော သင်္ဘောကလေး၌ ပါလာသည်ဟု သတင်းရရှိသော မိမိတို့၏ အသိမိတ်ဆွေ ဉာတိ သင်္ဂဟတို့အတွက် လွန်စွာ ပူပန်လျက် ရင်ကိုမကာ “ဘုရား ကယ်ပါ သိကြားကယ်ပါ” ဟု အော်ဟစ်ညည်းညူရှာကြလေ၏။ အဆိုပါ ယောက်ျား ပျိုကလေးမှာမူ ထိုကဲ့သို့ ပူပန်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ ထိုသင်္ဘော၌ အသိ

လည်း မပါ၊ ဉာတိလည်း မရှိ၊ မိမိမှာ ဤကမ္ဘာမြေမျက်နှာပြင်တွင် တစ်
 ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအတွက်လည်း မည်သူမျှ
 မပူ။ သို့အတွက် မည်သူ့အတွက်မှလည်း မိမိမှာ ပူပင်သောကဖြစ်ဖို့ မရှိ
 ချေ။ သို့သော်လည်း ဤသင်္ဘောငယ်ကလေးနှင့်အတူ နစ်မွန်းပျက်စီး
 သေဆုံးကြရတော့မည်ဖြစ်သော ယောက်ျား မိန်းမ ကလေးသူငယ်တို့၏
 အကြောင်းကို တွေးလိုက်သောအခါ လူသတ္တဝါ အချင်းချင်းတို့၌ မကင်း
 နိုင်သောအခါ စိတ်၏ဆက်ဆံခြင်း ကြင်နာရင်း ဓမ္မတာ သဘာဝဓာတ်
 သဘော၏ နှိုးဆော်ခြင်း ကရုဏာဖြင့် အလွန်တရာ သနားလျက် ကယ်
 ဆယ်လိုသောစိတ်သည် မိမိ၌ အလိုအလျောက် များစွာ ပေါ်ပေါက်၍
 လာလေ၏။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက် သောင်းကျန်း ထကြွသော
 ရေအပြင်၌ မိမိအသက်ကို အသို့လျှင် စွန့်ခွဲရှာပါမည်နည်း။ ၎င်းသူငယ်
 သည် ထိုကဲ့သို့ စွန့်စားသွားရောက် ကယ်ဆယ်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သော
 အခါ ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းသည် မိမိ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို ဖမ်းစား
 လျက် မည်သူမျှ မတတ်နိုင်သော အရာကို ငါသည် အဘယ်နည်းနှင့်
 တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ဤအရေး၌ ငါ စွန့်စားလျှင် ငါ့အား မည်သူသည်
 အရူးဟူ၍ မဆိုဘဲ နေပါအံ့နည်း။ အများကြည့်ရှုသူတို့မှာ ကောင်းစွာ
 နေစိမ့်ပါလျက် ငါ ဘယ်အတွက် အေးအေးမနေသင့်ပါသနည်းဟု တွေး
 တောကာ နေလေ၏။

သို့ပင် တွေးတောငြားသော်လည်း မိမိ၏စိတ်၌ ကယ်ဆယ်ရန်
 နှိုးဆော်၍နေသော အရာတစ်ခုမှာ ခုခံခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်အောင် ရှိလေ၏။
 မိမိ၏စိတ်ကို နေစိမ့်အောင် ထားလိုက်သော်လည်း နင်သွား၍ ကယ်ရမည်
 ဟူသော မိမိ၏နား၌ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြား၍ နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုစကားသည် မည်သူ၏ စကားပေနည်း။

ယင်းကဲ့သို့ စိတ်ထဲ၌ နှိုးဆော်ခြင်းကို အတန်တန်ခံ၍ နေရသော
 အခါ ငါ၏ဘဝသည် အသုံးမကျသောဘဝ ဖြစ်၏။ အကျိုးမရှိသော ဘဝ

ဖြစ်၏။ နောင် အရှည်သဖြင့် အသက်ရှင်၍နေလျှင် ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းသာ လျှင် ပိုမို၍ များဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ငါ သွား၍ စွန့်စားကယ်ဆယ်နိုင်သော သူ၏အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဤမြင့်မြတ်သော အမှုကို ပြုခြင်းကြောင့် ငါ၏အသက် ဆုံးရှုံးလျှင် ဤဘဝသာလျှင် ဆုံးရှုံးဖို့ရှိ၏။ နောက်ဘဝအဆက်ဆက်၌ သူတစ်ပါး ကယ်ဆယ်နိုင်သော သူ၏ အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ လောက၌ တစ်ပါးသူကို အသက်ဘေးမှ သော်လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမှသော်လည်းကောင်း ကယ်ဆယ်ခြင်းသည် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်တို့ ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးသော ပါရမီဖြစ်၍ ကယ်ဆယ်နိုင်သောဘဝကို ရခြင်းသည် လွန်စွာမြင့်မြတ်သော အရာ ဖြစ်လေသည် စသည်ဖြင့် တွေးတောကာ စွန့်ခြင်းပြုပါတော့မည်ဟု အားခဲလိုက်ပြန်ရာ မိမိ၏ရှေ့ရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော သဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသောအခါ တစ်ကျောလုံး စိမ့်လောက်အောင် အေးပြီး ကြောက်သွေးတွေ ဖြန်း၍လာလေ၏။

သို့သော်လည်း စိတ်၌ နှိုးဆော်ခြင်းသည် မရပ်မနား ... သွား .. သွား သမ္ဗန်ပေါ်ကိုဆင်း၊ ခုချက်ချင်း ကယ်ရမည် ဟူသော မိမိ၏ အသက်ကို အဆုံးစီရင်ရန် ဖန်တီးသော မကောင်းသော ကံကြမ္မာ၏ နှိုးဆော်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသလား။

ထိုကဲ့သို့ အကြောင်းနှင့် စွန့်စားခြင်းသည် စိတ်ထဲ၌ အပြန်အလှန် နပန်းလုံးသလို ဖြစ်၍နေစဉ် လှိုင်းလုံးများသည် မဆုတ်မယုတ် တိုးတက်ကြီးမား၍ လာလေ၏။ လေဖြင့်ပါလာသော သင်္ဘောသူ သင်္ဘောသား ခဲရီးသည်တို့၏ ငိုသံ အော်သံ၊ ကယ်ပါ ယူပါ ဟူသော အသံများသည် ငရဲပြည်မှ ထွက်ပေါ်သော အသံကဲ့သို့ နားထဲသို့ လုံး၍ ဝင်လာလေ၏။ သင်္ဘောကလေးမှာ လှိုင်းထဲတွင် ငုံ့ချည်ပေါ်ချည် ယိမ်းချည်ယိုင်ချည် နေလေ၏။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအပေါင်းတို့သည် စုတ်ပြတ်ပျက်စီး အက်ကွဲနေသော အမိုးအောက်၌ ခိုကိုးရာမဲ့သော လက္ခဏာနှင့် ပြေးကာလွှားကာ နေကြရှာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ကမ်းပါး၌ ရပ်ကာ ကြည့်ရှု၍ နေကြသော မိန်းမ အချို့ တွေကား ရင်ကိုထုကာ အမယ်လေးကယ်ကြပါ။ ကယ်နိုင်သူ မရှိကြဘူး လား၊ သဘော နစ်တော့မယ် ... သေကြရှာတော့မယ် ... ပျက်စီးကြရှာ တော့မယ် ... ကယ်နိုင်သူ ကယ်ကြပါ။ ကယ်နိုင်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိကြ ဘူးလားဟု အော်ဟစ် ဆူညံကာ ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် ပြေးလွှားကာ နေကြလေ၏။

အဆိုပါ လူပျိုသည် ထိုအသံများကို ကြားရသောအခါ ရင်ထဲ၌ ဆို၍ လာပြီးလျှင် သဘောပေါ်ရှိ လူသတ္တဝါ အပေါင်းတို့အတွက် ကြီးစွာသော သနားခြင်းစိတ်သည် ဖိစီး၍လာသောကြောင့် ကြောက်စိတ်တွေ အကုန် ပျောက်ပြီး အနီး၌ရှိသော သမ္ဗန်တစ်ခုထဲသို့ အတင်း ပြေးဆင်းလေ၏။

ကြည့်ရှုအော်ဟစ်သော ယောက်ျားတို့သည်ကား ... ကယ်ဆယ်ရန် စွန့်စားကာ နုနယ်ပျိုမြစ်သူ ယောက်ျားကလေးကို မြင်ကြပြန်သောအခါ “မင်း မကယ်နိုင်ဘူး၊ မောင်ရင်ကလေး ဒုက္ခတွေ့တော့မယ်၊ မောင်အသက် ငယ်ငယ်လေး ရှိပါသေးတယ်။ မစွန့်စားပါနဲ့၊ မောင်ရင်ရဲ့ ဆိုင်းပါဦး” ဟု အချို့သော မိန်းမများက အော်ကြ၏။

ယောက်ျားပျိုသည်ကား ၎င်းတို့၏ စကားကို နားမကြားဘဲ သမ္ဗန်ထဲသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း ကြိုးကိုဖြုတ်ကာ သဘောရှိရာသို့ အားကုန်ခတ်၍ သွားလေ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည်ကား သမ္ဗန်ကလေးကို စီး၍ မျိုရန် ပြင်ဆင်သော မြွေနဂါးကြီးများကဲ့သို့ ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ၊ မည်းခနဲ ရိပ်ခနဲ ထကာ ကြွကာ ဟပ်ကြ၊ တမ်းကြ အုပ်ကြသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ လေ၏။ ရဲရင့်သော ယောက်ျားပျိုသည်ကား ထိုလှိုင်းလုံးများကို ခွင်းနှံကာ အပြင်းအထန် ခတ်၍ သွားလေရာ လှိုင်းများအကြားတွင် သမ္ဗန်သည် မြုပ်ချည်၊ ပေါ်ချည်၊ ငုံ့ချည်၊ ကြွချည်ဖြစ်လျက်၊ တစ်ချက်တစ်ချက် သမ္ဗန်မှာ လှိုင်းပေါ်သို့ မြောက်၍တက်ကာ ရေနှင့် အတန်ကလေး လွတ်သွားပြီးမှ ရေပေါ်သို့ ပြန်ကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကျသည့်အခါ ရေပန်း ရေမြှုပ်တို့သည် ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက် သမ္ဗန်ကို မမြင်ရအောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

ကမ်းပေါ်၌ရှိသော မိန်းမ ယောက်ျားတို့သည်ကား ရင်ကို မ ကာ
 လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အသက်ကိုမှ မရှူနိုင်ကြရှာဘဲ သဘောပေါ်ရှိ
 လူများအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သော စိတ်တို့သည် ထိုသမ္ဗန်နှင့် သမ္ဗန်သမား၏
 အပေါ်သို့ ကျရောက်လျက် တော်ပါပေရဲ့၊ ယောက်ျား ပီပါပေရဲ့၊ အာဇာနည်
 မှန်ပါပေရဲ့၊ နတ်များ သိကြားများ ကူညီစောင့်ရှောက်ကြပါစေ။ ချမ်းသာ
 စွာ ရောက်ပါစေ စသည်ဖြင့် မေတ္တာဓာတ် လွှတ်ကြလေ၏။

ထိုသမ္ဗန်လေးသည်လည်း ၎င်းမေတ္တာ စိတ်ဓာတ်တို့၏ အစွမ်း
 ကြောင့် မနစ်မြုပ်ဘဲ သွားလေရာ လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် သဘောသည်
 ဆတ်ဆတ်ခါ၍ တုန်ပြီးလျှင် မချိသော ဝေဒနာကို ခံစားရသော တိရစ္ဆာန်
 ကဲ့သို့ မတ်တတ်တစောင်းလဲ၍ သွားလေရာ၊ စီခနဲ ညံခနဲ မြည်သောအသံ
 များ မိုးတိမ်အဖျားသို့တိုင်အောင် ဖောက်ထွင်း၍ သွားလေ၏။ မကြာမီက
 လေနှင့် နပန်းလုံးကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်၍နေသော သဘော၏နေရာ၌
 လှိုင်းလုံးများကိုသာ တွေ့ရှိရလေတော့သတည်း။

ထိုအခါ သမ္ဗန်သမားသည် အားမလျော့ဘဲ ပြင်းပြင်းကြီးခတ်၍
 သွားလေရာ လှိုင်းများပေါ်တွင် မည်းခနဲ မည်းခနဲ ပေါ်သော ဦးခေါင်းများ
 သည် လည်းကောင်း၊ အထက်သို့ မြောက်၍ တက်လာသော လက်များကို
 လည်းကောင်း စ၍ မြင်ရလေ၏။ မကြာမီ ၎င်းတို့ ရှိရာသို့ ရောက်သွား
 လေရာ ရေပေါ်၌ တစ်ပိုင်းမြုပ် တစ်ပိုင်းပေါ် ကူးယက်နေကြသော ယောက်ျား
 မိန်းမအချို့တို့သည် သမ္ဗန်ကို ဆွဲမိကြလေ၏။ သမ္ဗန်သည် ၎င်းတို့ဆွဲ၍
 တင်လေရာ သမ္ဗန်လေးမှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် မှောက်တော့မည် ဖြစ်သော
 ကြောင့် ကမ်းပေါ်မှ ကြည့်ရှုသူတို့မှာ အသက်ကို မရှူနိုင်ဘဲ ပါးစပ်ဟကာ
 ငေးပြီး အမယ်လေး ... အမယ်လေး ဟူ၍ ညည်းညူမှန်းမသိ ညည်းညူ
 ကာ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကာဖိုကာ အလိုလို မော၍ နေကြလေ၏။

သမ္ဗန်သမားသည်ကား တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆွဲ၍တင်ရာ
 သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ၆ ယောက် ၇ ယောက် ရောက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

ဆိုင်းငံ့လျှင် ရှိသမျှတွေ အကုန်အစင် ဝိုင်း၍ တွယ်ကြချေက အားလုံး သေကြေ ပျက်စီးကြရပေလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ ကြွင်းကျန်သော လူများကို သနားသော်လည်း ကြည့်မိလျှင် ဆိုင်းငံ့၍ နေမိမှာ စိုးသောကြောင့် မကြည့်ဘဲ ပြန်၍ ခတ်မည်အပြုတွင် သမ္ဗန်အနီး၌ လက်ကောက်တွေ လက်စွပ်တွေနှင့် ပြောင်လက်ဖြူစင်သော လက်တစ်ဖက်သည် ရေထဲမှ ပေါ်ထွက်၍ လာသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုလက်ကို လှမ်း၍အဆွဲတွင် သမ္ဗန်သမားသည် သမ္ဗန် ၏ လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် မိမိ၏ကိုယ်ကို ဟန်၍ မရဘဲ ရေထဲကို ထိုး၍ ကျသွားလေရာ ကမ်းနားရှိ လူအပေါင်းတို့မှာ စီခနဲ ညံခနဲ ဖြစ်သွားကြလေ ၏။ အကြောင်းမူအား ပေါ်လာသော လက်နှင့်အတူ သမ္ဗန်သမားသည် ရေထဲတွင် ပျောက်၍ သွားလေ၏။

နောက်စက္ကန့် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဆံပင်တွေ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ကာပေါ်၍ လာလေ၏။ ကြည့်ရှု သူတို့သည် တစ်ဖန်အားတတ်၍ အော်ကြ ဟစ်ကြပြန်လေ၏။ သို့သော်လည်း သမ္ဗန်မှာ လွင့်၍ ပါသွားသောကြောင့် ဝါးတစ်ရပ်နီးနီး သမ္ဗန်နှင့် ဝေး၍ နေလေရာ သမ္ဗန်သမားသည် ထိုမိန်းမကို ပွေ့ပိုက်ကာ သမ္ဗန် ရှိရာသို့ တစောင်းထိုး၍ သွားလေ၏။

အတန်ကလေးကြာသောအခါ သမ္ဗန်ရှိရာသို့ ရောက်၍ သမ္ဗန်ကို ကိုင်မိလျက် မိမိ လက်တစ်ဖက်နှင့် ထို မိန်းမ၏ ခါးကိုပွေ့ကာ သမ္ဗန်ကို ကိုင်ထားလေ၏။ သို့သော်လည်း သမ္ဗန်ပေါ်သို့ မတက်နိုင်ချေ။ အကယ်၍ သမ္ဗန်ပေါ်ကို အတင်းတက်လျှင် သမ္ဗန်လွတ်လျက် အားလုံး သေဖွယ်ရာ ရှိလေ၏။

ထိုအတွင်း သမ္ဗန်ပေါ်၌ လဲ၍နေကြသော ယောက်ျား မိန်းမများ အနက် တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် သတိရပြီးလျှင် သမ္ဗန်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ လက်လှမ်း၍ ယူသဖြင့် အတော်ပင် ခက်ခဲစွာ သမ္ဗန်ပေါ်သို့ ရောက်အောင် တက်ရပြီးနောက် မိန်းမကို ဆွဲ၍ တင်လေ၏။ ထိုနောက်

အသေကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာနေသော မိန်းမကို မိမိ၏ ရှေ့တွင်ချကာ တက်များ ကိုကိုင် အမြန်ခတ်သွားလေ၏။

မိမိ၏ရှေ့၌ ဆံပင်များကို ဖြန့်ကာနေသော မိန်းမပျိုသည် အလွန် တရာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှပသော အဆင်းရှိလေ၏။ ၎င်း၏ ငြိမ်သက်သော ကိုယ်လက်အင်္ဂါတို့မှာ လွန်စွာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလျက် သွယ်မြှောင်မြှောင့် စင်း၍ သေးသွယ်သောခါး၊ ကားသောတင်၊ ကြွားသောရင်တို့မှာ အလွန် တရာ အကျအဆင်း ညီညွတ်လျက် မပိန်လွန်း၊ မဝလွန်း၊ မရှည်လွန်း၊ မပုလွန်းသောသဏ္ဍာန်ရှိ၏။ ခပ်သွယ်သွယ်ရှိသော မျက်နှာ၊ ထင်ပေါ်သော နှာခေါင်း၊ ဖောင်းလျက် မှိတ်၍နေသော မျက်လုံးများ၊ ရှည်လျားသော မျက်တောင်၊ ဆေးမင်ဆွဲထားသလို မြောင့်တန်းရိပ်လွင်သော မျက်ခုံးမွေး၊ ဆံပင်ကလေး တစ်ခြမ်းအုပ်၍ လှပသော နဖူး၊ ရှည်လျားနက်ပြောင်သော ဆံပင်၊ ယဉ်ကျေးသော မျက်နှာတို့မှာ နှင်းဆီပွင့်ပမာ နီမြန်းလျက် ဝင်းလက် ညီညွတ်သော သွားလေးများနှင့် စပ်ဟပ်လိုက်သောအခါ ပန်းချီဆရာတို့ ရှုံးလောက်သော ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်လေ၏။ ဖြူစင်ပါးလွှာသော ပဒုမ္မာအင်္ကျီ ၏အောက်၌ အထင်းသား ပေါ်ရှိနေသော အသားဆိုင်ကလေးများမှာ ဖြူဝင်းပပ တိမ်အကြားမှ ထွက်ပေါ်စဖြစ်သော လမင်း၏ အဆင်းနှင့် တူလေ၏။ ရေစွတ်သော ဖဲထဘီမှာ မြောင့်စင်း ပြည့်ဖြိုးသော အသားတွင် ကပ်လျက်နေလေရာ နီမြန်းသော ဒူးခေါင်းကလေးနှင့် ခြေသလုံးသားတွင် စိမ်းလန်းသော အကြောကလေးများ ပေါ်၍နေသဖြင့် သမ္ဗန်သမားသည် ထဘီစကလေးကို လက်ဖျားကလေးကိုင်ကာ ခြေသလုံးကို ကောင်းစွာ အုပ်မိအောင် ဆွဲချလိုက်လေ၏။

သမ္ဗန်ပေါ်ကနေ၍ ဆွဲသောသူသည် မိမိနေရာတွင် ပြန်လှဲကာ နေလေ၏။ သမ္ဗန်သမားကလေးသည်ကား သမ္ဗန်ခတ်ရင်း ဤမျှလောက် လှသော ယမင်းရုပ်ကလေးကို ကယ်ဆယ်ရခြင်းသည် ငါ၏ မွန်မြတ်သော အလုပ်၌ ကြီးစွာသော အကျိုးပေးတည်းဟု အောက်မေ့ကာ အကြောက်

စိတ် ဟူသမျှ ပြေပျောက်ပြီးလျှင် ထိုမှလောက်လှသော မျက်နှာကလေး ပေါ်သို့ စိတ်ဉာဏ်၊ သက်ဉာဏ် အကုန်အစင်ရောက်လျက် တက်ကြွကာ နေရှာလေ၏။ သို့သော် ၎င်းမိန်းမပျိုသည် ငြိမ်သက်လျက် တစ်ချက်မျှ မလှုပ်ရှားဘဲ အသက်ရှူဟန် လက္ခဏာမျှ မရှိသည်ကို မြင်မိသောအခါ အသက်များ ရှိပါသေးရဲ့လားဟု တွေးတောကာ ပူပင်လျက် တက်ပြိုင် ခတ်ကာ တအားကြုံး၍ နွဲ့ရှာလေသတည်း။

ယင်းသို့လာလေရာ အတန်ကြာသောအခါ ကမ်းခြေသို့ ချမ်းသာစွာ ရောက်လေ၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တက်နှစ်စင်းကို လွှတ်ကာ မိန်းမ ပျို၏ ပျော့ပျောင်းသော ကိုယ်ကို ပွေ့ယူကာ သမ္ဗန်ပေါ်မှ ကမ်းသို့ လွှား ခနဲ ခုန်၍ကူးပြီး ကမ်းပေါ်သို့တက်ကာ မိမိနေသော တံငါအိမ်သို့ ထိုမိန်းမ ပျိုကို ပွေ့ကာ ပြေးရှာလေ၏။

များစွာသော လူပရိသတ်သည်လည်း နောက်က ပြေး၍လိုက်ကြ လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြေး၍ လိုက်လာကြသော လူစုအထဲတွင် မိမိအရွယ် ခန့်ရှိ သားနားစွာ ဝတ်စားလာသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်သည် ပါရှိ လေ၏။ ထိုယောက်ျားသည် အပါးသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဟိုက်ခနဲ အော်ပြီးလျှင် သမ္ဗန်သမား၏လက်မှ ဆွဲယူကာ ပွေ့မည်ပြုလေရာ သမ္ဗန်သမားသည် ၎င်းကို တွန်းဖယ်လျက် အနားကို မကပ်စေဘဲ တဲအတွင်းသို့ရောက်အောင် ယူဆောင်သွားလေ၏။ ယောက်ျားပျိုသည်ကား သမ္ဗန်သမားကို စောင်းစောင်းမဲ့မဲ့ကြည့်ကာ ခပ် ခွာခွာ လိုက်သွားရလေ၏။ အချို့သော ကာလသားများက စောင်းစောင်း မဲ့မဲ့ ကြည့်သည်ကို မခံချင်ကြ၍ မင်းက ဘာလဲ၊ မြို့အုပ်မို့လား၊ သူ ကယ်လို့ရခဲ့တာ၊ မင်းက ဘာမနာလိုသလဲ စသည်ဖြင့် မကြားတကြား ပြောကြလေ၏။

တဲထဲသို့ ရောက်သောအခါ သမ္ဗန်သမားကလေးသည် အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးအား “အဒေါ် အဒေါ် အိပ်ရာပြင်ပါ” ဟု ပြောလေ၏။ အိပ်ရာများ

ပြင်ပြီးနောက် မိန်းမပျိုကို အိပ်ရာတွင် ကောင်းစွာ သိပ်ထားပြီးလျှင် “အဒေါ်ကြီး အဝတ်သွေ့သွေ့များရှိရင် မြန်မြန်လဲပေးပါ။ ကျွန်တော် ရေခွေးအိုး တည်ပါဦးမည်” ဟု ပြောပြီး ရေခွေးအိုးကို တည်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ မိန်းမပျိုမှာ သွေ့ခြောက်သော အဝတ်များ နှင့် အိပ်ရာတွင် ထွေးခွေးစွာ မလှုပ်မရှားဘဲ နေလေ၏။ ရေခွေးကျိ၍ ပြီးသောအခါ သမ္ဗန်သမားသည် ရေခွေးများကို ပုလင်းတစ်ခုထဲသို့ ထည့်ကာ ဖော့များ လုံခြုံစွာပိတ်၍ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးအား တစ်ကိုယ်လုံးကို ပုလင်းပူကျပ်ထုပ်ထိုးဖို့ရန်ပြောရာ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် ကြင်နာသော စိတ်နှင့် ကြိုးစား၍ ပြုစုလေ၏။ ထိုအတွင်း အိမ်ရှင် တံငါသည်ယောက်ျားကြီး ရောက်လာပြီးလျှင် တတ်သမျှနည်းတို့ဖြင့် မိန်းမပျိုကလေး ယောက်ျား မိန်းမတို့သည်လည်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပြောဆို ကူညီကြလေရာ မြို့အုပ်မှာ မိန်းမပျို၏ အပါး၌ကပ်ကာ ပျာယီးပျာယာဖြစ်လျက် အိမ်ကို ယူဆောင်သွားဖို့ရန် ဟန်ပြင်၍နေလေ၏။ မိမိ သိသော သူမိန်းမအချို့ အားလည်း အဝတ်သစ် အစားသစ်များနှင့် မိမိအိမ်က ဘရန်ဒီပုလင်းကို ယူခဲ့ကြရန် မှာလေ၏။ သမ္ဗန်သမားကလေးသည်ကား မြို့အုပ်မင်းကလေး သဘောမကျမှန်း သိသဖြင့် မိန်းမပျို၏အပါးသို့ လွန်စွာ မကပ်ရှာဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ ရပ်၍ အကဲကိုကြည့်ကာ နေလေ၏။

ထိုအတွင်း မြို့အုပ်မင်းက မိန်းမပျို၏အပါးတွင် ထိုင်ကာ အလွန် တရာ ပူပန်သော လက္ခဏာနှင့် နေလေ၏။ ထိုအတွင်း မိန်းမပျိုလေး၏ မျက်နှာ၌ သွေးရောင်များသမ်း၍ လာပြီးလျှင် အနည်းငယ် လှုပ်ရှား၍ လာလေရာ မြို့အုပ်မင်းက “ရီရီ ... ရီရီ ... မရီ” ဟု ခေါ်လေ၏။

ထိုအခါ သမ္ဗန်သမားကလေးမှာ အကြောင်သားငေးပြီး အပါးသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် လွန်စွာ အံ့အားသင့်သော အမူအရာနှင့် အပါးတွင် ထိုင် တော့မလို၊ ဝင်၍ ပွေ့တော့မလို၊ ရီရီဟု ခေါ်တော့မလို ဖြစ်၍နေပြီးမှ မိမိ အခြေအနေကိုသိသော အမူအရာနှင့် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာနေပြီးလျှင်

ရီရီဆိုသူ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲကြည့်လျက် ဘယ်က
 ရီရီ ပါလိမ့်မလဲ၊ နာမည်တူလို့များလား၊ ပုံပန်းအသားအရေကဖြင့် ငါသိတဲ့
 ရီရီနဲ့အတူ အတော်ပင် ခြားနား၏။ အရွယ်ကလည်း၏ လွန်စွာ ခြားနား
 သည့်အတွက် ငယ်ရုပ်များ ပျောက်လေသလား၊ ရီရီ ရှိသေးလျှင် အခု
 လောက်ကြာရင် သူ့အရွယ်ပဲ ရှိမှာပဲ၊ ဒီမြို့အုပ်များနဲ့ ဘာများ တော်ပါလိမ့်
 မလဲ၊ သမီးရည်းစားလား၊ လင်မယားလား၊ မောင်နှမလား။ သို့သော် ဘာပဲ
 တော်တော် ဘယ်လူပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်ငယ်က ငါသိတဲ့ ရီရီပင် ဖြစ်စေကာမူ
 ငါနဲ့ အဘယ်သို့ သက်ဆိုင်ပါမည်နည်း။ ငါ၏အခြေအနေသည် လွန်စွာ
 သိမ်ငယ်နေ၏။ ထိုမြို့အုပ်၏ အခြေအနေသည် ရီရီနှင့်သာ ထိုက်တန်၏။
 ငါ၌ ဘယ်မျှော်လင့်ဖွယ် ရှိပါအံ့နည်း။ မမှီသည့်ပန်း တုံးခု၍ လှမ်းဖို့ရန်
 စိတ်ကူးလျှင် ပွဲထဲက ရနိုးလို ဖြစ်ဖို့ရှိပေသည်။ ငါ၏ဘဝနှင့် သူ၏ဘဝ
 သည် ဆီနှင့်ရေကို စပ်ဟပ်၍ မရသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ရီရီ
 အမှန်ဖြစ်လျှင် ငါ အသက်စွန့်ရခြင်း၌ အကျိုးနပ်လေ၏ဟု စိတ်၌ဖြေကာ
 မိမိ၏ နိမ့်ကျသိမ်ငယ်သော အခြေဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမကာ တော်ရာမှ
 နေလေ၏။

နောက် အတန်ကြာသောအခါ မိန်းမပျိုသည် မျက်လုံးများကို
 ဖွင့်လျက် မိမိ၏နာမည်ကို ခေါ်၍နေသော အသံကို ကြားသဖြင့် ဟီးခနဲ
 ညည်းကာ အပါးရှိ မြို့အုပ်၏မျက်နှာ မြင်လျှင်မြင်ချင်း မျက်နှာများ
 ကြည်လင်လျက် သွေးတို့သည် မျက်နှာသို့ မရှိပြင်းစွာ တက်လာသကဲ့သို့
 သေရာမှ ရှင်၍လာသည့်ပမာ အားတက်၍လာရာ ပူနွေးသော နို့ရည်များကို
 ပါးစပ်ထဲ ထည့်၍ပေးကြလေ၏။ အချို့ကလည်း ကြက်ဥများကို ယူလာ
 ကြပြီးလျှင် တိုက်ရန် ပေးကြလေ၏။ မြို့အုပ်မင်းသည် ၎င်းအာဟာရ
 များနှင့် ဘရန်ဒီကို ရောစပ်ကာ မိန်းမပျို၏ ခံတွင်းသို့ ဇွန်းနှင့်ထည့်လေရာ
 အတန်ကလေး ကြာသောအခါ လတ်ဆတ်၍လာလျက် “ကိုဖုန်းကျော်
 ကိုဖုန်းကျော် ... ရီရီကို ကြည့်ပါနော် ... ရီရီကို ကယ်ပါ” ဟု သာယာ

ဖြည်းညင်းသောအသံနှင့် ပြောရှာလေ၏။ မြို့အုပ်မင်းက “အားတင်းထားပါ မရီ၊ ကျုပ် ကြည့်ရှုလျက်ပါပဲ၊ ကျုပ် မင့်အသက်ကို ပြန်ပြီးရှင်လာအောင် အားထုတ်နေပါတယ်၊ အခု တော်တော်အားရှိပလား” ဟု မေးလေရာ မိန်းမပျိုက “ဟုတ်ကဲ့ အားရှိပါပြီ၊ ကျွန်မကို ထူစမ်းပါ” ဟု ပြောရာ မြို့အုပ်မင်းသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ ပုဆိုးရှည်ကို မင်းသားကျိုက် ကျိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက အနည်းငယ်ကလေး ပြုံးပြလေရာ ဖြူဖွေးသော သွားကလေးများ ဝင်းထိန်ကာ ပေါ်လာလေ၏။

ထိုပြုံးရယ်ခြင်းသည် သမ္မန်သမား မောင်နေဝင်း အသည်းနှလုံးကို ဖောက်ထွင်း၍ ငယ်ရပ်သည် လုံးလုံးကြီး ပြန်၍ ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအတွင်း မြို့အုပ်မင်းက ပွေ့ထူလိုက်သောအခါ မောင်နေဝင်း၏ အသည်းထဲတွင် ရိုးရိုးရွရွ ဖြစ်လျက် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ အပ်နှင့် ဆွသလို မခံချိမခံသာ ဖြစ်၍နေလေ၏။

ရီရီသည် ဖိုးရိုးဖားရား ကျလျက်ရှိသော ဆံပင်များကို ဖြူစင်လှပသော လက်ကလေးများနှင့် နောက်သို့ ဖယ်လိုက်လေရာ လှပသော နဖူးကလေးသည် အထင်းသား ပေါ်၍လာလေ၏။ ထိုင်၍နေပြီးနောက် မိမိကို လာရောက် ကြည့်ရှုကြသော ယောက်ျား မိန်းမများကို ကြည့်ကာ “ကျွန်မကို ဘယ်သူ ကယ်လာပါသလဲရှင်” ဟု မေးလေရာ ရီရီ၏နံဘေး နောက်နားကျကျမှ ရပ်၍နေသော မောင်နေဝင်း ရှိရာသို့ ကြည့်ရှုသူ အများတို့က လက်ညှိုးထိုးကာ “ဟောဒီ မောင်ရင်ပါပဲ” ဟု ပြောကြလေ၏။ မောင်နေဝင်းကလည်း “ကျွန်တော်ပါပဲ” ဟု ပြောလေ၏။ မြို့အုပ်မင်းသည်ကား မောင်နေဝင်းကို ဣန္ဒြေနှင့် ကြည့်ကာနေလေ၏။

မောင်နေဝင်းသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်နှင့်အညီ အလွန်တရာ ယဉ်ကျေးလှပသော ယောက်ျားပျိုကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် မြို့အုပ်မင်းစိတ်၌ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိလေ၏။ အကြောင်းမူကား အချို့သောသူများ မောင်နေဝင်းကိုကြည့်ကာ

“ဪ... သူငယ်ကလေးနှင့် သူငယ်မလေး အရွယ်ချင်းကလည်းတူ၊ အလှချင်းကလည်းတူ၊ ဖူးစာဖက်များဖြစ်ဖို့ ကယ်ဆယ်ဖို့ ကြုံလေသလား” ဟု ပြောမိကြလေရာ မြို့အုပ်မင်းသည် ထိုစကားများကို ကြားမိလေ၏။ သို့သော်လည်း ရီရီသည် မောင်နေဝင်းဘက်သို့ လှည့်၍မကြည့်ဘဲ စိန်လက်စွပ် သုံးကွင်း ဝတ်ထားသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ပေးလေ၏။

ကြည့်ရှုနေသော မိန်းမအချို့တို့က “ဟေ့ မောင်ရင်ကလေး မင်းကို ပေးနေတယ်၊ ယူယူ ... အို လက်ကိုကိုင်ပြီး ချွတ်ရမှာ ရှက်နေသလား” ဟု ပြောလေရာ မောင်နေဝင်းက “ကျွန်တော် ဆုလာဘ်ကို အလိုရှိလို့ ကယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မည်သူမဆို အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ကြုံရင် ကယ်ဆယ်ရမည့် ဝတ္တရား ရှိပါတယ်၊ ကျေးဇူးများတင်ပါရဲ့ ခင်ဗျား ...၊ ဆုလာဘ်ကိုဖြင့် မယူပါရစေနင့်” ဟု ပြောလေရာ မြို့အုပ်မင်းသည် မောင်နေဝင်း၌ရှိသော ကြီးရင့်သော စိတ်သဘောကို သိရသည့်အတွက် (မျောက်ပါးစပ်က နတ်စကားထွက်သည် ဆိုပြီးလျှင် ချဉ်တင်တင် ကြည့်လေ၏) ရီရီသည်ကား ထိုအသံသည် ယောက်ျားပီသသော အသံ ဖြစ်၏။ ပြောသော စကားများသည်လည်း လွန်စွာ မြင့်မြတ်သောစိတ်ကို သက်သေပြ၏။ အဘယ်သို့သော ယောက်ျားပါလိမ့်မလဲဟု အံ့ဩကာ မောင်နေဝင်း၏ဘက်သို့ အသာကလေး ခေါင်းငဲ့ကာ ကြည့်လေရာ၊ မောင်နေဝင်း၏ မျက်နှာနှင့် ဆိုင်၍နေလျက် ရုတ်တရက် ပြန်၍ မျက်နှာကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ရူပါရုံစိတ်ချင်း ချိတ်ကာဆွဲသလို မျက်တောင်မခတ်ဘဲကြည့်ကာ မျက်နှာမှာ နိမ့်နိမ့်လှာပြီးလျှင် ငေး၍နေပြီးမှ ပြန်၍လှည့်သွားပြီးလျှင် ခြေဆင်း၍ ထိုင်နေသော ပေါင်ပေါ်သို့ မျက်နှာကိုချကာ စိုက်ကြည့်လျက် တွေးတောနေသည်မှာ ... ဪ... ငါ့ကို တံငါသည်ကြီး တစ်ယောက်ယောက် ကယ်သလားလို့ မှတ်ပါတယ်၊ ကယ်တဲ့သူဟာ တံငါသည် မဟုတ်ပါလား၊ လူရည်လူသွေးက သားနားပါဘိသနဲ့၊ သူ့အသက်ကို ရေထဲမှာစွန့်ပြီး ငါ့